MARGIE BROWN

Bărbatul irezistibil

Traducerea şi adaptarea în limba română de SÂNZIANA MIHALACHE

ALCRIS Romance

Capitolul 1

Nathaniel Oakley era exemplul tipic de bărbat pe care Gisele îl ura. Preluase compania Thorne & Forest Advertising când aceasta era pe punctul de a fi vândută. Se plimba pe coridoare ca un leu în cuşcă şi era vai şi-amar de cel pe care-l prindea că nu lucrează.

Cele mai multe fete deja se îndrăgostiseră de el până peste cap. Gisele auzise de vocea lui groasă şi senzuală, de corpul atletic şi de ochii lui negri care te făceau să te topeşti pe loc.

Porsche-ul lui din parcare era o maşină de lux pe lângă toate celelalte vechituri. Pe fiecare aripă avea câte o bandă roşie cu o inscripţie personalizată „NR 1”. Şi într-adevăr, era numărul unu în orice, de la afaceri până la probleme personale.

Se ştia că orice fată îi cade la picioare, că le juca pe degete şi că se descotorosea de ele, aşa cum făcuse Adrian cu Gisele.

Era exact tipul de om pe care-l ura şi doar gândul la el îi provoca greaţă, astfel încât toate vorbele începură să o plictisească.

— Astfel de bărbaţi au nevoie de o lecţie, îi spuse într-o zi lui Ruth, nu de fete leşinate după ei, care să le hrănească orgoliul.

— Cum de îi poţi rezista? se mira Ruth. E cel mai galant bărbat pe care l-am văzut vreodată. Ce n-aş da pentru o întâlnire cu el!

— Dar eu! spuseră Sally şi Helen în cor.

— Cred că multe dintre voi sunteţi nebune, răspunse Gisele cu tristeţe în glas. O să sfârşiţi rău.

— Doar pentru că ai avut o experienţă nefericită, asta nu înseamnă că toţi bărbaţii sunt la fel, protestă Ruth.

— Pun pariu că e la fel, se încruntă Gisele. E tipul

care umblă din floare-n floare.

Cel puţin asta era impresia pe care şi-o făcuse. De fapt, nu-l văzuse şi nici nu-i vorbise vreodată, dar nici nu dorea; tot ce auzise era suficient.

În noaptea aceea, Gisele îşi reaminti despre situaţia care-i determinase teama de bărbaţi. Totul începuse cu moartea tatălui ei şi cu recăsătorirea mamei. Tatăl natural fusese un om iubitor, atent, cu simţul umorului.

Cel vitreg era agresiv şi uneori chiar brutal.

Între doisprezece şi optsprezece ani asistase la dezumanizarea mamei, care, dintr-o femeie frumoasă şi inteligentă, devenise o epavă. Asta o învăţase să dispreţuiască bărbaţii precum tatăl vitreg.

Doar o privire, şi oricine îşi dădea seama de monstrul care zace în el. Avea trăsături fine, un corp bine făcut şi mintea ageră.

Majoritatea oamenilor îl plăceau pe James. Mama ei fusese repede vrăjită de bunele lui maniere şi de cuvintele bine alese.

Abia după stabilirea lui definitivă în casa lor şi-a dat seama de adevăratul său caracterimpulsivitatea, egoismul, lăcomia de bani, slăbiciunea pentru femei şi dispreţul pentru fetiţa pe care o avea.

Mama ei era destul de înstărită. De-a lungul timpului pusese bani deoparte, care, împreună cu asigurarea pe viaţă a soţului, alcătuiau o sumă frumuşică.

James nu se sfiise să profite, aranjând vacanţe în străinătate pe care mama ei nu le dorea în mod special, cumpărând o nouă maşină, cheltuind din ce în ce mai mult pe băutură şi pe distracţii. Din cauza comportamentului său, şi-a pierdut locul de muncă, şi în momentul în care mama ei a încercat să poarte o discuţie serioasă cu el, a trecut de la furie la violenţă fizică.

Ea suportase totul până la o limită. Într-o dimineaţă, când s-a trezit, Gisele a descoperit că luase o supradoză.

Chiar şi după atâta timp, o durea să se gândească la aceste lucruri. Fusese o experienţă cu care nu dorea să se mai confrunte vreodată.

Plecase de acasă şi închiriase un mic apartament în Londra, la ultimul etaj al unei clădiri. Deşi avea în faţa ochilor doar acoperişuri şi deşi diferea foarte mult de confortul cu care fusese obişnuită, era totuşi un nou început. Îşi găsise şi o slujbă de tipograf la Thorne & Forest Advertising.

Nu dorea să rămână aici toată viaţa; nu putea să dea cu piciorul în cei doi ani de cursuri de secretariat pe care le făcuse. Ambiţia ei era să devină consilier personal al unui mare om de afaceri.

Dar nu găseai prea uşor de muncă în condiţiile în care n-aveai experienţă, de aceea acceptase acest post până la găsirea altuia mai bun.

Apoi îl întâlnise pe Adrian! Gândul la el n-o deranja, o enerva de-a dreptul. Îşi încleşta pumnii de furie, amintindu-şi cum se lăsase păcălită. Înfăţişarea lui nordică o răvăşise. Ochii lui albaştri o făceau să se topească. Se îndrăgostise imediat, mai ales că trăia cu ideea la cineva care ar putea să umple golul lăsat de moartea mamei.

Adrian era fiul unui bancher bogat şi promitea să calce pe urmele tatălui său. Gisele aproape că se urcase pe el în

Galeriile Naţionale, iar el se scuzase excesiv pentru neatenţia lui, şi imediat a venit şi invitaţia la cină.

După o aventură fulger, s-a trezit că erau logodiţi, iar logodna lor era anunţată în ziarul „The Times”.

Din păcate, părinţii lui nu fuseseră la fel de încântaţi, arătându-şi nemulţumirea pe faţă şi susţinând o altă posibilă soţie pentru Adrian. Gisele nu se lăsase intimidată. Ştia că-l iubeşte din tot sufletul. Faptul că el nu-şi arăta deschis sentimentele nu-i dăduse de gândit. O ceruse, şi asta spunea totul.

În dimineaţa nunţii, se trezise devreme, ca să găsească o scrisoare în cutie. Fiecare cuvânt i se întipărise în minte.

„Gisele.

Ştiu că va fi un şoc pentru tine şi ştiu că sunt un laş că nu-ţi spun în faţă, dar nu mai suport. N-am vrut să merg

atât de departe. Adevărul este că iubesc pe altcineva. Ne certasem îngrozitor înainte să te întâlnesc şi ea nu mai dorea să mă vadă. Totuşi, eram conştient că încă mă iubeşte şi singura posibilitate de a o recuceri era s-o fac geloasă. A venit azi la mine şi m-a implorat să nu mă căsătoresc.

Eşti atât de bună, Gisele, încât nu meriţi toate astea. M-am folosit de tine fără ruşine şi îmi pare rău. Nici pe mine nu mă văd cu ochi prea buni, dacă asta te consolează. Sper că în inima ta ai să mă ierţi cândva.

Adrian".

Cât tupeu! Chiar pusese şi un cec de o mie de lire. Mai umilită nici că se putea. El şi cu James erau din acelaşi soi. De ce oare nu se învăţase minte de la mama ei?

În schimb, asta era o lecţienu se va mai apropia de niciun bărbat în viaţa ei. Toţi erau nişte parşivi, care se foloseau de femei pentru propriile dorinţe, fără a ţine seama de sentimentele implicate. Nu era de mirare că el făcuse publică logodna lor, doar făcea parte din planul lui de a o „recuceri" pe cealaltă.

În ciuda aerului ei pasiv, Gisele nu dusese lipsă de ocazii. Ruth punea puterea ei de seducţie pe seama părului roşcat şi a ochilor de smarald. Altcineva îi spusese că înfăţişarea ei de fotomodel făcea totul.

Gisele nu se considera atrăgătoare. Recunoştea limpezimea ochilor ei şi fineţea pielii, dar se considera prea slabă şi prea osoasă pentru a constitui o atracţie.

Însă bărbaţii roiau în jurul ei. Nu trecea o săptămână fără să primească o invitaţie în oraş, dar le refuza întotdeauna. Din surse indirecte, auzise că Adrian se căsătorise, ceea ce îi provoca greaţă. Un pas nou în cariera ei îl constituise promovarea pe postul de secretară a lui Bill Spalding, şeful secţiei de publicitate.

Banii în plus la salariu o ajutaseră să se mute într-o casă mai luminoasă, pe care o decorase astfel încât să poată simţi că este a ei.

Se concentra exclusiv asupra carierei. Putea ajunge chiar mai departe de postul de consilier personal pe care-l

visase şi să devină şef în departamentul de publicitate. Adică egalul lui Nathaniel Oakley!

La câteva zile după aceea fusese chemată în biroul lui. I se păruse că sunt mii de coridoare între biroul ei şi al lui. Înainte de a intra, se oprise în faţa uşii mari de stejar pentru a-şi aranja părul, cu speranţa că nu o va dezamăgi. Dorea să pară calmă şi calculată, deşi se simţea exact invers. Nu erai chemat zilnic în biroul directorului!

Nu se miră când descoperi că secretara lui era o blondă, micuţă, cu buze voluptuoase. Aceasta o poftise să ia un loc până când va fi primită.

Deşi Gisele ar fi vrut să-i pună câteva întrebări despre cel care o aştepta, atitudinea impasibilă o secretarei o determinase să renunţe. Dinăuntru se auzea vocea lui o voce groasă, rezonantă, totuşi sexy. Fetele avuseseră dreptate, cel puţin în privinţa asta. Chiar prin uşă, Gisele găsea glasul lui atractiv, genul de glas care te hipnotiza, care te făcea să-ţi doreşti să-l asculţi. Multe femei trebuie să fi căzut pradă timbrului grav. Era o voce pe care n-o uitai uşor.

Uşa se deschise. Încă înainte de a-şi ridica privirea, Gisele conştientizase forţa şi atracţia lui.

— Poftiţi, domnişoară Latham, veni invitaţia de undeva din adâncul pieptului.

Ea întoarse ochii spre el cu o mişcare ce-i accentua linia fină a gâtului şi supleţea sânilor. Nu-i plăcuse tonul lui, dar în momentul de faţă n-avea de gând să-i arate acest lucru.

În schimb, îi zâmbi larg. Cu o mână, îşi aranjă fără să vrea părul, după care se ridică.

Gisele avea o graţie naturală inconştientă. Nici măcar nu-şi dădea seama de mişcările provocatoare pe care le făcea, de faptul că orice bărbat, sau chiar femeie, o putea acuza că-şi foloseşte corpul pentru a atrage atenţia.

Cu toate acestea, observă privirea fixă a lui Nathaniel şi se întrebă ce făcuse de-l enervase într-atât. După numai o clipă, atracţia irezistibilă de care vorbeau toate fetele din firmă îşi spuse cuvântul.

Niciodată nu întâlnise un bărbat mai viril. Gisele era înaltă, dar el o domina cu statura lui, iar umerii laţi şi talia îngustă îl făceau irezistibil. Nu-şi putea lua ochii de la el. Chiar şi după ce se întorsese în birou, rămase cu imaginea ochilor negri pătrunzători, a buzelor şezuale, a maxilarului bine conturat, şi mai ales a aroganţei devastatoare. Avea un mers apăsat şi lung, care-l ajuta să se deplaseze rapid, astfel încât ea stătea încă în prag pe când el îi mai aruncă o privire din birou. Din nou simţi forţa acelor ochi negri, care o opriseră în loc. Stătea şi se uita la el. Cămaşa albastră descheiată la guler şi cu mânecile suflecate îi accentua linia umerilor şi-i dezvelea pieptul. Pe sub pantalonii gri se întrezărea musculatura coapselor. Sacoul şi cravata îi atârnau neglijent pe spătarul scaunului. Arăta ca un om activ, obişnuit cu munca. Această imagine nu semăna prea mult cu cea pe care şi-o formase Gisele.

— Sper că n-ai de gând să rămâi acolo toată ziua, o trezi vocea lui sarcastică.

Ea clipi de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis şi înaintă.

Bărbatul o studie insolent din cap până-n picioare. Putea foarte bine să nu fi purtat nimic pe ea în loc de fusta dreaptă şi bluza cu buline pe care le avea. Acestea îi scoteau în evidenţă picioarele lungi, talia subţire şi linia fermă a sânilor. Însă nu acesta era scopul. Gisele nu se îmbrăca pentru a atrage sexul opus, ci pentru că era plăcerea ei.

Observând modul lui de a o privi, îşi dădu seama că o considera provocatoare în mod deliberat şi se alarmă când atitudinea lui îi făcu pulsul să crească. Simţea furnicături în fiecare părticică a corpului. Îşi desprinse ochii de la el cu mari eforturi. În aceeaşi clipă, el întinse mâna către părul ei, o atingere atât de uşoară încât abia dacă-l simţise.

— Frumos, chiar frumos, şopti el răguşit.

Ea scutură din cap, străduindu-se să ignore căldura degetelor lui un avertisment asupra pericolului pe care îl reprezenta.

— Nu pot să cred că m-aţi chemat aici ca să discutăm

despre părul meu!

Zâmbetul lui îi lumina privirea. Aroganţa dispăru, iar Gisele fu invitată să ia loc.

— Ai dreptate. Totuşi, nu se poate să nu-l remarci, e ca o aură de foc. Se potriveşte personalităţii tale.

Gisele simţea că e o provocare şi se aşeză, apropiind picioarele şi refuzând să răspundă.

Se aştepta ca şi el să se aşeze, în schimb se propti de birou în faţa ei. Zâmbetul lui avea o urmă de perversitate.

Când ochii începură a se plimba din nou pe formele ei, oprindu-se în locul în care deschizătura bluzei dădea la iveală anumite linii, ea se decise să acţioneze.

— Dacă aţi terminat, am putea să trecem la afaceri, protestă ea.

— Imediat, domnişoară Latham, imediat.

— Am treabă, îl scrută ea cu privirea, dorindu-şi să nu fi tresărit la privirile lui. Sunt sigură că şi dumneavoastră sunteţi ocupat.

— Într-adevăr, şi-şi încrucişă braţele pe piept. Dar niciodată nu sunt prea ocupat pentru a ignora o fată frumoasă.

Gisele înghiţi în sec. Deja îi făcea avansuri! auzise că se mişca repede, dar acum era ridicol. Încercă să-l îndepărteze cu o privire mânioasă. În schimb, ochii îi alunecară spre braţele lui musculoase. Se întrebă cum ar fi îmbrăţişarea lor, cum ar fi ca acele palme fine să o dezmierde. Dar se trezi imediat. îl privi din nou în faţă. Părea că îi citeşte gândurile, ceea ce o neliniştea. Sigur pe el, se îndreptă spre scaunul din partea opusă a biroului.

— De cât timp lucrezi aici?

— De trei ani, răspunse ea, calm.

Agitaţia lui o ameţea. Sau era din cauza privirii lui pătrunzătoare, sau a buzelor senzuale?

Era un om mândru, conştient de impactul pe care-l producea. Întotdeauna se purta aşa înainte de a face o nouă victimă?

— Asta înseamnă că ai… câţi ani? ridică el din sprâncene.

— Apare în fişele de înregistrare. De ce nu verificaţi, dacă vă interesează?

— Am făcut-o deja; ai douăzeci şi unu de ani, nu-i aşa? îi împlineşti în decembrie.

— Atunci, de ce mai întrebaţi? dar îşi dădu repede seama că el era şeful, iar ea angajata. Îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să fiu atât de obraznică.

— Am presupus corect; domnişoara are caracter, zâmbi el.

— L-am moştenit de la bunica mea din Irlanda.

— Binecuvântaţi fie irlandezii. Îmi plac oamenii cu nerv.

— Iar eu aş dori să treceţi la subiect, şi se uită discret la ceas. Domnul Spalding o să întrebe de mine.

— Bill ştie că eşti la mine.

Mai ştia şi că directorul firmei era un vânător de femei? Şi că puţine dintre ele mai ieşeau de aici întregi? Oare blonda de afară trăgea cu urechea, roasă de gelozie că şeful ei stătea închis cu o altă femeie? Sau rămânea imună la farmecele lui? Mai greu. Tipul era atrăgător, şi, ce era mai grav, o ştia! Dar acum îşi găsise naşul. Pe ea n-o interesau câtuşi de puţin farmecele lui.

— Bine. Ce altceva vreţi să ştiţi? zâmbi ea mieros. Despre cariera mea, sau deja v-aţi informat? Cu siguranţă, aţi făcut cercetări serioase despre mine.

El părea amuzat.

— Nouăzecişaizecinouăzeci. Cam un metru şaptezeci şi cinci, şi cam.

— OK, acum chiar că intrăm în detalii plictisitoare, îl întrerupse ea. Mi-aţi dovedit că nu v-am subapreciat.

— Draga mea, realitatea nu e niciodată plictisitoare în ce te priveşte. Dimpotrivă, eşti o surpriză plăcută. Nu ştiam că am o asemenea angajată aici.

— Dar ştiaţi de existenţa mea, dar n-aţi trimis după mine. Haideţi să terminăm odată! Mă daţi afară sau nu?

Era cea mai bună replică pe care i-o putea da. Nathaniel Oakley era moarte curată; cu cât o lungea, cu atât lucrurile deveneau mai clare pentru ea. Încheieturile

picioarelor îi slăbiseră şi ştia că atunci când se va ridica de pe scaun va trebui să facă un efort ca să umble. Pulsul i se ridicase, iar spatele îi era lac de apă. Pe deasupra, o înnebunea şi mirosul parfumului său.

— Chiar dacă demiterea ta ar fi fost motivul pentru care te-am chemat, ceea ce nu e adevărat, trebuie să-ţi spun că m-aş fi răzgândit pe loc. Eşti mult prea atrăgătoare ca să fii dată la o parte. Te-ai gândit vreodată să devii model?

Deci, asta era! Voia ca ea să pozeze pentru vreuna din reclamele lor. Cu o faţă drăgălaşă şi nişte forme bine făcute, se putea vinde orice; deja ştia asta. Dar dacă el credea că se poate folosi de sex-appealul ei ca şi cum ar fi folosit o maşină, se înşela. Scutură din cap şi-l privi furioasă.

— Nu m-am gândit şi nici n-am de gând. El se aplecă pentru a-i îndrepta o şuviţă de păr. Atingerea lui o înfioră şi simţi că are să rămână marcată pe viaţă în locul acela.

— Nu cred că e nevoie să faceţi asta, îl îndepărtă ea disperată.

— A fost o scuză… pentru a-ţi atinge părul. Mă fascinează. N-am mai întâlnit o femeie cu o asemenea nuanţă în păr. E ca un răsărit de vară.

Ce bine se descurca şi-n vorbe! Nu era de mirare, având în vedere afacerile pe care le avea. În publicitate, cuvintele spuneau totul, iar cele potrivite puteau vinde orice, oricui.

Dar pentru ea, astfel de cuvinte păreau nepotrivite cu statura lui. Acum o făcea pe amabilul, dar pentru cât timp? înseamnă că-şi dorea ceva foarte mult.

— Mă bucur că vă place. Mie nu, şi mă plictiseşte. E foarte greu de aranjat.

— La fel ca şi proprietara, rânji el.

Avea dinţii foarte albi, care contrastau cu pielea bronzată. Gisele se întrebă de unde o asemenea culoare; cu siguranţă, nu din Anglia, deci probabil că fusese la vreun solar.

— Oricât de ciudat vi s-ar părea, de obicei nu mă

pierd cu firea, decât atunci când cineva mă calcă pe nervi.

Exact ce făcea el acum.

— Atunci, ar trebui să te tachinez mai des, păru el să-i citească gândurile. Ţi se potriveştefocul din păr cu focul din priviri. Să sperăm că şi relaţia noastră va fi la fel de ardentă.

Inima ei încetă să mai bată, totul rămase pe loc, inclusiv privirea ei asupra tenului bronzat.

— Ce vreţi să spuneţi cu relaţia noastră?

— Vreau să spun, domnişoară Latham, că eşti noua mea secretară. Odette pleacă, fiindcă se va căsători în curând. Sunt sigur că ne vom înţelege de minune.

Din două mişcări, fu din nou în faţa biroului. Gisele rămase ca într-o reverie, în timp ce el se aplecă uşor şi o sărută pe buze.

— Asta ca să încheiem un pact, şopti el, dar vocea lui avea ceva mai mult decât o senzualitate aparte, iar privirea, mai mult decât o promisiune.

Gisele clipi rapid, spunându-şi că visează, după care ţâşni afară din birou. îl auzi strigând amuzat:

— Mâine la nouă şi să fii punctuală, domnişoară Latham.

Capitolul 2

Gisele nu ştia cum de găsise calea spre biroul ei. Ştia că Odette privise speriată cum uşa se izbise de perete şi cum ea o luase la fugă pe scări. Ecoul izbiturii încă îi era întipărit în minte, iar inima îi bătea cu furie; nu din cauza avansării ei, ci din cauza atitudinii lui. Cum de îndrăznea să creadă că va accepta imediat postul? Poate că nu şi-l dorea.

Încă mai avea ochii înflăcăraţi când Bill Spalding intră în birou. Era un bărbat mare şi îndesat, cu o faţă roşie şi păr rar.

— Şi? Ai obţinut postul?

— Ştiai că mă vrea şi nu m-ai avertizat? De ce? E ca şi cum m-ai fi aruncat în cuşca leului! N-am avut de ales. Ar trebui să încep mâine dimineaţă.

— Ar trebui? Asta înseamnă că nu vrei postul?

Vocea îi era neîncrezătoare.

— Am crezut că asta este ambiţia ta. Mi-ai tot povestit despre planurile tale de avansare. Eşti o secretară bună şi-mi va părea rău după tine, dar e o ocazie pe care n-o poţi pierde. Nathaniel Oakley e destul de pretenţios. Ar trebui să te simţi onorată.

— Şi eu sunt pretenţioasă, se apără ea. Şi aş prefera să lucrez pentru tine. Nu cred că am să mă înţeleg cu domnul Oakley. Mă apreciază greşit. E prea dominant.

— Şi ce ai de gând să faci? Nu poţi să nu te duci mâine. Are să vină aici imediat.

— Şi o să mă ia de păr? sugeră ea.

Intenţionase să facă o glumă, dar cuvintele puteau avea şi un sâmbure de adevăr. Deja şi-l imagina făcând asta, fără ca nimeni să protesteze. Cu toţii îşi dădeau seama că el conducea, şi că obţinea ceea ce-şi dorea.

Dar şi ea era conştientă de căldura degetelor sale, de emoţia provocată de atingerea lui, şi din nou tremură involuntar.

Bill o privea întrebător.

— Vorbeşti serios, nu? Ţi s-a pus pata pe Nat. N-ar fi trebuit. Câinele care latră, nu muşcă. Dacă ajungi să-l cunoşti, îţi dai seama că e un om de treabă.

— Tu eşti aşa.

— Şi eu lucrez cu el ca şi tine.

— Dar e un vânător de femei, zise ea cu tristeţe în glas.

Bill o privi amuzat; îi venea să râdă, dar se abţinu.

— Arată bine, cred. E normal să aibă o mulţime de prietene. Dar, din câte am văzut, nu le amestecă în munca lui. O să fie bine.

Atunci, de ce o sărutase? De ce-i mângâiase părul? Asta dovedea cât de puţin îl cunoştea Bill pe Nathaniel. Poate că nu se încurcase până atunci cu angajatele lui, dar orice are un început, şi-i arătase că e mai mult decât interesat de ea.

— Ce încrezător eşti!

— Meriţi mai mult, Gisele. Munceşti mult; nu prea

vezi fete ca tine în ziua de azi.

— Şi ce o să faci dacă plec? Cine îmi ia locul? Mandy?

— Asta e problema mea. Dar dacă pleci azi, hai să terminăm teancul ăsta de dosare.

Gisele era mulţumită că avea o ocupaţie, măcar nu-i mai zbura gândul în altă parte. Se străduia să-l ţină pe Nathaniel departe de ea. Dar acasă, în timp ce-şi pregătea masa de seară, astfel de gânduri se dovediră inevitabile. Totul îi rămăsese foarte clar întipărit în minte: ochii lui adânci, buzele subţiri şi delicate. Niciun zâmbet de-al lui nu-i putea şterge din memorie aroganţa şi siguranţa pe care le afişa, modul tranşant de a trata cu oamenii.

Gisele amestecă energic în sos, dar realiză că acesta se îngroşase prea mult. îl învinovăţi pe Nathaniel Oakley pentru asta. Gătea bine, şi-i plăcea să inventeze noi reţete. Aruncă totul la gunoi şi se decise să ia masa în oraş.

Rar făcea asemenea escapade. Îşi organiza economiile foarte atent, punând deoparte pentru zile negre. Dar acum, chiar că avea nevoie de o ieşire, mai ales că a doua zi trebuia să înfrunte monstrul!

Chiar refuzase o întâlnire. David Frazer, care se ocupa de finanţele firmei, o invitase la operă în seara aceea. Însă tipul nu era genul ei.

Din instinct, începu să răsfoiască paginile agendei telefonice. Poate că era prea târziu ca să se răzgândească, dar există întotdeauna o şansă. Credea că el deja plecase, când îi auzi vocea.

— David, sunt eu, Gisele, începu ea.

— Te-ai răzgândit, interveni el rapid. Vii cu mine?

— Nu e prea târziu?

— Nu! Oricum, nu aveam de gând să merg singur.

— Am crezut că ai chemat pe altcineva.

— Nu este altcineva. Te iau într-o jumătate de oră şi mergem mai întâi să mâncăm. Ce zici?

— Excelent! zâmbi în sinea ei, gândindu-se că e prea entuziasmată şi că poate dă naştere la suspiciuni.

David Frazer era un tip amabil şi la locul lui, exact opusul tatălui ei vitreg. Totuşi, atitudinea lui de gentleman

îl făcea plictisitor. Nu era capabil să trezească dorinţa într-o femeie.

Ar fi putut întreţine o relaţie sigură şi de durată, şi cam atât. Nici vorbă de maniera lui Nathaniel. Gisele se înfioră în sinea ei. De ce gândurile îi zburau mereu la el?

Realiză că încă ţinea telefonul în mână, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca Nathaniel să fie de partea cealaltă a firului. îl puse repede jos. Duşul rece pe care-l făcu după aceea o ajută să-şi revină, iar fardurile îi puseră în valoare frumuseţea naturală. Părul şi-l prinse într-o coadă deasupra capului; era singurul mod în care şi-l putea controla, şi totuşi unele şuviţe rebele tot mai ieşeau. Nu-şi dădea seama că această coafură îi accentua linia feţei, că o făcea mai feminină şi mai atrăgătoare decât femeia care-şi purta părul în valuri înflăcărate. îmbrăcă în grabă rochia nouă, de curând cumpărată, pentru ocazii speciale.

Dacă aceasta era una dintre ele, nu ştia sigur. Nu prea se potrivea cu David. Dar el se simţi flatat şi ea, satisfăcută; până la urmă, acesta şi era scopul serii.

Înainte de a deschide uşa la sunetul clopoţelului, mai aruncă o ultimă privire în oglindă. Apoi deschise, oftând. Expresia feţei lui David era incredibilă; rămase mut de uimire.

— Îmi pare rău, începu ea, poate că rochia e prea provocatoare. Mă duc să o schimb. Intră, nu durează mult.

— Eşti uimitoare, zise el în timp ce înainta. Întotdeauna am considerat că arăţi bine, dar în seara asta... eşti senzaţională. Chiar te-ai îmbrăcat aşa... doar pentru mine?

— Pentru nimeni altcineva, şi-şi muşcă buza de jos. Chiar îţi place? Mă gândeam că.

— E perfectă.

O măsură cu privirea din cap până-n picioare. Materialul fin, de culoarea aurului, se mula pe formele ei, fără a dezvălui nimic. Sandalele de aceeaşi culoare completau ţinuta.

Complimentul lui David nu avea nici urmă de arogaţă, nu o dezbrăca din priviri, aşa cum făcuse

Nathaniel. Admiraţie, da, şi un fel de recunoştinţă, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor.

— Mulţumesc, Gisele!

Restaurantul era unul mic şi exclusivist, iar David era cât se poate de galant. Era vina ei că îi dăduse speranţe false, sau mai degrabă a lui Nathaniel pentru că o împinsese într-o asemenea situaţie. La un moment dat, realiză că el îi vorbea despre Nat.

— N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. A făcut o afacere extraordinară cu Thorne & Forest. Are parteneriate cu unele firme de ani de zile. Iar aceasta e una dintre firmele de top din ţară. Entuziasmul lui n-o impresionă.

— Îl cunoşti de mult? îl întrebă.

— De ani de zile. Am lucrat împreună şi înainte. E foarte amabil.

Ce mai descriere! David era cel amabil, Nathaniel avea un caracter incert. Şi mai ales insolent, arogant şi dominant.

— L-am cunoscut azi pentru prima dată, zise ea. Nu pot să spun că m-a dat pe spate.

— Înseamnă că eşti o excepţie, se miră el. De obicei, femeile se îndrăgostesc de farmecul lui. Mă bucură că nu este genul tău; îmi dă mie o a doua şansă.

Părea atât de mulţumit în sinea lui, încât Gisele simţi nevoia de a-l tempera.

— David, zise duios, nu-ţi face speranţe. N-aş putea… Am fost rănită de un bărbat odată şi nu mai vreau să mă implic. Acum sunt o femeie de carieră.

El îşi ascunse dezamăgirea cu stoicism, deşi în ochii negri i se citea tristeţea. Involuntar, ea întinse mâna după a lui.

— Asta nu înseamnă că nu mă simt bine. Cina e grozavă şi abia aştept concertul.

Ceea ce era adevărat.

— Deci, vei mai ieşi cu mine, fără nicio obligaţie?

Mâna îi era rece şi atingerea lui n-o făcu să tremure, aşa cum se întâmplase cu Nathaniel. Într-adevăr, David nu

era capabil să frângă inimile femeilor. Sau poate că nu era ea femeia potrivită.

— N-ar fi corect din partea mea să-ţi promit ceva, David.

După cafele, porniră spre sala de concerte. Aveau locuri bune şi, în scurt timp, Gisele se lăsă purtată pe valurile muzicii lui Beethoven; David, Nathaniel şi toţi ceilalţi nu mai aveau nicio valoare.

— A fost minunat! îi zise lui David după prima parte, agăţându-se de braţul lui. Sunt atât de fericită că m-ai adus aici, şi-l sărută pe obraz, amuzată de faptul că el era ruşinat.

O aşează într-un colţ mai ferit, iar el se duse să aducă ceva de băut. Era foarte aglomerat, iar Gisele presupunea că are să dureze ceva timp. La un moment dat, se simţi privită. Încet, îşi întoarse capul. Nici nu ştia cum de scăpase privirilor ei, doar îi domina pe toţi ceilalţi. Privirea lui întunecată o pătrundea; şopti ceva însoţitoarei lui, după care începu să înainteze spre Gisele. Automat, mulţimea se despică de parcă trecea regele printre rânduri. Nu avea nevoie să-şi facă loc, precum David.

Totuşi, dacă el voia să-i vorbească, ea nu dorea acest lucru. Deja o trecu un fior şi o căldură îi invadă tot corpul. În mod intenţionat, se prefăcu a-l căuta pe David, sperând că el îşi va da seama şi că se va întoarce. Dar se înşelase.

— Ce emoţionant, acum pe final, zise el. De când ieşi cu Frazer? Trebuie să menţionez că nu prea i-a plăcut să fie sărutat în public. Sau încă nu ţi-ai dat seama că nu e genul care să se afişeze?

— Era un semn de recunoştinţă pentru faptul că m-a adus aici, atât.

David şi cu mine suntem… prieteni.

— Nu ţi-am cerut o explicaţie, se amuză el. Nu mă interesează ce fel de relaţie aveţi. Doar dacă el ar fi fost genul tău. Ia viaţa prea în serios, pun pariu că nu se potriveşte temperamentului tău electrizant.

Gisele îl privea fascinată, admiţând în sinea ei că sacoul îl prindea foarte bine. îi punea în valoare linia

umerilor şi-l făcea să pară mai înalt, iar cămaşa de mătase albă contrasta cu tenul lui bronzat. Avea un aer latin, dar şi un temperament pe măsură, se gândi ea.

— Aiurea, protestă ea, amintindu-şi de Adrian.

Dacă exista cineva cu care să se potrivească, el fusese acela. Cât de greşite erau primele impresii!

— Nu sunt sigur, zise el plictisit. Trebuie să recunosc că noi doi ne-am potrivi foarte bine.

— Cum aţi ajuns la concluzia asta? izbucni ea. Nici măcar nu mă cunoaşteţi.

— Ştiu îndeajuns, şi zâmbi misterios. Mă interesez de fiecare membru al echipei mele.

— Adică, spionaţi?

— Nici că se putea spune mai bine! E o metodă foarte eficientă. Dacă un tip nu-şi face treaba şi eu ştiu că soţia lui e în spital, nu-l mai deranjez cu alte întrebări. E simplu.

— Şi ce ştiţi despre mine?

Pulsul îi crescuse ameninţător, iar inima stătea să-i sară din piept din nou.

— Nu multe, din păcate. Eşti cam reticentă, domnişoară Latham, sau poate că aşa îţi exprimi recunoştinţa? Nicio persoană pe care am întrebat-o, n-a ştiut să-mi spună ceva despre tine.

Într-un fel, simţea că el îi ascunde ceva. Se ştia că primise invitaţii de la mulţi bărbaţi; nu se poate ca ei să nu fi recunoscut asta, dacă el îi întrebase.

— Deci, vreţi să despicaţi firul în patru? Dacă ascund un cadavru în dulap şi dumneavoastră nu ştiţi?

— Plăcerea va fi de partea mea să aflu asta. Îmi dai voie să-ţi apreciez ţinuta din seara asta cu siguranţă, Frazer este mândru. Chiar crezi că merită?

— Contează că ştie să aprecieze, zise ea prompt.

— Absolut. Cine n-ar face-o? Aş minţi dacă aş spune că nu-mi doresc să fiu în locul lui. Poate cu altă ocazie, domnişoară Latham? o întrebă el din priviri.

— Mă îndoiesc, domnule Oakley. Din câte am înţeles, nu amestecaţi afacerile cu viaţa personală. Sau Bill Spalding s-a înşelat spunându-mi toate acestea?

Buzele lui tremurară.

— Trebuie să recunosc că este o lege nescrisă pe care o urmez. Dar pentru ce sunt bune regulile dacă nu pentru a fi încălcate? Iar dumneata ai calităţi excepţionale, altfel nu te-aş fi ales.

— Iar eu trebuie să vă anunţ că n-am de gând să accept postul, zise ea într-un moment de impulsivitate. Apreciez faptul că mi-aţi propus acest lucru, chiar mă simt flatată, dar nu cred că ne-am înţelege. N-aş putea să lucrez pentru cineva pe care-l dispreţuiesc.

El inspiră adânc, ochii i se înflăcărară formând o cută între sprâncene.

— Pentru Dumnezeu, meriţi să fii demisă pentru asta! Nu tolerez insolenţa, mă înţelegi? Ar fi bine să şi motivezi decizia ta.

Formele ei se încadră sub materialul fin, evidenţiindu-i şi mai mult linia sânilor, ceea ce nu scăpă atenţiei lui Nathaniel.

— Nu-mi plac bărbaţii ca dumneavoastră. Aveţi o reputaţie… diabolică în ce priveşte femeile. Să continui?

— Cred că e de-ajuns; vocea lui furioasă îi dădea fiori.

Se uită în jurul ei, disperată. Unde era David? N-ar fi trebuit să-i ia atâta să aducă ceva de băut. Avea nevoie de el, avea nevoie de o portiţă de salvare.

Privirea neagră a interlocutorului ei o făcu din nou să tremure, dar era hotărâtă să nu-i arate că o intimidează.

— Am spus doar ce gândesc. Îmi cer scuze dacă v-a deranjat.

Ochii lor s-au întâlnit şi au rămas ficşi pentru o clipă. Gisele conştientiză prezenţa unor senzaţii interioare, care, credea ea, păliseră de mult. În conştiinţa ei se dădea o luptă şi sentimentul îi făcea, în mod ciudat, plăcere.

Parfumul lui era îmbătător, o mireasma distinctivă, masculină. Şi din toate fibrele corpului său transmitea un fel de unde care, la atingere, o făceau să vibreze. Îşi umezi buzele, amintindu-şi de sărutul lui şi de palma care i-a mângâiat obrazul. Gesturile avuseseră menirea de a trezi

dorinţa în ea, un mod particular de a-şi lăsa amprenta. O dorea, nu doar ca secretară, ci în patul lui. Dintr-un motiv pe care nu şi-l putea imagina, el o dorea!

Iar acum, zâmbea.

O privea surâzător, imaginându-şi, fără îndoială, momentul în care corpurile lor aveau să se întâlnească. îi trebui un minut pentru a-şi reveni din visare. Imediat după aceea, ea făcu un pas înapoi, izbindu-se de colosul uman pe care ar fi vrut să-l evite.

Braţele lui se încolăciră din instinct pe talia ei, protejând-o de valurile de trecători. îi simţi coapsele puternice strivindu-le pe-ale ei, îi auzi bătăile rapide ale inimii. Atunci, realiză că era la fel de emoţionat de această întâlnire ca şi ea.

Ridică bărbia pentru a-l privi, dar ochii lui inexpresivi o făcură să bată în retragere. Spre surprinderea ei, Nathaniel o eliberă. Înţelese de ce.

— Scuze că am întârziat, se fâstâci David şi-i întinse o băutură.

— Nicio problemă, zâmbi Nathaniel sarcastic. Am avut eu grijă de domnişoara Latham. Nu uita, mâine la nouă fix, îi reaminti ei.

— Mi s-a părut mie sau te îmbrăţişa? se încruntă David după plecarea lui.

— Cineva m-a împins în el, explică Gisele. E atâta lume aici, că nici n-ai loc. Spunea asta deşi în timpul conversaţiei, nu avusese ochi decât pentru Nathaniel.

— Şi ce înseamnă că te aşteaptă la nouă?

— Mâine dimineaţă. Secretara lui pleacă şi mi-a propus mie să-i iau locul.

— Acum? întrebă el oarecum enervat.

— Nu, azi-dimineaţă.

— Un pas spre avansare, murmură el. Mă bucur pentru tine.

Dar se vedea că minte şi cu siguranţă văzuse şi îmbrăţişarea intenţionată a lui Nathaniel.

De fapt, Nathaniel chiar făcuse o mişcare neaşteptată, iar efectul pe care-l avusese asupra ei

devenea îngrijorător. Niciun bărbat n-o mai îmblânzise de la întâmplarea cu Adrian. Cum de el reuşise?

— I-am spus că nu accept. N-aş putea să lucrez pentru un asemenea bărbat.

— Presupun că lui Nat nu prea i-a plăcut, făcu el ochii mari. Şi mă surprinde. Ce s-a întâmplat cu femeia de carieră despre care povesteai?

— Dacă ar fi fost vorba de altcineva, nici nu stăteam pe gânduri, scutură ea din umeri.

Gongul sună continuarea concertului. Gisele îşi termină băutura, mulţumind în sinea ei, şi rugându-se să nu-l întâlnească pe Nathaniel pe scări.

Totuşi, îl zări cu trei rânduri mai jos decât ei. Seara ei era distrusă. Nu se mai putea concentra la muzică. Ochii îi fugeau necontenit spre locul unde era el, iar vederea unei alte femei lângă el o neliniştea profund. Deveni conştientă de efectul atingerii lui, de ceea ce ar fi însemnat apropierea de el. O făcuse să se aprindă fără ca măcar să-l placă. Altminteri, întregul univers ar fi explodat.

Nici nu-şi dădu seama că rămăsese cu ochii aţintiţi la ei până când David nu-i şopti:

— Gisele, concertul. Nu lăsa furia să-ţi strice seara. Încearcă să ignori prezenţa lui.

— Scuze! se fâstâci ea, după care făcu un efort pentru a se concentra.

Dar nu reuşi, iar în momentul terminării îl repezi pe David:

— Hai să ieşim de-aici.

Însă toată lumea avea aceeaşi direcţie şi era greu să-şi facă loc prin mulţime. Când ajunseră în parcare, Porsche-ul argintiu al lui Nathaniel tocmai pleca.

— Scuze că n-am o asemenea influenţă, zâmbi David amar. Nu mi se deschide cale prin mulţime.

Dar cel puţin l-ai evitat.

O conduse acasă, iar ea îl invită la o cafea pentru a-i demonstra că nu se temea de nimic.

— Nu, mulţumesc, refuză el. A fost o seară frumoasă, aş vrea să o repetăm cândva.

Ea dădu din cap, deşi ştia că asta fusese prima şi ultima lor întâlnire. Apariţia lui Nathaniel stricase totul. Şi nici David nu credea în totalitate povestea cu ura. Nu prea avea rost să-i explice. Nici măcar ea nu se înţelegea pe sine. De ce oare corpul ei reacţionase după atâţia ani de inerţie?

Oare intra şi ea în rândul celor atrase de el? Spera să nu fie aşa. O altă aventură dezastruoasă ar fi făcut-o să-şi piardă încrederea în natura umană.

Capitolul 3

Gisele abia se urcase în pat când sună telefonul. Iniţial îl ignoră, dar văzând că nu se mai opreşte, ridică receptorul. Nemulţumirea îi crescu, mai ales când descoperi cine era pe fir.

— Domnişoară Latham, se auzi vocea lui Nathaniel Oakley, întrerup ceva? îmi pare rău.

— Serios? întotdeauna sunaţi lumea la asemenea ore?

— Doar dacă am ceva important de spus, se amuză el, ceea ce o făcu pe Gisele şi mai iritată.

— Nu văd ce poate fi atât de important încât să nu aştepte până mâine. În plus, mi-aţi fi putut spune la concert. De ce n-aţi făcut-o?

— Pentru simplul motiv că problema a apărut după aceea. Am să întârzii dimineaţă. Dar Odette are să fie acolo ca să-ţi arate dosarele, ce ai de făcut şi aşa mai departe. Voi ajunge şi eu.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcere, şi i se păru că aude o voce de femeie. Deci, asta era problema, bruneta cu care fusese la concert îşi petrecea noaptea acolo, iar el nu voia să se grăbească a doua zi.

— Şi doream să-ţi reamintesc că refuzul tău nu m-a amuzat deloc. A fost o insultă din partea ta.

Vocea îi devenise aspră şi Gisele se gândea la privirea lui pătrunzătoare, la buzele subţiate, conştientă că în scurt timp avea să se refugieze în braţele iubitei sale, uitând de ea.

— Asta şi doream, răspunse spre surprinderea ei.

Niciunui bărbat nu-i place să i se spună că nu e atrăgător, mai ales din partea unei femei.

De altfel, mă îndoiesc că s-ar găsi altcineva să o facă. După cum ziceam, îmi face să spun ce am pe suflet. Noapte bună, domnule Oakley, şi închise.

Se aştepta ca el s-o sune din nou, şi rămase câteva minute în faţa aparatului.

După care se întoarse în dormitor. Cu greu adormi, pentru că mintea îi era torturată de imagini cu Nathaniel şi cu prietena lui. Indiferent la ce încerca să se gândească, chipul lui devastator îi apărea în faţa ochilor. Chiar îl visă în postura tatălui ei vitreg şi totodată a iubitului ei acelaşi chip sub diferite aparenţe. Iar ea sfârşea dezamăgită de fiecare dată.

Se trezi neliniştită, şi se gândi că fusese din cauza visului, apoi îşi dădu seama că e din cauza primei zile de muncă pentru monstrul acela. Nici măcar nu se îndoise că va accepta postul, dar era mulţumită că-i dăduse a înţelege sentimentele ei.

Îmbrăcă o fustă gri şi o bluză albă, foarte simple, o cravată verde şi pantofi cu toc înalt, tot verzi. Nu se machie, iar părul îl lăsă să cadă în valuri peste umeri. Arăta exact opusul femeii în rochie aurie, şi se întreba ce va crede Nathaniel.

Ajunse înainte de nouă, urcă în lift, fără a întâlni pe nimeni, ceea ce o bucură. Nu era prea încântată să vorbească despre noul ei post.

Uşa cabinetului lui Nathaniel era încuiată, aşa că se sprijini de ea, aşteptând. După zece minute şi niciun semn, se decise că nu mai are rost să stea. De fapt, simţi o uşurare, şi o scuză totodată, pentru a putea coborî din nou la Bill Spalding.

Bill rămase surprins văzând-o că se aşază la fostul ei birou.

— Ce cauţi aici? se nelinişti el.

— Nu pot intra, zâmbi ea. Domnul Oakley întârzie, iar Odette n-a ajuns.

Aşa că am venit să te ajut.

— Dacă apare şi nu te găseşte acolo, n-are să-i placă.

Era mai îngrijorat decât ea.

— Ghinion, scutură ea din umeri. Dacă nu se poate bizui pe Odette, nu e vina mea.

— O cauţi cu lumânarea, oftă el. Trebuie să existe o cheie de rezervă, de ce nu întrebi? Măcar aşa nu te poate acuza de ceva. Nu vrei să-l impresionezi plăcut?

— Nu vrei să creadă că nu mă descurc în situaţii de urgenţă, râse ea. Te temi pentru propria piele, Bill?

— Doar eu te-am recomandat.

— Bine, dacă asta te mulţumeşte, şi ieşi din birou.

N-avea de gând să caute cealaltă cheie, ci se decise să meargă pe la David. Pe drum se întâlni cu Ruth, ai cărei ochi sclipeau vizibil.

— Am auzit bine despre promovarea ta? Dar ştiu că ţinteşti sus! Ţi-ai schimbat părerea despre noul tău şef sexy?

— Deloc.

E un arogant, un încrezut şi-l urăsc. Să fiu sinceră, nici nu prea vreau postul.

— Înseamnă că l-ai acceptat?

— N-am avut de ales. A fost un fel de ordin. Ori asta, ori eram concediată.

Spunea acestea, deşi nu fusese vorba de concedierea ei. Lui Nathaniel Oakley nu-i plăcea să fie luat peste picior.

— Te invidiem pe-aici, zise Ruth, împingând uşa de la tipografie. Hai să ne spui ce s-a întâmplat. De ce te-a luat pe tine şi nu pe mine? N-aş fi refuzat.

Helen, Sally şi Mandy o priveau oarecum admirativ pe Gisele.

— Spune-ne, cum e tipul? Ce-a zis? E la fel de sexy cum pare de la distanţă?

Gisele nu se putu abţine să nu râdă.

— Staţi puţin, nu eu am cerut o asemenea trataţie! Bill a aranjat totul, dar mai bine n-o făcea. Nu suport gândul de a lucra cu Nathaniel Oakley. Îmi dă fiori.

— Nu pot să cred, zise Ruth. Chiar ai pică pe bărbaţi, nu?

— Nu mai pot avea încredere în niciunul. Nu mă supără să lucrez pentru Bill, el e OK. N-a încercat niciodată nimic. Dar n-am încredere în Nathaniel.

— Şi totuşi, e o ocazie unică, adăugă Ruth. Întotdeauna ţi-ai dorit să-ţi iei revanşa cu un bărbat asemănător cu Adrian. Asta e şansa ta.

— Adică? îmi sugerezi să-l folosesc pe Nathaniel pentru… a mă răzbuna? Cum?

— Simplu. îl faci să se îndrăgostească de tine, după care îi dai papucii, aşa cum a făcut şi Adrian cu tine. Pun pariu că nimeni nu i-a mai făcut asta.

— Şi n-am să fiu eu cea care o va face, protestă Gisele. Eşti nebună!

— Ţi-e teamă? întrebă Helen.

— Sau te gândeşti că te poţi îndrăgosti de el? adăugă Sally.

— Pur şi simplu nu vreau să-mi pierd locul de muncă, replică Gisele. Nu-mi place să lucrez pentru el, dar e un pas înainte şi atât.

Nu fusese destul de credibilă.

— Te temi, reluă Ruth. E o ocazie unică. Gândeşte-te ce bine va servi moralului tău.

Ar fi însemnat enorm de mult. Ideea era tentantă, dar nu avea rost să-şi rişte postul pentru a-l umili pe Nathaniel.

— Sunteţi nebune!

N-am de gând să mă implic într-o relaţie cu Nathaniel, şi nici cu un alt bărbat niciodată!

Le închisese gura şi părăsi încăperea, lăsându-le să bârfească. Se îndreptă spre biroul lui David. El stătea la masă cu un teanc de hârtii în faţă; făcu ochii mari văzând-o pe Gisele.

— Bună dimineaţa, începu ea. Am venit să-ţi mulţumesc pentru concertul de aseară. Mi-a plăcut foarte mult.

El o privi buimăcit şi neîncrezător.

— Ce cauţi aici? Nu mai… dar se opri, ca şi când nu mai suporta situaţia.

— Liniştește-te, ai înţeles greşit. Am ajuns acolo, dar n-am putut intra în birou, aşa că am venit să te văd.

— Ai fi putut să aştepţi, zise el rece.

— De ce? Dacă apare, poate să vină să mă caute. Nu ştii? M-a sunat aseară să-mi spună că are să întârzie şi l-a întrerupt o brunetă.

— Serios?

— Nu chiar aşa, dar asta e esenţa. E tipic pentru unul ca el.

Are un fix: sex! Sex la micul dejun, sex la prânz şi nu neapărat cu aceeaşi femeie.

— Opreşte-te, Gisele!

David se ridică şi-i cuprinse umerii.

— Te agiţi degeaba, zise el cu o voce îngrijorată.

— Nu-i adevărat!

Dar se înşela. O treceau fiori prin toată fiinţa. Nu-şi dorise niciodată să fie secretara lui Nathaniel, iar acum se preocupa de siguranţa postului ei şi nervozitatea n-o ajuta cu nimic.

— Eşti foarte încordată. Să-ţi aduc nişte cafea?

— Sunt doar nervoasă. Nu eram aşa înainte să-l întâlnesc pe „Numărul Unu”.

— „Numărul Unu”?

— Porecla mea pentru Nathaniel, zâmbi ea. Formată din iniţialele lui; n-ai văzut că-i e plină maşina de ele? Numărul unu la agăţat femei, nu m-aş mira.

— Gisele, nu cred…

— E în ordine, îl întrerupse vocea gravă a lui Nathaniel.

David ar fi vrut să se facă nevăzut, în timp ce Gisele îl înfrunta curajoasă.

— Domnişoara Latham deja mi-a spus ce crede despre mine, Frazer. Acum, doar o confirmă.

Apoi o privi cu o expresie rigidă.

— Iar tu vii cu mine.

O prinse de braţ înainte ca ea să poată spune ceva.

Ea aruncă o privire neajutorată spre David, dar acesta se uita la ei neputincios. Părea să spună că ea

ceruse un asemenea tratament.

După ce ieşiră din biroul lui David, Gisele începu să se zbată, amintindu-şi de imaginea de mai devreme în care el o trăgea de păr.

— Daţi-mi drumul. Ce o să creadă lumea?

— Dacă gândesc la fel ca tine, probabil vor crede că vreau să te violez, o fulgeră el cu privirea. Mi-e silă de tine, domnişoară Latham, ştii asta?

Brusc, îi dădu drumul. Braţul îi tremura pe locul strânsorii.

— De ce pierdeai timpul în biroul lui David? Nu ţi-a ajuns aseară?

În momentul acela, realiză că îl făcea pe David vinovat pentru că întârziase să răspundă la telefon. Faptul că o cuprinsese de umeri era doar o confirmare. De ce l-ar fi deziluzionat?

— Mi s-a părut că e locul cel mai potrivit să mă duc, văzând că Odette nu apare.

— Odette a venit, o repezi el cu furie.

— Dar a întârziat, obiectă ea. Nu ştie că ţineţi la punctualitate, sau regula asta e valabilă doar pentru mine?

El o privi rece, fără a slăbi ritmul rapid în care umbla, încât Gisele aproape că trebuia să fugă.

— Absolut oricine din compania asta trebuie să ajungă la timp. În afara circumstanţelor atenuante. Din păcate, Odette a fost prinsă în trafic şi n-a putut face nimic.

Gisele se feri să mai răspundă. Chiar dacă erau foarte diferiţi, vor trebui totuşi să lucreze împreună.

Restul dimineţii trecu repede şi nici nu avu timp să se gândească la el. În afara faptului că-l servise cu o ceaşcă de cafea, nu-l văzuse deloc.

Nathaniel era un director relaxat şi competent. Cu siguranţă, aştepta acelaşi lucru şi de la secretara lui, astfel încât Gisele lucră până când începură să o doară degetele şi gâtul.

— Ar trebui să ai o ocupaţie pentru ceva vreme. Ai reuşit să termini?

— Bineînţeles, răspunse ea calmă. Nu m-aţi fi ales dacă n-aţi fi ştiut că o pot face.

— Da, dar mi-ar plăcea să le trimit prin curierul de la ora cinci.

— Glumiţi, nu? O să termin cea mai mare parte, dar nu pe toate.

— Bill a zis că eşti rapidă, o fixă el cu privirea. Dovedeşte-o!

— Am să fac tot posibilul, dar nu cred că voi reuşi, izbucni ea.

Aerul din cameră era apăsător, în ciuda spaţiului mare. În timpul discuţiei, atenţia îi fu aproape complet atrasă de persoana lui. Masculinitatea de care dădea dovadă o făcea să ameţească, o senzaţie pe care n-o mai experimentase. Se retrase câţiva paşi spre uşă, continuând să-l privească. Colţurile buzelor sale se ridicară discret, ca şi cum ştia motivul acelei mişcări.

— Ar cam trebui să încep, zise ea bâjbâind după mânerul uşii şi ieşind în grabă.

Râsul lui o urmări, un râs plăcut, care-o făcu din nou să tremure.

La un moment dat, un client veni la Nathaniel şi Odette dispăru, iar Gisele rămase singură. Degetele ei zburau ca vântul pe literele maşinii de scris. Se lăuda în sinea ei, gândindu-se că el nu va mai avea nimic de obiectat.

Termină la patru şi jumătate. La cinci, Nathaniel încă mai era în birou cu clientul, iar scrisorile rămaseră nesemnate. Încercase să arunce o privire înăuntru, dar el o îndepărtă, scrutând-o furios.

La cinci şi jumătate ar fi trebuit să plece. Acum se uita neputincioasă la scrisori, după ce depusese atâta efort.

Nici a doua zi nu trecu mai plăcut, şi la sfârşitul acesteia Gisele era extenuată. N-o lăsa nici măcar să respire, se aştepta ca secretara lui să menţină un anume ritm. Se gândea doar la munca lui.

Bill avusese dreptate că Nathaniel nu amestecă viaţa

privată şi cariera, iar asta îi convenea Giselei. Ar fi fost imposibil să lucreze alături de el dacă existau şi implicaţii personale. El se arăta mulţumit de activitatea ei, iar ea avansase în carieră.

Drept urmare, vizita lui după câteva săptămâni veni ca o lovitură sub centură. Gisele rămăsese în prag, mută de uimire. El stătea în faţa ei, îmbrăcat într-un costum argintiu impecabil, care-i punea în evidenţă fiecare muşchi al corpului. Un bărbat complet diferit de robotul de la Thorne & Forest, mai impresionant decât cel care o strânsese în braţe în seara concertului, şi care ameninţa să o pună din nou pe jar.

O măsură din cap până-n picioare, admirându-i formele de sub halatul subţire ce-l avea pe ea.

— Nu ştiu ce doriţi, dar cred că aţi putea să intraţi, şi se dădu un pas înapoi.

— Am primit şi invitaţii mai bune, obiectă el, dar intră, uitându-se în jur cu interes. Îmi dai voie? şi se descheie la sacou, agăţându-l de cuier.

— Văd că vă simţiţi ca acasă. De unde ştiţi că nu aştept pe cineva?

— Îmbrăcată astfel? zise el amuzat. Doar dacă nu e Frazer, bineînţeles. Vă vedeţi des?

— Nu văd de ce vă preocupă viaţa mea personală, îl înfruntă ea.

El se aşeză într-un fotoliu.

— Îmi place la tine. E chiar confortabil; frumos decorat, mobilă bună. Ai ales-o chiar tu?

— În mare parte, restul a fost aici, răspunse ea din prag.

— Ia un loc, o invită el. Vreau să discut ceva cu tine.

Gisele stinse televizorul şi se aşeză pe un scaun cât mai departe de el.

— Nu mai putea aştepta până mâine?

— Prefer să-şi spun în seara asta, şi ochii lui adânci şi negri păreau a spune că într-adevăr e ceva important. Cum ţi s-ar părea să părăseşti toate acestea? şi făcu un gest larg către cameră. Ea îl privi înţepată. Ce mai punea la

cale?

— Nu-mi doresc asta. Am muncit mult pentru tot ce e aici şi n-am de gând să plec pentru nimeni.

— Mă gândeam că o să spui asta. Mai bine mă asculţi înainte de a-mi sări în cap.

— Mă îndoiesc că vreuna din propunerile dumneavoastră mă va interesa. De ce trebuie să stricaţi o relaţie profesională care mergea aşa de bine?

— Totuşi. la urma urmei eşti femeie, eşti mai sensibilă. Vrei să pari mai dură, dar sufletul ţi-e plin de căldură şi de compasiune.

El tăcu, ca şi cum ar fi vrut să-şi măsoare cuvintele.

— Compasiune? se încruntă Gisele. Sau vreţi să spuneţi pasiune? Sper că nu-mi propuneţi să trăiesc cu dumneavoastră. Doar nu v-a abandonat muza brunetă?

— Nu-ţi face iluzii! o apostrofă el.

Gisele simţi cum îi ard obrajii de ruşine. Mai bine s-ar fi gândit de două ori înainte de a vorbi. Era clar că el n-avea astfel de intenţii. îi plăcea să flirteze discret şi-atât.

Ea se ridică.

— Am nişte cafea făcută. Vreţi?

Simţea nevoia să iasă din cameră. Se făcuse de râs şi avea nevoie de câteva minute pentru a-şi reveni.

El îi zâmbi, acceptând, conştient de gândurile ei. îi plăcea s-o vadă la ananghie. îl făcea să se simtă şi mai important, ceea ce pe ea o enerva la culme.

Fugi în bucătărie şi închise uşa, după care inspiră adânc de câteva ori. Mâinile îi tremurau din cauza umilinţei îndurate. Abia când se simţi în puteri, se întoarse cu tava plină. Între timp, Nathaniel pusese un disc. Părea foarte în largul lui, de parcă nimic nu se întâmplase. Ceea ce o ajută, chiar dacă ibricul încă îi mai tremura când începu să toarne în ceşti.

— Serviţi-vă cu zahăr şi frişca! şi-i întinse cafeaua.

— Nu e de mirare că eşti aşa de slabă, zise el, văzând că ea o bea neagră.

— Chiar credeţi asta?

— Nu neapărat, zâmbi el. Presupun că ai şi forme

acolo unde trebuie, dar se pare că întotdeauna porţi haine care să le ascundă.

O faci intenţionat?

Gisele îşi aminti de rochia roşie pe care partenera lui o purtase cu o seară înainte. Mai mult arăta decât ascundea, şi cu siguranţă nu fusese alegerea ei.

— Nimeni nu e de vină, zis e ea. E plăcerea mea, nu a altcuiva.

— Nici măcar a lui Frazer?

— Nu, răspunse, dorindu-şi să n-o mai dezbrace din priviri.

— Ce ciudată eşti, şi se lăsă pe spătarul scaunului, continuând s-o studieze. Te-a afectat faptul că te-a părăsit logodnicul?

Întrebarea neaşteptată o făcu să verse cafea pe farfurioară.

— Ce legătură are cu dumneavoastră? Puneţi prea multe întrebări personale.

— Mă interesează oamenii.

— Da, dacă ţineţi neapărat să ştiţi, îl înfruntă ea. M-a durut enorm. Credeţi că am o inimă de piatră?

— Îl mai iubeşti? întrebă el cu voce slabă, dar serioasă.

— A trecut mult timp.

Ar fi vrut să adauge că nu se va mai îndrăgosti vreodată, dar cum putea să spună aşa ceva când bărbatul de lângă ea o emoţionase într-atâta? Nu mai simţise aşa ceva de când terminase cu Adrian. Dar de ce acum? Şi de ce cu el dintre toţi bărbaţii?

— Şi David, ce simţi pentru el?

— Încă nu mi-am format o părere.

— Dar cât îţi ia să ajungi să cunoşti un bărbat? zâmbi el enigmatic. Corpul tău răspunde la fel cum îmi răspunde mie?

— Eu nu… nu răspunde.

O cuprinse panica. Înghiţi în sec şi înlemni, fixându-l cu ochii ei verzi.

— Sunteţi prea mândru dacă vă bazaţi pe aşa ceva.

— Lasă ceaşca jos şi am să ţi-o dovedesc.

Se ridică şi înaintă spre ea. Era prea puternic, dacă într-adevăr avea de gând s-o forţeze să facă ceva. Ea aşeză farfurioara pe masă, tremurând.

— Ce vreţi să faceţi, domnule Oakley?

— Încerc să demonstrez o teorie. Şi haide să ne tutuim. Spune-mi Nathaniel sau Nat. Aşa îmi zic şi prietenii.

— Eu nu sunt prietena dumneavoastră! izbucni ea.

— Dar ai putea fi.

— Nu vreau să fiu, şi se aşeză din nou pe scaun, cu ochii spre el. De ce nu-mi spuneţi pentru ce aţi venit şi să terminăm odată?

— Toate la timpul lor… Gisele.

Felul în care îi rostise numele îi plăcuse la nebunie. Sunase diferit, special.

El întinse mâinile, iar ea le privi fără să le atingă. Erau lungi, bronzate şi puternice. Acum, chiar nu se putu abţine să nu se întrebe cum era îmbrăţişarea lor. Gândul acesta o făcu să se încordeze şi să respire accelerat.

— Gisele! zise el şi-şi puse palmele de-o parte şi de alta a scaunului. În spatele măştii tale de gheaţă se ascunde o femeie al naibii de sexy. Nu poţi să eviţi bărbaţii o viaţă întreagă din cauza unei experienţe nefericite.

Ea închise ochii, încercând să evite gândurile negre pe care el i le provoca. În schimb, parfumul lui masculin, atingerea lui şi căldura respiraţiei sale nu puteau fi ignorate. Deschise ochii şi-i descoperi pe-ai lui foarte aproape. Din instinct, Gisele îşi duse o mână spre pieptul lui, simţind forma muşchilor. El zâmbi şi mai larg şi-i prinse degetele. Ea se ridică imediat, iar el o trase alarmant de aproape. îl văzu că se apleacă şi încercă să se zbată, dar nu reuşi. Gurile li se întâlniră într-un sărut surprinzător de suav, şi totuşi devastator.

Gisele se aşteptase la o asemenea mişcare încă de când îl văzuse în prag, dar nu se gândise la efectele ce vor urma. Simţea că ceea ce făceau nu e bine. Acest bărbat, mai mult ca oricare altul, nu era unul de încredere. Ea nu

însemna nimic în jocul lui. El nu trebuia să se simtă capabil a-i rupe barierele. Se smuci din îmbrăţişare cu toată forţa ei.

Capitolul 4

Gisele îl privi pe Nathaniel pe jumătate speriată.

— De ce-ai făcut asta? şopti ea.

El zâmbi cald şi-i simţi dorinţa de a fi din nou îmbrăţişată. Închise ochii, încercând să alunge asemenea imagini din minte. Într-o singură clipă, o făcuse să-şi conştientizeze propriul sex-appeal mai mult decât reuşise Adrian, ceea ce era ridicol. De ani de zile se autocontrolase din acest punct de vedere, pentru a rezista bărbaţilor, mai ales unora ca Nathaniel Oakley.

— Nu ţi s-a mai spus că eşti irezistibilă? Chiar nu e evident de ce am făcut-o?

Nu părea deranjat de opoziţia ei, şi înaintă. Gisele se retrase, dar simţi că dă peste un scaun şi o trecu un fior.

El ştia exact efectul pe care-l provocase asupra ei!

— Nu este deloc evident.

Încerca să-şi păstreze ritmul glasului, dar îi era foarte greu din cauza bătăilor inimii şi a senzaţiilor încercate.

— Presupun că faci la fel cu toate femeile pe care le întâlneşti.

— Doar când sunt la fel de frumoase ca tine.

El o privea de sus şi atunci realiză că greşise aşezându-se. Putea profita de ea încă o dată.

— Şi presupun că le răneşti pe toate la fel.

— Crezi că sunt neserios? Crezi că nu te consider frumoasă? Păcat! Arăţi extaordinar, şi cel care te-a lăsat baltă a fost fie orb, fie nebun.

— Sunt sigură că s-ar simţi flatat. De ce nu te aşezi ca să discutăm problema pentru care ai venit?

Apropierea lui o sufoca. Era mult prea periculos pentru ca să-şi poată controla emoţiile. De ce încerca să pătrundă în lumea ei? Chiar nu-şi dădea seama cât de greu aveau să lucreze împreună după asta?

— Dacă doamna doreşte. şi se aşează fără a o slăbi din

ochi.

Lui Gisele îi venea să urle. Situaţia o aducea pe culmile disperării, iar el se bucura de fiecare clipă. Niciodată nu întâlnise un bărbat mai sigur pe capacitatea lui de a seduce. Se mişca uşor, de parcă dorea să atragă atenţia asupra corpului său bine lucrat, arătându-i parcă ce pierde şi sugerând că poate fi al ei, dacă ar dori.

Gisele închise ochii, încercând să-şi scoată din minte imaginile provocatoare pe care el le proiecta. îi redeschise după câteva clipe. El o aştepta să se liniştească.

— Eşti pregătită să vorbim? întrebă el şăgalnic.

— Am fost pregătită toată seara. Tu eşti cel care o tot lungeşte.

— Puteai s-o spui şi mai frumos, dar n-am de gând să mă cert. Ideea e că vreau să vii Cornwall cu mine.

Gisele rămase cu gura căscată.

— Pentru ce?

— Ca să lucrezi, bineînţeles. Se vede că eşti o dactilografă foarte bună; Bill n-a glumit deloc. Vrei să vii?

— Nu! răspunse ea sec.

— De ce? Nici măcar nu ştii ce vreau să te rog.

— Nu mă interesează, oftă ea. Nu vreau să mă duc nici în Cornwall, nici altundeva. Mă descurc foarte bine aici.

— Eşti al naibii de încăpăţânată! se încruntă el.

— Nu-mi place să fiu forţată. E viaţa mea şi fac ce vreau cu ea.

— Dar nu te-ai căsătorit când ai vrut tu.

— Sunt unele lucruri pe care nu le putem controla, zise ea printre dinţi. Am făcut o greşeală şi nu vreau s-o fac şi pe-a doua.

— Înseamnă că a mă cunoaşte mai bine poate fi o greşeală?

— Exact.

— Chiar crezi asta? şi buzele i se crispară. De fapt, nu te rugam pentru mine, ci pentru sora mea.

— Şi de ce trebuie să mergi şi tu? tresări ea.

— Doar pentru că aş avea nevoie de o pauză. Am

lucrat foarte mult în ultimul timp. Gisele îl privea ca prin ceaţă. Corpul ei se liniştise, nu mai era surescitat.

— Cu ce se ocupă sora ta? întrebă ea, mai mult din curiozitate.

— Ai tot dreptul să te interesezi. Nu prea multe.

— Atunci de ce are nevoie de mine?

— Pentru că i-ai fi de ajutor.

— Pentru că dintr-un motiv oarecare tu vrei să mă duci acolo, nu? Vrei să mă îndepărtezi? Cu ce am greşit că nu ţi-am căzut la picioare ca toate celelalte? Ţi-am rănit mândria? Crezi că poţi face ce vrei cu mine dacă ambientul e mai romantic?

— Taci, pentru Dumnezeu! strigă el, iar furia îi săpase o cută între ochii acum trişti.

Îşi recăpătă glasul abia după câteva minute. Abia dacă-şi mai putea stăpâni emoţia.

— Acum câţiva ani, am avut un accident de maşină foarte grav. Mama a murit, iar sora mea şi-a pierdut ambele picioare; eu am… scăpat fără nicio zgârietură.

Vorbea cu dinţii încleştaţi, autoînvinovăţindu-se, cu durere în glas.

— Groaznic! tresări Gisele. Dar nu te poţi învinovăţi.

— Eu conduceam, o întrerupse el. Nu vezi că a fost vina mea? Uneori, cred că vinovăţia o să mă scoată din minţi.

— Se putea întâmpla oricui. Mulţumeşte că ai scăpat cu viaţă.

Ciudat, dar simţea nevoia să-l consoleze. Pentru prima oară, îi era superioară.

— Asta spune şi Catherine, şi se ridică. E o persoană extraordinară. Ar trebui să mă urască, în schimb mă iubeşte mai mult ca oricând. Ar trebui să fie tristă pentru că stă într-un scaun cu rotile, în schimb e mai bine dispusă ca niciodată. De aceea vreau să fac ceva pentru ea, Gisele. îi sunt dator. Pentru asta am nevoie de tine.

Ea-l privi lung. Puţini oameni aveau parte de o asemenea ipostază a lui Nathaniel, gândi.

— Apreciez faptul că mă întrebi, dar sunt secretară,

nu soră medicală.

— Dar n-are nevoie de o altă asistentă, la naiba! Are nevoie de cineva care să pună pe hârtie toate ideile fantastice care-i vin în minte. Imaginează poveşti atât de frumoase, încât ar fi păcat să nu le notez.

— Nu poate nici să scrie?

El scutură cu tristeţe din cap.

— Şi vrei ca eu s-o fac, după care să le transcriu?

— Da. Am încercat şi cu un reportofon, dar ea se blochează. Nu are spontaneitate. Dacă ai putea fi pe fază când îi vin acele idei, ai ajuta-o foarte mult. I-ai da un motiv în plus să trăiască. Nu că ar fi pesimistă, dar e fenomenală.

— Dar de ce eu? insistă Gisele, ridicându-se uşor.

— Pentru că ştiu că eşti capabilă. Poţi lucra sub presiune şi eşti rapidă. Catherine are tendinţa de a nu se mai opri dacă începe. Şi mai ales pentru că o să te placă. De când cu accidentul, se cam fereşte să întâlnească persoane străine, dar sunt sigur că voi două aţi comunica foarte bine. Crezi că mă poţi ajuta? Te-ar deranja faptul că e într-un scaun cu rotile? Dacă da, atunci n-are rost, dar.

— Nu m-ar deranja. Mi-e milă de ea.

— N-are nevoie de aşa ceva, o opri el. Catherine e mai mult decât noi doi la un loc. Rar i se întâmplă să mai şi greşească, dar altfel e un înger. Mă face să mă simt mic.

— Câţi ani are?

— Douăzeci şi cinci. Ar fi trebuit să se căsătorească. Totul era aranjat, dar când logodnicul ei a aflat că nu va mai putea să meargă niciodată, a renunţat.

Gisele se considerase o ghinionistă din cauză aventurii ratate, dar experienţa ei nu însemna nimic pe lângă ce păţise această femeie curajoasă. I se puse un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce pot să spun, Nathaniel?

— Spune că ai să faci asta pentru mine, şi o prinse de umeri.

De data aceasta, privirea lui nu mai era una senzuală. Trăda un sentiment de alarmă, o nevoie disperată pentru o

confirmare, iar sexul era ultimul lucru la care se gândea.

Gisele era prinsă la mijloc. El juca totul pe cartea sentimentelor. Într-adevăr, părea răvăşit de situaţia surorii lui.

— Pentru cât timp? întrebă ea slab. N-aş vrea să renunţ la cariera mea. Este foarte importantă pentru mine.

— Ce pot să-ţi spun? ridică el din umeri. Pentru cât are Catherine nevoie de tine. S-ar putea să te respingă, şi-atunci te vei întoarce imediat. Ţi-am spus, nu-i place să fie văzută de străini în starea în care este. De ce te preocupă atât de mult cariera? Ştiam că majoritatea femeilor stagnează până la căsătorie.

— Eu n-am de gând să mă căsătoresc. Scopul meu e unul. superior. Dacă am să plec de la Thorne & Forest, voi găsi ceva, cu siguranţă, dar nu la acelaşi nivel.

— Deci, te-ai gândi mai întâi la tine şi apoi la sora mea? se încruntă el.

— De ce n-aş face-o? îl înfruntă ea. N-o cunosc, şi nici tu nu ştii dacă m-ar accepta. E un risc pe care nu mi-l permit.

— Uite, Gisele, zise el nerăbdător, îţi promit că la întoarcere ai să ai un post asigurat la Thorne & Forest.

Aşa accepţi?

Suna tentant. Ar fi fost răutăcios din partea ei să refuze. Şi era o schimbare. N-avea nimic de pierdut.

— Catherine are nevoie de cineva care să o stimuleze, spuse el văzând-o gânditoare. Altfel o să ajungă o legumă.

— Ştie că vrei să aduci pe cineva pe capul ei? Doreşte pe cineva care să-i noteze ideile?

— Nu! se repezi el. Dacă eşti de acord, am să te prezint ca prietenă a mea, iar restul are să vină de la sine. Nu vrea să creeze probleme nimănui. Trebuie să te avertizez că are să-i ia ceva timp până să aibă încredere în tine. Va trebui, bineînţeles, să renunţi la apartamentul ăsta, mai adăugă.

— Nu pot să fac asta! îl fulgeră ea cu privirea. Nu-mi permit să renunţ la el.

Ştii cât de greu îmi e să găsesc unul la fel de bun.cu banii pe care-i am?

— Gisele, se enervă el, găseşti tot felul de scuze. Te plătesc bine, nu trebuie să-ţi faci griji pentru bani.

Însă ea era hotărâtă. Nu renunţa la independenţa ei. Nu putea avea încredere în el, fără un acoperiş deasupra capului, la întoarcere.

— Dacă asta e problema, atunci îl poţi închiria, zise el după un timp. Vorbesc cu avocatul meu să faceţi un contract, ca să n-ai probleme la întoarcere. Unii oameni au prostul obicei de a nu mai pleca.

În felul acesta, el scăpa de fiecare obstacol, unul câte unul, nelăsându-i niciun motiv de nemulţumire.

— Presupun că n-are să se întâmple nimic pentru. şase luni, să zicem. Dar nu mai mult.

— În afara situaţiei în care se dovedeşte că sora mea nu poate trăi fără tine… continuă el cu ochi rugători.

— Nu pot să promit nimic, răspunse ea slab.

Nathaniel oftă uşurat şi o trase spre el, iar ea îşi lăsă capul la pieptul lui. îl simţi mângâindu-i părul. Era mulţumită că-i făcuse pe plac. Toată tensiunea dintre ei dispăruse, acum împărtăşeau o durere şi clădeau, poate, o relaţie de durată.

Gisele nu ştia cât stătuseră aşa. Păruse o eternitate.

— Cred că acum amândoi avem nevoie de o cafea, zise el după un timp. Stai jos, pun eu ibricul pe foc.

Nu-i displăcea ca el să facă pe gazda. I se părea foarte natural. Nathaniel era făcut pentru aşa ceva. Ea întoarse discul pe partea cealaltă şi se cuibări pe canapea.

Când el se întoarse cu cafeaua, toată suferinţa întipărită pe chipul lui dispăruse. Nimic nu trăda discuţia pe care o avuseseră, sau problemele care-i măcinau viaţa.

— Poftim, zise el, să fac şi pe mama?

Se aşează lângă ea şi pregăti ceştile pentru fiecare, în parte. Stătură ceva timp pentru a bea cafeaua şi pentru a mai vorbi, după care Gisele începu să caşte. Nathaniel se ridică imediat, spunând că ar trebui să plece.

— O să plecăm în weekend, ca să ai timp să te

organizezi.

Ea îl conduse până la uşă. Înainte de apleca, el o îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc şi-ţi promit că n-ai să regreţi.

În urma lui, lăsă un vag sentiment de dezamăgire.

Zilele următoare trecură ca gândul pentru Gisele. Nathaniel o grăbise cu rezolvarea tuturor hârtiilor, cu organizarea afacerii, asigurându-se că nu lăsa nimic la întâmplare în lipsa lui. Nu avusese pic de timp liber ca să-i vadă pe Ruth, pe David, pe Bill sau pe oricine altcineva.

Acasă, împacheta de zor. Plecarea pe şase luni era ca şi cum s-ar fi mutat cu totul!

Sâmbătă dimineaţa, Nathaniel ajunse foarte devreme, proaspăt ras, cu o cămaşă albă şi cu blugi mulaţi pe coapsele puternice. Era prima oară când îl vedea îmbrăcat astfel, şi din nou masculinitatea lui o impresionă plăcut.

El se uită amuzat la bagajul ei, ridicând dintr-o sprânceană.

— Tipic pentru o femeie mai-mai că nu ia şi chiuveta de la bucătărie!

— Mă duc pregătită, zâmbi ea.

El ridică patru valize deodată, îndreptându-se spre maşină, fără a se plânge de greutatea lor. Gisele luă două bagaje mai mici şi-l conduse. Rămase surprinsă văzând că nu-i aştepta Porsche-ul argintiu, ci un brec. Era nouă, luxoasă şi inscripţionată „NR 2”. Se uită la ea mirată, făcându-l să izbucnească în râs.

— Nu am nici trei, nici patru.

— Dar nici nu m-am gândit că ai avea, spuse ea serioasă. Ce te-a făcut să crezi asta? Dar nici ea nu se putea abţine să nu zâmbească.

În ultimele zile, începuse să-i placă felul lui de a fi. Preocuparea pentru sora lui o făcuse să-şi schimbe atitudinea. El nu-i mai făcuse avansuri, ceea ce o mulţumea. Putea fi prietena, dar nu iubita lui.

Odată bagajul încărcat, mai privi o dată împrejur, şi lăsă cheia la vecin, aşa cum se înţeleseseră. Avea

sentimentul ciudat că o parte din viaţa ei se încheiase şi că alta tocmai începea, că nimic nu avea să decurgă la fel.

Curând, avea să descopere cât de diferită era compania lui în maşină, faţă de cea de la birou. Dintr-odată, nu mai încerca să scape de puterea lui de seducţie. El strângea cu putere volanul între degetele lungi şi bronzate, iar mânecile cămăşii îi erau suflecate, scoţând la iveală muşchii braţelor. Când schimba vitezele, se apropia periculos de coapsa ei, făcând-o să-i simtă căldura, dându-i senzaţia unui tremur uşor.

Ea nici nu se gândise că va reacţiona astfel. Atitudinea neutră din ultimele zile o făcuse să uite cât de uşor o putea stârni apropierea lui.

Fără să vrea, se trase înspre uşă. El o privi întunecat, dar la următoarea schimbare de viteză, observându-i reacţia, se încruntă.

— Ce naiba te-a apucat?

Ea se uită la el cu coada ochiului.

— Nimic. De ce?

— Pentru că te văd. Ce s-a întâmplat, Gisele. Ce-am făcut de reacţionezi aşa?

Ea scuturâ energic din cap, aranjându-şi pliurile fustei. Nu putea să-i împărtăşească temerile ei, şi faptul că el o stârnea fără măcar să aibă această intenţie.

— Cred că sunt puţin emoţionată la gândul că o voi întâlni pe Catherine, motivă ea. Adică, s-ar putea să nu mă placă, şi toate acestea vor fi inutile.

— Şi gândul acesta te face să te îndepărtezi de mine de parcă aş avea lepră? râse el. Nu sunt chiar atât de prost, Gisele. Crezi că te-am atras într-o capcană? Că te duc într-un colţ uitat de lume ca să-ţi fac felul?

— Nu, bineînţeles că nu, negă ea, uitându-se pe geam.

— Dar te temi de mine? insistă el, claxonând o maşină care-i apăruse în faţă.

— Nu chiar. Începu ea, muşcându-şi buza de jos, dorindu-şi să nu se facă de râs.

— Dumnezeule, nu-mi spune că ne certăm din nou.

Ştiu că nu sunt genul tău. Poate că n-ar strica să-mi spui care e acela, ca să ne înţelegem.

Gisele tăcu, iar el deveni nerăbdător.

— David? E genul tău?

Sper că nu. E de treabă, dar cam ieşit din uz în orice face. Sau poate că-ţi plac tipii cuminţi, cu puţin sex-appeal? Ţi-e temă de sex? Ai fost rănită o dată şi acum nu mai vrei să te implici, nu?

Văzând că ea tot refuză conversaţia, el continuă.

— Nu te teme. N-am planuri cu tine. Îmi plac femeile mai calde. Am crezut că personalitatea ţi se potriveşte cu părul tău de foc, dar am constatat contrariul. N-ai încredere în bărbaţi. Şi asta strică totul.

— Cum de poţi să mă învinuieşti? întrebă ea gâtuit. N-am motive să cred altceva. Bărbaţii se folosesc de femei pentru propriile nevoi. Îmi repugnă!

— Înţeleg, şi prinse şi mai strâns volanul. Bine că mi-ai spus. Pe viitor, mă voi gândi de două ori înainte să te ating.

Gisele închise ochii, simţindu-se goală pe dinăuntru. Adevărul era că nu-şi dorea ca el s-o ignore. Voia ca mâinile lui să-i exploreze fiecare parte a corpului, să-i simtă masculinitatea cu toată fiinţa ei. Ura ei pentru bărbaţi degenerase, dar se simţea atrasă de el fie că-i plăcea, sau nu. Se înfioră. Îşi reveni imediat ce maşina frână brusc, aruncând-o din scaun.

— Dacă aşa te comporţi, mai bine renunţăm la toată treaba de pe-acum.

Niciodată nu-l văzuse mai înflăcărat. îi trebuiră câteva secunde să-şi dea seama că se referă la tremurul ei involuntar.

— Nu e pentru că te-aş dispreţui, explică ea. Mă gândeam la cu totul altceva.

— La ceva ce te-a îngrozit într-atât? întrebă el rece. Poate vrei să-mi spui şi mie la ce.

— Scuze, dar nu pot. E ceva personal.

— Care are legătură cu mine?

— Oarecum, şi-şi muşcă buza, dar nu e ceea ce crezi.

— De unde naiba ştii la ce mă gândesc eu? Strici totul, să ştii. Dacă nu-ţi schimbi atitudinea, întorc imediat.

Ea se gândi la cât de curajoasă fusese sora lui. Nu-şi putea permite să se lase măcinată de asemenea sentimente mărunte. Era o problemă de priorităţi, de conştiinţă. Dacă abandona totul, nu şi-ar fi iertat-o.

— O să încerc, şi-i zâmbi slab.

— Eşti sigură?

Ea confirmă din cap.

— Fără alte istericale când mă apropii de tine?

— Nu.

— Bine. Am sunat-o pe Catherine azi-dimineaţă şi i-am spus că o să ajungem pe seară. Şi încă ceva după cum ţi-am spus, se fereşte de oricine n-are legătură cu familia noastră, aşa că te-am prezentat drept logodnica mea, şi că a fost dragoste la prima vedere.

Capitolul 5

— Cum? se îngrozi Gisele.

— Cred c-ai auzit foarte bine, replică el calm. Într-adevăr auzise, dar n-avea niciun drept să facă aşa ceva fără s-o întrebe pe ea în primul rând. îl detesta.

— Dar ştiu că ai tupeu! De ce-ai mers atât de departe? Nu pot să mă prefac că te iubesc când nu simt asta.

El schiţă un zâmbet pe faţă, fără ca ea să-l observe.

— Atunci, va trebui să te educ puţin. Trebuie să te conving să-ţi schimbi părerea.

— Niciodată! izbucni ea – atmosfera începea să se încingă. N-ar fi trebuit să-i spui fără să mă consulţi şi pe mine.

— Nu mi-am dat seama că eşti aşa de încăpăţânată. Credeam că ţi-e milă de Catherine şi că vrei s-o ajuţi.

— Aşa este, şi-şi înfipse degetele în palme pentru a nu mai tremura. Dar nici chiar aşa.

— Trebuie s-o convingem că apari ca viitor membru al familiei, fără alte motive ascunse.

Se apropiase atât de mult, încât îi putea simţi căldura, şi nu avea cale de scăpare! Spatele îi era aproape

lipit de uşă. Gisele încercă să-i întâlnească privirea, dar nu reuşi. Când degetele lui o prinseră de bărbie, nu-şi mai putu stăpâni tremurul. El se aplecă şi mai mult. Pulsul ei crescu, îngreunându-i respiraţia; se pregătea pentru impact, conştientă de greşeala pe care o face, de faptul că el va doborî din nou toate barierele ridicate de ea.

Când buzele lor se atinseră, Gisele gemu de furie şi-şi înfipse pumnii, unul câte unul, în pieptul lui, lovindu-l cu putere. El rânji şi-i prinse încheieturile mâinilor, ducându-le la piept, pentru a-i simţi bătăile inimii. Nu era atât de calm pe cât părea.

Îşi simţea bărbia zgâriată, lovită. Totuşi, sărutul o făcu să uite toată durerea. Era un sărut brutal, menit s-o pedepsească, dar care îi trezise simţurile prin intensitatea lui.

Mâna lui se desprinse de bărbie, explorându-i corpul pe măsură ce gura sorbea înfometată buzele ei.

Gisele ştia că trebuie să-şi ascundă reacţiile involuntare. Nathaniel era unul dintre aceia care n-aveau nicio dificultate în a stârni o femeie, mai ales când urmărea un anumit scop.

Iar dacă ar fi ştiut ce simte ea, nimic nu l-ar mai fi oprit. Putea accepta acest sărut ciudat, nu şi ideea logodnei lor, indiferent ce motive avea. Gestul nu era necesar şi în niciun caz nu avea să o facă să se îndrăgostească de el.

Încercă să reziste cu voinţă, hotărâtă să nu-i răspundă. Gura lui căuta în continuare, oprindu-se pe pielea delicată a lobului urechii, pe gât şi apoi tot mai în jos. Gisele rămase pasivă. îi era greu să se abţină. Corpul ei trăia pe interior mai mult ca oricând, cu toate gândurile ei de împotrivire.

În momentul în care simţi că nu mai poate rezista, el o îndepărtă brutal.

— Să nu crezi că mă prosteşti cu tactica asta rece. Nu te poţi apăra la nesfârşit. Dar cred că acum nu e nici timpul, nici locul potrivit pentru a continua.

Se trânti înapoi pe scaunul lui, aranjându-şi părul şi

aruncându-i încă o privire înainte de a porni.

Abia atunci, Gisele realiză că se aflau pe o arteră principală şi că stârniseră interesul câtorva trecători. O femeie în vârstă îi privea dezgustată, încât Gisele roşi umilită. Începu să-şi aranjeze fusta, încercând să pară calmă. O izbi imaginea ei răvăşită când se văzu în oglindă. Se pieptănă puţin, după care se linişti.

Nathaniel conducea în tăcere. Se aşteptase ca el să gonească pe şosea, dar era foarte relaxat. Aruncându-i o privire, observă urma unui zâmbet pe faţa lui. La o privire mai atentă realiză că nu era deloc un zâmbet obişnuit, ci unul încrâncenat, ca şi cum şi-ar fi planificat următoarea mişcare.

El nu reacţionă la căutăturile ei. Abia când ieşiră din oraş, acceleră, iar maşina prinse viaţă. Nathaniel o mânuia cu delicateţe, la fel cum ar fi făcut şi cu o femeie de la care aştepta o reacţie asemănătoare.

Însă Gisele apăruse ca singura excepţie de la regulă. Era mai independentă; avea nevoie de ceva mai mult pentru a se pune în mişcare. Dacă Nathaniel avea de gând s-o prezinte ca logodnică, trebuia mai mult decât un sărut pentru a o convinge. Spre nemulţumirea ei, ştia că se poate lăsa dusă de val, însă doar dacă o trata mai respectuos. Nu se putea lăsa târâtă într-o aventură, după suferinţa pe care o trăise.

Tăcură mai bine de o oră. Tăcerea devenise deranjantă şi Gisele nu mai putu suporta.

— Unde mergem? Cum arată Cornwall?

— E pe coasta de vest. Cunoşti zona?

Vocea lui avea aceeaşi senzualitate ca în ziua când se cunoscuseră. Tonul lui transmitea tot felul de şocuri corpului ei, demonstrându-i cât de uşor îi putea ceda.

— Nu, răspunse.

— N-ai fost niciodată? E cel mai romantic colţ de lume. Ai lacune în educaţia ta. zâmbi el. Va fi o plăcere să-ţi fiu profesor. Ochii lui îi căutară pe-ai ei. Ea observă o urmă de ironie, dar şi altceva, care o făcu să-şi încordeze simţurile. Era o privire care o informa că o doreşte, în

ciuda obiecţiilor ei. Cu siguranţă, făcea parte din planul lui de acţiune. Şi funcţiona! Conştientiza din ce în ce mai mult prezenţa corpului său viril alături de al ei.

— Partea din Cornwall unde stă Catherine şi unde am crescut, şi-a păstrat sălbăticia. Stâncile sunt la fel de neclintite şi la fel de neîmblânzite ca marea, şi au o splendoare inegalabilă. Cea mai mare parte a zonei a fost inclusă în circuite turistice şi şi-a pierdut din frumuseţea naturală, nu şi Stepper. Poţi fie să-l iubeşti, fie să-l urăşti.

— Presupun că e… interesant, zise ea. E bine vara, dar cam neplăcut iarna. Sora ta nu se simte ruptă de lume? Mă gândesc că în situaţia ei, poate ar fi preferat ceva mai civilizat.

— Stai s-o vezi, o fulgeră el din priviri. Ai să-ţi dai seama că e la fel de neîmblânzită ca şi stâncile. A explorat fiecare colţişor de acolo. Faptul că şi-a pierdut picioarele este cea mai gravă pedeapsă pe care-a putut-o primi.

Gisele observă că în sinea lui se învinovăţea din nou, şi realiză că va rămâne cu acest sentiment toată viaţa lui.

— Abia aştept să o cunosc.

Spune-mi câte ceva şi despre Padstow. Ai zis că e cel mai apropiat oraş.

— E un oraş vechi, cu o istorie interesantă, dar nu vreau să te plictisesc. E construit pe o peninsulă, deasupra unei stânci. O să te surprindă vegetaţia exotică. Oraşul e un amestec de case şi restaurante, de studiouri de artă şi de magazine de cadouri.

— Sună minunat. Am văzut vederi cu locuri din zona asta.

— Totul se mişcă mai încet decât te aştepţi, o temperă el. Străzile sunt prea înguste pentru maşini rapide, iar viaţa oamenilor e coordonată, în cea mai mare parte, de ritmul valurilor şi al anotimpurilor. Câteodată, îmi doresc să fi fost pescar în loc să mă fi avântat în cursa asta nebună a afacerilor.

— Ce te-a determinat să pleci?

— Ce-i determină pe toţi, scutură el din umeri. Părinţii mei nu erau prea înstăriţi pentru a-mi asigura o

educaţie adecvată. M-am dus la facultate, după care mi s-a părut mai interesant să mă fac util, şi să le trimit bani din munca mea. Am încercat să-i conving să se mute la Londra, dar e ca şi cum ai încerca să urneşti o stâncă din loc. Au acceptat totuşi să vină o singură dată, cu ocazia unei sărbători.

Gisele observă că degetele i se încleştează pe volan, iar respiraţia i se accelerează.

— Accidentul? şopti ea. Atunci s-a întâmplat?

— Nici măcar nu ajunsesem. Mi-a intrat un tâmpit în faţă. Am fost îngrămădiţi cu toţii în parbriz. Pe Catherine au scos-o cei de la descarcerare.

El începu să tremure, iar Gisele îşi dădu seama că-şi pierde stăpânirea de sine doar când vorbeşte despre accident.

— Ce pot să spun? şi-i puse mâna pe umăr.

Te rog, încearcă să nu.

— Pentru Dumnezeu, o îndepărtă el, nu mă face să râd. Am trecut de mult peste asta, dar mi-e greu să accept. N-ai putea să înţelegi sentimentul.

Îşi subţie buzele şi încercă să găsească un alt subiect de conversaţie. Dar toate păreau să ducă la aceeaşi problemă şi la gândul că ea avea s-o ajute pe sora lui.

Cu toate acestea, îl înţelegea mai bine decât îşi imagina el. Trecuse şi ea printr-o situaţie asemănătoare, când mama ei îşi pusese capăt zilelor. Se învinuia oarecum pentru că nu reuşise să calmeze tensiunea dintre ea şi tatăl vitreg, înrăutăţind astfel situaţia.

Pentru o perioadă de timp, se lăsă din nou tăcere. Gisele se întreba dacă Nathaniel n-are de gând să oprească pentru prânz, mai ales că trecuseră prin Somerset, prin Devon, şi chiar intraseră în Cornwall. El îi arătă la un moment dat un anume hotel Jamaica. Era locul de desfăşurare a acţiunii romanului omonim al lui Daphné du Maurier. Ar fi vrut să-l roage să oprească, însă el conducea mai hotărât ca niciodată. Trecură printr-o superbă pădure la Wadebridge, apoi, pe sub un pod de piatră, intrară în oraş. Acesta era adevăratul Cornwall,

casa ei pentru lunile care aveau să urmeze.

După câţiva kilometri ieşiră de pe şoseaua principală, îndreptându-se spre Padstow. Gisele stătea pe marginea scaunului, admirând priveliştile. Totul era atât de verde şi de proaspăt! Imaginea mării o făcu să-şi ţină respiraţia. Combinaţia de albastru, turcoaz, azur şi alte mii de culori dansa în faţa ochior ei sub săruturile soarelui. Copacii stăteau aplecaţi sub povara timpului, cu trunchiurile despicate de forţa naturii.

Totul o făcea să se simtă atât de insignifiantă. Acum înţelegea de ce Catherine voia să locuiască aici.

Curând, o casă mare din piatră le ieşi în întâmpinare, iar Gisele ştiu imediat că e Stormhaven. Pe măsură ce se apropiau, îşi dădu seama că dintr-o căsuţă, ei o transformaseră într-o construcţie interesantă, acoperită de verdeaţă, cu flori la balcoane. Parcă îndemna la iubire din toate unghiurile ei. Când Nathaniel opri, Gisele mai stătu o clipă s-o privească. Simţea bucuria şi durerea ce sălăşluia între acele ziduri, dar era convinsă că până la urmă, tot fericirea va triumfa.

— E minunată, şi-ncă nici n-am văzut-o pe dinăuntru, îi spuse ea lui Nathaniel. Mă bucur c-am venit.

— Stormhaven are acest efect, şi o prinse de braţ. Asupra anumitor persoane.

— Ştiai că o să-mi placă? şi se uită în ochii lui.

El o sărută fugar pe buze.

— Din cauza părului tău. E la fel de sălbatic ca şi stâncile astea, şi răsfiră degetele prin el, lăsându-l liber în bătaia vântului.

Gisele observă schimbarea lui. Dintr-odată, devenise una cu peisajul, de parcă era rupt din acesta, de parcă întreaga sevă a naturii îi curgea prin vene. Părea mai puternic şi mai înalt, dar şi mai delicat, în acelaşi timp. O prinse de mână şi o conduse.

— Hai s-o vezi pe Catherine; am zărit-o deja la fereastră. O să se întrebe de ce stăm atâta. Deşi, când va da cu ochii de tine, draga mea Gisele, n-o să se mai mire deloc. Ţi-am spus vreodată cât eşti de frumoasă?

Ea-i zâmbi; dintr-odată se simţi ocrotită şi dorită, întrebându-se dacă atitudinea ei placidă din ultimii ani fusese una corectă. Nathaniel de-aici era diferit de cel din Londra. îi va fi uşor să treacă peste toate resentimentele şi peste toate jurămintele de a nu se mai îndrăgosti. Trebuia să se controleze. Cu toate acestea, îşi puse mâna într-a lui, intrând în casă.

La intrare se afla o rampă – pentru Catherine, se gândi Gisele. Holul era lung şi înalt, cu lambriuri de stejar şi cu podea de marmură. La capătul acestuia intrară într-o cameră atât de luminoasă, încât aproape orbi. Abia când auzi vocea Catherinei realiză că aceasta să afle lângă geam, într-o poziţie din care avea o vedere completă asupra peisajului.

Faţa îi surâdea, mult peste ce-şi închipuise Gisele. Nu semăna deloc cu Nathaniel. Avea părul auriu, trăsături mult mai fine, iar ochii de un albastru nemaivăzut. Deşi părea fragilă, era stăpânită de o tărie de caracter, probabil moştenire a familiei Oakley. Şi mai mult, era învăluită într-o aură pozitivă, de satisfacţie deplină, de împăcare cu sine şi cu întreaga lume.

Nathaniel avusese dreptate, nu-i purta pică. Dimpotrivă, îl iubea cu toată fiinţa ei, iar privirea i se lumină, zărindu-l. Gisele simţi un nod în gât. Asista la o reuniune de familie, care scotea la iveală dedicarea şi vulnerabilitatea lui Nathaniel în apropierea celor dragi. Această mască a imparţialităţii şi a forţei fizice proteja sensibilitatea lui.

— Hai s-o cunoşti pe sora mea, îi făcu el semn Giselei, cea mai minunată persoană din lume. Catherine, ea e Gisele.

— Noua dragoste a vieţii tale? şi se uită cu subînţeles la ea. Trebuie să fie aşa, din moment ce ai cerut-o aşa de repede! îmi pare bine, Gisele! şi-i întinse o mână pe care avea un inel de argint cu o piatră foarte mare.

Gisele întinse şi ea mâna, după care o sărută pe obraz. Catherine păru mirată la început, dar apoi se linişti.

— Bine ai venit la Stormhaven. Eu şi cu Nat iubim

foarte mult locul ăsta. Are o atmosferă ce te învăluie complet.

— Asta e Catherine, nu locul, zise Nathaniel, binevoitor.

— Nu-l băga în seamă. Spune minciuni. Dar cred că deja o ştiai. Nu pot să mă obişnuiesc cu ideea-Nathaniel logodit! Cineva tot trebuia să-l oprească. Mor de curiozitate să aflu cum s-a întâmplat!

— Unde e Meg? o întrerupse el. Noi murim de foame.

— Se plânge ca de obicei. O cunoşti, doar.

— Duc valizele sus, apoi o caut, zâmbi el. Cred că vrei să te schimbi, Gisele?

— Aş vrea mai întâi să discut puţin cu sora ta, ezită ea, dacă nu te superi. Femeia din faţa ei, care înfruntase atâtea greutăţi, o fascina.

— Şi mie mi-ar face plăcere, încuviinţă Catherine. Cheamă-ne când e masa gata.

Apoi aşteptară ca el să plece.

— Nu eşti deloc cum m-am aşteptat. Întotdeauna am crezut că Nat are o slăbiciune pentru blondele voluptuoase.

— Poate că a simţit nevoia pentru o schimbare, ridiră Gisele din umeri.

— Cred că, cel puţin, şi-a mai revenit. Am ştiut din prima că eşti făcută pentru el. Mă bucur că eşti aici şi sper că rămâi mai mult timp.

— Dacă mă primeşti, zâmbi Gisele, şi se aşeză pe un scăunel.

— Bineînţeles. E vina mea că nu primesc pe nimeni, dar nu suport mila nimănui. Ştii de accident, nu?

— Cred că eşti foarte curajoasă, iar Nathaniel îşi va purta crucea vinovăţiei ani de zile.

— Nu ştiu de ce, scutură Catherine din cap. Se putea întâmpla oricui. De fapt, mă surprinde faptul că ai aflat.

Ţi-a spus Nat?

— Da, dar nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să te trateze diferit de ceilalţi, spuse Gisele precaută.

— Cred că o să ne înţelegem, se bucură Catherine.

Sunt mult mai fericită când am în jurul meu doar membrii familiei, iar tu vei fi unul dintre ei.

Mă bucur că Nat te-a găsit.

— A fost atât de nerăbdător să ajungă aici, iar acum ştiu de ce. Te iubeşte foarte mult, iar locul este unul deosebit. Înţeleg de ce nu vrei să pleci.

— Într-adevăr.

Dar să nu mai vorbim despre mine. Cum l-ai cunoscut pe Nat?

Gisele nu ştia cât de mult îi spusese el surorii lui. Spera că nu complicase prea mult povestea.

— Lucrez la Thorne & Forest, explică ea.

— Compania aia nouă despre care tot spune el. Şi ce faci acolo?

— Sunt noua lui secretară.

Catherine strâmbă din nas.

— Nu cred că o să mai accepte să lucrezi după ce vă căsătoriţi.

Personal, cred că o femeie trebuie lăsată să-şi urmeze cariera, dacă asta vrea.

Ah, tocmai am observat – nu porţi inelul de logodnă.

Sau nu ţi-a luat încă? şi deveni dintr-odată bănuitoare.

— Totul s-a petrecut atât de repede, se grăbi Gisele. Şi a avut atâtea pe cap înainte să plecăm, încât nici nu cred că s-a gândit la asta.

— Să-i fie ruşine.

Bărbaţii nu-şi dau seama cât de mult înseamnă aceste lucruri pentru femei. Va trebui să-l ţii din scurt pe Nat, altfel o să te termine.

— Nu-ţi face probleme; am eu grijă, râse Gisele.

— Adică, deja au sărit scântei? Foarte bine. Celelalte se dădeau şi peste cap ca să-i facă pe plac. Dar tu nu eşti ca ele; poate de-aia vă şi potriviţi.

— Poate, zise Gisele, întrebându-se ce ar crede Catherine dacă ar şti întreaga poveste.

Faptul că o primise în casa ei în asemenea condiţii o făcea să se simtă vinovată. Intrarea lui Nathaniel în

cameră veni ca o salvare.

— Masa e gata în cinci minute, anunţă el. Haide să-ţi arăt camera ta, Gisele.

— Ai avut dreptate, îi zise ea în timp ce urcau scările. N-am mai întâlnit o asemenea persoană.

— V-aţi înţeles bine?

N-a avut nimic de obiectat când i-am spus că te aduc, ceea ce a fost un semn bun.

— Ne-am plăcut reciproc încă de la primele cuvinte.

Dacă o să continue aşa, are să-mi spună poveşti în cel mai scurt timp.

— Foarte bine, zise el placid. Mă bucur c-am făcut alegerea bună.

Gisele simţea cum buna dispoziţie îi păleşte. Fraza sunase ca şi cum o alesese din mai multe candidate, şi încă nu era sigur dacă e persoana potrivită. Nu-i ajungea că trebuie să joace rolul iubitei?

Dar se obişnuise deja cu modul lui de a îmblânzi o femeie, prin simpla atracţie fizică.

Capitolul 6

Nathaniel o lăsă pe Gisele la uşa camerei ei.

— Când eşti gata, cobori, şi e a doua uşă pe stânga.

Deziluziile n-aveau să dureze prea mult.

Camera era încântătoare, în tonuri de alb, varde şi auriu. Erau acolo un pat mare, un scrin cu o mulţime de sertare, şi două şifoniere.

O uşă micuţă ducea la baia în aceleaşi culori vii. Priveliştea îi reţinu atenţia în mod special. Era aceeaşi ca cea de jos, doar că de-aici se vedeau mai multe. Curtea din faţa casei, grădinile bogate deschizându-se până la mare, ici şi colo câte o oaie şi rânduri de flori. Se întrezărea puţin şi din sălbăticia stâncilor, dar îşi dădu seama că adevărata aventură începe doar de-aproape.

Uită de scurgerea vremii şi de toate cele lumeşti în faţa unei asemenea frumuseţi.

Departe, pe linia orizontului, o nuanţă de violet sugera prezenţa unei insule, lângă care o şalupă cu motor îşi tăia cale prin spuma valurilor.

— Vii? o trezi Nathaniel din visare, şi realiză că încă nu se spălase.

Îşi aruncă apă pe faţă la repezeală, îmbrăcă prima rochie care se nimeri, îşi aranjă puţin părul şi încercă să apară cât mai calmă în sufragerie.

Catherine stătea la masă, cu fratele ei alături; statura lui imensă o făcea pe-a ei şi mai neînsemnată decât înainte. Ea începu să râdă, văzând-o pe Gisele roşie în obraji.

— Nu trebuia să te grăbeşti şi nici să-l asculţi pe Nat. Lasă-mă să ghicesc. Ai pierdut noţiunea timpului admirând priveliştea.

— E superbă, încuviinţă ea, ignorând căutătura lui Nathaniel. Marea e fascinantă. Se poate înota?

— N-ar trebui să cobori stâncile alea, se repezi Nathaniel. Să nu te apropii de ele!

— E adevărat, din păcate, zise sora lui. Dar există plaje destul de aproape. Apele Atlanticului sunt perfecte pentru surf, dacă eşti adepta unui astfel de sport, sau în partea cealaltă, în estuar, apa e destul de calmă, chiar şi pentru un începător.

— Cred că dacă Gisele vrea să înoate, mai bine o face în piscină; cu excepţia cazului în care sunt eu cu ea.

Gisele ridică din sprâncene.

— Nu ţi-a spus de piscină? întrebă Catherine. Să-ţi fie ruşine, Nat! Cum ai putut s-o aduci fără să o pregăteşti pentru ce o aşteaptă?

— Am avut alte subiecte de discuţie, şi-şi întoarse privirea întunecată spre Gisele, ca şi când tot drumul vorbiseră doar despre ei.

— Minunat! râse Catherine. Uitasem cum e să fii tânăr şi îndrăgostit.

Figura îi fu umbrită pentru o clipă, iar Gisele ştiu că-şi adusese aminte de bărbatul care o dezamăgise amarnic.

— Crezi că la douăzeci şi cinci de ani e târziu? interveni fratele ei timid. Cine ştie, poate că zilele astea apare un cavaler pe cal alb şi te ridică pe picioare.

— La propriu? începu ea să râdă.

— Ah, scuză-mă Catherine, uit întotdeauna cât eşti de meticuloasă.

Nu mă gândesc niciodată la asta.

— Dar nici nu trebuie. Vreau să fiu tratată normal. Când ai să-ţi dai seama de asta?

— Cred că niciodată, oftă el. Din vina mea eşti aşa.

— Gisele, fă-l să tacă, te rog. Sărută-l, dă-i un motiv de gândire.

Gisele îl privi şi-şi dădu seama că nu poate îndeplini dorinţa femeii. Dar Nathaniel nu se jena prea mult. Din două mişcări ajunse în partea opusă a camerei şi-o îmbrăţişă. Gura lui o aştepta, iar ochii o provocau să renunţe.

A fost un sărut foarte scurt şi totuşi parcă nu se mai termina. Parfumul lui masculin o incită. Când Nathaniel o eliberă, tremura. El ridică amuzat dintr-o sprânceană, privind-o de sus, şi nu-i era greu să-şi imagineze ce gândeşte.

— Acum, putem să mâncăm, nu? Sau te-ai hrănit cu altceva, aşa cum am făcut eu?

Ar fi vrut să nege, dar sora lui asculta cu interes.

— Poate, zâmbi ea, dar nu divulg nimic.

Bătăile accelerate ale inimii o trădau. Era alarmant cât de repede reuşise să o stârnească.

— Aşa! Lasă-l să aştepte, zise Catherine. Asta este motoul meu. îl iubesc pe Nat ca frate, dar nu mi l-aş dori ca prieten. Se crede ca un Dumnezeu. De ce nu s-a născut saşiu sau cu nasul strâmb?

— Pentru că atunci n-am mai fi întâlnit-o pe preafrumoasa Gisele, răspunse el. Nu e cea mai frumoasă femeie pe care ai văzut-o?

Gisele începea să ardă din nou şi-i simţi palmele pe umeri. Realiză că nu-i va fi prea greu să se prefacă iubitoare. El o excita, în ciuda tuturor încercărilor de a rămâne impasibilă.

— Şi-acum, poţi suna din clopoţel, Catherine.

Meg poate să vină.

Menajera, cu o figură maternă, intră în cameră cu o

tavă plină pe care o puse pe marginea mesei. Părul îi era grizonant, iar ochii ei micuţi o cercetau curioşi pe Gisele.

— Meg, ea e Gisele, logodnica mea. Gisele-Meg, comoara noastră. E o asistentă ieşită la pensie, care locuia în Padstow şi care acum are grijă de Catherine şi de casă, şi care face absolut totul; nu ştiu ce ne-am face fără ea.

— Fugi de-aici, Nat! îl mustră femeia, deşi părea încântată, iar Gisele observă că-i pune lui Nathaniel porţie dublă.

Catherine îşi servea supa încet şi cu grijă, ridicând fiecare lingură uşor, pentru a nu vărsa nimic.

— Îţi foloseşti mâinile, Catherine! se minună Nathaniel.

Pe tot parcursul cinei, el nu o slăbi din ochi, nevenindu-i să creadă că sora lui îşi revenea pe zi ce trece. Gisele se întreba dacă asta va duce şi la înlăturarea ei.

După-masă, Nathaniel îi sugeră să despacheteze, dar ea se simţea mereu atrasă de locul de lângă fereastră, unde marea cu schimbările ei bruşte o chema neîncetat. Abia aştepta să o exploreze. Când coborî din nou, o găsi pe Catherine singură.

— Nat s-a dus la plimbare, o informă ea pe Gisele.

— Ah, da? şi-n vocea ei se simţea dezamăgirea.

— Ţi-ar fi plăcut să mergi? M-am gândit şi eu la asta, dar el a zis că poate eşti obosită. De ce nu-l prinzi din urmă? N-a trecut un minut de când a plecat.

— Nu te superi?

— Sigur că nu. Uite-l acolo, pe coastă. Grăbeşte-te!

Nu aşteptă o a doua invitaţie. Începu să alerge pe iarba moale. Inspira aerul sărat al mării, mireasma proaspătă a soarelui şi a locurilor minunate.

La un moment dat îl pierdu pe Nathaniel din faţa ochilor, dar ştia direcţia în care o luase şi-l urmări, conştientă că sora lui îi urmărea la rândul ei. Probabil că nu dorea prezenţa ei. De ce altceva s-ar fi dus singur? Ajunsese la marginea stâncii şi-l zări. Se opri speriată, văzându-l cum coboară cu siguranţa unui căţărător.

O avertizase cât de periculos poate fi. De ce se

aventura tocmai el? O mişcare greşită şi se putea face bucăţi.

„Nathaniel, fii atent!” îl implora în sinea ei, ştiind că dacă

O auzea s-ar fi uitat în sus şi, din neatenţie, piciorul îi putea scăpa. Dar, ca şi cum ar fi simţit-o, îşi ridică ochii. Încordarea

I se citea pe faţă.

— Întoarce-te! strigă el. Eşti prea aproape de margine!

— Ce faci? veni strigătul ei, dar rămase fără răspuns. Glasurile lor erau purtate de aceeaşi briză care-i învolbura părul şi care se răspândea deasupra oceanului. Era timpul fluxului, şi văzu cu ochii ei cât de ameninţătoare erau vârtejurile Atlanticului. Vântul sufla mai puternic decât în apropierea casei.

— Gisele, întoarce-te!

Odată cu această comandă, auzi încă un sunet, un behăit! Cercetă stâncile de sub Nathaniel, fără să observe nimic. Se apropie şi mai mult, dar marginea care începu să se surpe o făcu să se dea înapoi. Ploaia de pietricele se auzi căzând la baza stâncilor. Apoi înjurăturile lui Nathaniel pe măsură ce era bombardat de sus, înainte să aibă timp să se ferească.

— Gisele! tună din nou vocea lui.

Trecură câteva clipe, care pentru ea însemnau o eternitate. Acum, se lăsă pe burtă, încercând să privească în jos.

— Sunt bine…

— Du-te acasă! izbucni el

— Ce faci? încercă ea încă o dată, cu mâinile făcute pâlnie la gură.

— Ce naiba crezi că fac? Am văzut aici un miel şi trebuie să-l salvez.

— Ai grijă! Nu merită să-ţi rişti viaţa!

— Nu e niciun pericol. În afară de tine! Pentru Dumnezeu, pleacă de-acolo! şi vibraţiile vocii lui stârniră grupuleţele de pescăruşi din jur, iar mielul începu să

behăie şi mai tare.

Gisele se retrase, dar nu putea pleca ştiind că el poate fi în pericol la orice mişcare greşită. Trebuia să rămână acolo în caz de nevoie. Trecu o jumătate de oră, cea mai lungă din viaţa ei. Din când în când se auzeau pietre izbind pereţii stâncilor, şi de fiecare dată îşi ţinea răsuflarea de frică. Mielul începu să ţipe mai jalnic la un moment dat, iar ea se aventură încă o dată la marginea stâncii. Zări spatele lat al lui Nathaniel aplecat deasupra animalului. Se afla pe muchia unei pietre ascuţite. Nu ştia cum ajunsese mielul acolo, dar o îngrijora cum avea Nathaniel să se întoarcă. Ar fi trebuit să sară de pe-o parte pe alta, fără niciun sprijin lateral.

— Gisele, se auzi glasul lui, mai eşti acolo?

— Da.

— Du-te şi adu o frânghie foarte groasă; ai auzit?

— Da! Ce-ai de gând să faci?

— Mielul şi-a rupt piciorul şi n-o să mă lase să-l ridic. Adu şi două plăcuţe de lemn, ca să-l bandajez. Apoi va trebui să-l ridici. Crezi că poţi?

— Eu? şi o trecură fiorii. „Dacă e prea greu”?

— Gisele! mormăi el.

— Am să încerc, dar poate că n-am forţă destulă, şi înghiţi în sec.

— Nu mai comenta. Du-te, acum!

Gisele mai aruncă o privire speriată, apoi o luă la fugă spre casă, împiedicându-se şi căzând în graba ei. Meg, care era în bucătărie, se îngrozi de figura ei răvăşită.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Parcă te-a speriat o stafie!

— Nathaniel. e jos la stânci, după un miel. Vrea o frânghie. şi nişte atele. Vrea ca eu să ridic animalul.

După fiecare cuvânt, încerca să-şi tragă suflarea.

— Doamne fereşte! Am crezut că e prea bătrân pentru aventuri de-astea. Vin cu tine, şi-şi suflecă mânecile. Iau ce trebuie din garaj şi te prind din urmă.

Cu Meg alături, Gisele începu să gândească mai raţional. Zări câteva ustensile ce puteau fi folosite în caz

de prim-ajutor şi le aruncă într-o pungă de plastic. Până să ajungă Meg, deja se apropiase de stâncă şi aruncase frânghia în jos.

Amândouă aşteptau încordate, ţinând fiecare de frânghie. Ţipetele mielului se înteţiră când Nathaniel începu să-l bandajeze.

— Trageţi acum! strigă el, după ce reuşi să înfăşoare animalul. Uşor. O să urc şi eu odată cu el.

Gisele n-ar fi reuşit de una singură. Ar fi fost prea greu. A fost nevoie de forţele reunite ale ei şi-ale lui Meg pentru a-l trage afară.

Văzându-l pe Nat apărând de după marginea stâncii, Gisele nu-şi mai putu lua ochii de la el; tremura din toate încheieturile şi realiză că, deşi afară soarele ardea cu putere, era rece ca gheaţa. Oricât de tare îl dispreţuia, nu şi-ar fi dorit să-l vadă rănit sau mort. Cu toate acestea, el părea să fie într-o condiţie fizică foarte bună. Transpirase puţin, dar nimeni n-ar fi zis că tocmai urcase peretele abrupt al unei stânci.

Gisele îl urmă pe cărărea ce ducea spre casă, cu picioare tremurânde. Chiar şi Meg îşi revenea destul de greu. Cămăşa lui Nathaniel îi atârna afară din pantaloni, udă la spate, accentuându-i masculinitatea. Avea un mers rar şi apăsat, dar uşor în mişcări şi oarecum senzual.

Gisele îi privea cu plăcere părul negru-albăstrui în lumina soarelui, linia puternică a gâtului, coapsele conturate de materialul blugilor la fiecare pas pe care-l făcea. Ciudat – începea să-şi dorească să afle mai multe lucruri despre acest bărbat.

Catherine îi aştepta nerăbdătoare în curte.

— V-am văzut alergând. Ce s-a întâmplat? De ce nu mi-a spus nimeni nimic?

Apoi zări mielul.

— Ah, sărăcuţul. Dă-mi-l mie.

— A căzut de pe stâncă, zise Nathaniel şi-l lăsă uşor în poala ei.

— Şi ai coborât? îl apostrofă ea. Tipic! Dacă ai fi căzut? Cred că Gisele înnebunea!

— Serios, Gisele? o provocă el amuzat.

Ritmul inimii ei se acceleră sub privirile lui.

— Bineînţeles, dragul meu.

Rostise alintul cu voce nesigură, deşi se preocupase pentru soarta lui, dar aşa ar fi făcut oricine, gândea ea.

— Vezi? izbucni Catherine.

E speriată. Meg, fă-ne te rog nişte ceai.

Meg o zbughi înăuntru, Nathaniel începu să împingă scaunul surorii lui, iar Gisele luă în braţe mielul. În bucătărie, el aşează animalul pe masă, spre nemulţumirea menajerei şi-ncepu să-i desfacă bandajele, schimbându-le cu altele mai bune.

— O să-şi revină, zise el.

— De unde ştii ce trebuie să faci? întrebă Gisele, fascinată de priceperea lui.

— Când eram copil, îl ajutam pe veterinarul din sat. Voiam să devin şi eu unul, dar a fost doar un vis copilăresc.

După un timp în care şi-au băut ceaiul, mielul s-a trezit din moleşeală. Meg îi pregătise un culcuş într-un colţ al bucătăriei, după care a dezinfectat masa şi i-a dat pe toţi afară.

— Acum o să fie foarte răsfăţat, zise Nathaniel. Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, Gisele. Catherine, scuză-ne puţin.

— Sigur că da. Nu mă amestec între doi îndrăgostiţi.

— Voiam să fac un duş şi să mă schimb, obiectă Gisele, întrebându-se ce era aşa de important. Nu mai poate aştepta?

— Nu cred.

Haide în camera ta. Nu te reţin mult.

Gisele realiză că nu era vorba despre lucruri mărunte. Privirea lui devenise dintr-odată neliniştită.

O conduse până în camera ei şi închise uşor uşa, sprijinindu-se de ea.

— Să nu mai faci asta niciodată! se încruntă el, subţiindu-şi buzele.

Se vedea că e nervos şi după mâinile încleştate pe care le ţinea în buzunarele pantalonilor şi pe care se ferea

să le abată asupra ei.

— Dar ce-am făcut, mai exact? îl înfruntă ea.

— Te-ai apropiat prea mult de marginea stâncii, când te-am avertizat mai devreme să nu faci asta.

Se simţea ca o şcolăriţă pedepsită de profesor pentru neascultare, dar n-avea de gând să-l bage în seamă.

— M-a îngrijorat siguranţa ta, nu a mea.

— Halal! Ştim amândoi ce crezi despre mine. Cred că faci glume cu mine.

— Posibil. Şi poate ar fi trebuit să te ajut.

— Sună mai logic, zise el îndreptându-se către fereastră.

— Atât aveai să-mi spui? întrebă ea, înţepată. Dacă ai terminat, poţi să pleci. Sunt obosită şi-aş vrea să mă odihnesc şi să fac un duş, dacă nu te superi.

Nathaniel se întoarse spre ea, având soarele în spate şi faţa umbrită, încât părea mai impunător decât până atunci. Parcă veghea asupra tuturor, o fiinţă atotputernică

— Vreau să-mi promiţi, Gisele, că n-ai să te mai apropii de acele stânci.

— De ce-aş face-o? Cred că sunt destul de matură ca să iau decizii pe cont propriu, fără ca tu să-mi spui ce să fac!

— Nu mă pune la încercare, Gisele; vreau doar să-mi promiţi.

— Nu e o necesitate. Ai puţină încredere în mine, atât îţi cer.

— Ce încăpăţânată eşti, răbufni el. Te rog chiar aşa de mult? Nu-ţi dai seama că sunt responsabil pentru venirea ta aici, şi că dacă ţi se întâmplă ceva… şi se opri, cutremurat.

— Tu eşti de vină? sugeră ea dulceag. Aşa e. Dar nu-ţi face griji, nu intenţionez să-mi iau viaţa. În plus, o fată poate suporta destule.

— La fel şi eu. Şi ştii foarte bine că n-am crezut nicio clipă că ai vrea să te arunci de sus. Se pot întâmpla şi accidente, ca atunci când ai alunecat.

— Cred că te îngrijorezi degeaba, zise ea pierzându-şi

răbdarea. Poate că sunt cam superficială, dar nu sunt atât de proastă încât să fac aceeaşi greşeală de două ori. Sunt de acord că stâncile alea sunt periculoase. Asta voiai?

O parte din ea dorea să-i răspundă acuzaţiilor, iar cealaltă îi admira masculinitatea. Figura lui era agresivă prin formele ei, ceea ce o excita şi o irita în acelaşi timp. Conştientizarea fizicului său o determina să treacă peste alte animozităţi faţă de el. Pe de altă parte, Nathaniel doar o dispreţuia deocamdată; era nervos din cauza faptului că ea alunecase şi ar fi putut să cadă, ceea ce i-ar fi stricat lui reputaţia.

— Cred că e de-ajuns, spuse el sec.

— Oricum, nu primeaţi mai mult, domnule Oakley, se aprinse ea. Acum, puteţi pleca? Am obosit să tot aştept să plecaţi.

— De ce îngreunezi lucrurile? izbucni el. De ce naiba reacţionezi aşa când încerc să vorbesc cu tine normal?

— Poate pentru că nu găsesc nimic normal în modul tău de a vorbi. Nu-mi place să-mi vorbeşti de sus. Sunt aici ca să te ajut, deşi se pare că nu prea e nevoie de mine, dar nu-mi displace. Şi mi-ar fi de mare folos dacă te-ai purta mai frumos, nu să mă ataci continuu. Ce-o să creadă sora ta dacă-şi dă seama că ne-am certat?

— Nu trebuie să ştie, se întunecă el.

— Poate că tu eşti un bun actor, dar eu nu sunt. Trebuia să te gândeşti la asta înainte să începi.

— Nu asta intenţionam, şi o cuprinse de umeri, înainte ca ea să poată reacţiona.

— Atunci, ce voiai?

Gisele ridică bărbia şi-i privi ochii luminoşi şi ameninţători care o făceau să tremure. îi simţea fiecare deget în carnea ei, curentând-o.

— Ar fi prea mult dacă-ţi spun că m-a preocupat soarta ta ca persoană şi nu cineva care îndeplineşte o muncă aici?

— Da, cred că da, şi-l privi rece. Nu-ţi pasă de oameni, cu excepţia surorii tale, bineînţeles. Schimbi fetele la fel cum îţi schimbi şosetele. Nu înseamnă nimic pentru

tine!

Se delecta cu expresia feţei lui la auzul acestor cuvinte. A-l provoca pe Nathaniel era un joc periculos, dar simpla lui apropiere o făcea să nu mai ştie ce face.

— Ai dreptate, răspunse el, spre surprinderea ei. N-am întâlnit o fată care să-mi merite dragostea.

— Uită-te la tine cât eşti de misogin! şi-ncepu să râdă. De unde ţi-a venit ideea? Mă întreb dacă de la cele care te-au respins.

Pentru câteva secunde, s-au privit în ochi reciproc, Nathaniel părând gata s-o plesnească, după care o încleştă sălbatic în braţele sale.

Capitolul *1*

Nu avea cum să scape de sărutul lui Nathaniel. Gisele îi răspunse chiar înainte să-şi dea seamao reacţie automată.

El o strânse atât de puternic, încât căldura corpului său îi pătrundea prin materialul subţire al rochiei. Mirosul ameţitor al masculinităţii lui îi anihilă complet simţurile. Buzele lui le frământau pe-ale ei fără încetare, forţându-le să-i răspundă. Gisele pierdu noţiunea timpului, lăsându-se purtată într-un vârtej al dorinţelor şi emoţiilor.

Când el încetă dintr-odată, era deja răvăşită. De ce se oprise tocmai atunci când i se abandonase aproape complet?

— Acum ştim amândoi că nu eşti chiar atât de rece pe cât vrei să pari, îi reproşă el.

Replica o readuse la viaţă prin brutalitatea ei.

Trebuia să-şi dea seama că o testează. Îşi alesese momentul cu foarte mare atenţie, şi nu-l putea ierta pentru asta!

— Nu ştiam că e vorba de sentimentele mele, încercă ea să păstreze acelaşi ton.

— Acum, ştii. Fie că sora mea va avea sau nu nevoie de tine, tot va trebui s-o convingi că ne iubim.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să profiţi de mine. Nu-mi place să fiu tratată cu neseriozitate.

El îşi încleştă fălcile şi o privi rece, înnegurat, ca şi

cum se aştepta ca ea să-şi schimbe atitudinea. Se pare că într-adevăr ştia multe despre femei dacă o putea trata astfel şi dacă-i putea pretinde să se prefacă a-l iubi.

— De ce nu spui ce gândeşti? zise ea. Am impresia că vrei să mă storci de viaţă.

— Adevărat, aş face-o, mormăi el. Eşti cea mai exasperantă femeie pe care am întâlnit-o.

— Cred că aş putea spune acelaşi lucru şi despre tine, şi-l privi drept în ochi. Şi unde ajungem dacă ne tachinăm încontinuu, şi pe deasupra ne mai şi prefacem că ne iubim? Ţi-e teamă că-ţi strici imaginea dacă mărturiseşti că sunt doar o amică?

— Încetează, pentru Dumnezeu! tresări el. Ştim foarte bine că motivul pentru care ne prefacem nu e cel la care te gândeşti tu.

— Serios? Scuză-mă atunci, zise ea inocentă.

El ţâşni pe uşă furios, fără a se uita înapoi. Gisele aştepta încordată bufnitura ce avea să urmeze, dar uşa se închise încet, de la sine. Apoi se gândi că sora lui îi auzise şi că va cere o explicaţie, pe care el nu va fi capabil să i-o dea.

Regreta decizia de a veni. îi plăcea foarte mult Catherine, şi ar fi dorit să nu treacă prin toate certurile, dar nu-şi putea permite să-şi macine nervii din cauza fratelui ei.

Îşi smulse hainele de pe ea, intrând la duş. Jetul fin de apă avea s-o calmeze. Cu toate că suna a nebunie curată, tot mai visa la mângâierile lui, la palmele şi la buzele ce-i puteau explora fiecare colţişor. Ca şi când acestea se întâmplau aievea, dorinţa ei lăuntrică renăscu. Senzaţiile înăbuşite atâta vreme se luptau să iasă la suprafaţădar le potoli repede. Se frecă puternic cu buretele pentru a şterge iluzia atingerilor lui, încercând să-l alunge din minte pentru totdeauna. Trecu pe apă rece şi nu se opri până nu simţi că tremură.

Deşi ar fi dorit să se mai odihnească înainte de cină, incidentul cu mielul şi cearta cu Nathaniel îi ocupaseră aproape tot timpul.

De dragul Catherinei alese o rochiţă gălbuie. Nu o purtase de mult, iar acum i se mula perfect pe talie şi pe coapse, ceea ce poate nu-i va scăpa lui Nathaniel.

Era aşteptată în sufragerie. O cameră spaţioasă şi elegantă, mobilată în stil Victorian, în nuanţe de verde. Atmosfera era una de calm, ceea ce o liniştea.

Catherine stătea în scaunul ei, iar Nathaniel alături, cu un pahar de coniac în mână. La intrarea ei, îi zâmbi. Nu era nici urmă pe faţa lui de comportamentul agresiv de mai devreme. Arăta superb în pantalonii de culoare închisă şi cămaşa crem descheiată până la piept, lăsând să se întrevadă muşchii gâtului. Părul încă îi era ud, pieptănat în valuri, accentuându-i trăsăturile aristocratice ale feţei.

— Vrei ceva de băut, Gisele? şi se apropie de ea.

Pentru o clipă, blocă vizibilitatea Catherinei, luându-i mână într-a lui şi făcându-i semne din priviri să-şi controleze atitudinea.

— Puţin sherry, te rog, bâigui ea, neliniştită din cauza felului în care corpul ei reacţionase din nou la atingerea lui.

El îşi duse mâna pe talie, apoi pe coapsa ei.

— Binişor, murmură. Te simţi la fel de bine precum arăţi? Tind să cred că te-ai îmbrăcat aşa pentru a-mi face plăcere.

— Pentru ce altceva? răspunse ea distrată.

De ce nu putea să fie întotdeauna drăguţ? Astfel, rolul ei n-ar mai fi fost atât de greu. îl îndepărtă delicat cu o mână, şi imediat simţi cum o trece un fior de gheaţă.

El se duse la locul lui, zâmbind mulţumit că pentru moment ea nu avea să-l dezamăgească. Gisele o privi pe Catherine, care asistase senină la toată scena.

— Scuză-ne. Cred că Nat uită uneori că nu suntem singuri.

— Nu mă băgaţi în seamă.

Mă bucur să vă văd atât de fericiţi. Spuneţi-mi, pe când nunta? Şi poate vreţi să vă mutaţi aici.

Gisele căută repede privirea lui Nathaniel, dar el era ocupat cu băutura şi părea că nu auzise întrebarea.

— Nu ştim, ridică ea din umeri. Dar pentru că firma e la Londra, presupun că are să… că o să stăm acolo.

— Aşa e, zise el întinzându-i paharul plin. Dar e prea devreme să ne gândim la asta.

Deci auzise totul! De ce nu răspunsese pe loc şi o lăsase pe ea?

— N-ar trebui să mai staţi pe gânduri, zise Catherine. Aş vrea ca până plecaţi de-aici să stabiliţi o zi pentru nuntă. O să mă duceţi la Londra?

Gisele aştepta cu respiraţia tăiată răspunsul lui Nathaniel. El îi puse mâna pe umăr, iar ea se trase mai aproape, căutând siguranţa lui.

— Bineînţeles. Dar totul depinde de.

Şi se uită la Gisele cu ochi vicleni, care o străpunseră ca nişte săgeţi. Punea totul pe seama ei! O încolţise!

— Atunci când am să mă pot desprinde de toată treaba pe care o am, adăugă el.

Gisele răsuflă uşurată şi-şi mai reveni puţin, căci picioarele i se muiaseră.

— Nathaniel! îl apostrofă sora lui. Cum poţi fi aşa? Uite ce i-ai făcut Giselei, iar ochii ei albaştri îl fulgerau. Cere-ţi scuze!

Dacă nu o stabileşti tu, am s-o fac eu pentru tine! Ce fel de om pune munca înaintea viitoarei lui soţii?

El ridică din sprâncene.

— Catherine, deja sunt în vacanţă. Probabil că sunt şeful, dar îmi place să fiu un exemplu pentru ceilalţi.

— Şi Gisele? Nu te interesează dacă ea vrea să aştepte?

— Gisele face ce i se spune, şi-şi întoarse privirea către cea de lângă el.

— Cum poţi spune aşa ceva? Cred că tu vrei să vă căsătoriţi cât mai repede, zise ea către Gisele. Ce rost mai are să aştepţi?

Nu ştia ce să răspundă. Discuţia degenerase.

— Mă las pe mâna lui, murmură ea.

— Amândoi sunteţi nişte laşi, izbucni Catherine. Cine ştie ce vă rezervă viaţa? Trăiţi fericirea cât mai puteţi.

Apoi făcu o pauză, şi-şi întoarse scaunul pentru ca ei să n-o poată vedea. După care afişă o figură calmă.

— Scuze, n-ar fi trebuit să mă amestec. Mâncăm?

Era clar ce gândise. Gisele se uită la Nathaniel, observând paloarea obrajilor săi, semn al amintirilor negre ce-l încercau. Ea – şi strecură o mână în jurul lui, simţind nevoia de a-l consola, dar el se trase brusc şi se aşeză la masă.

Cina nu fu prea plăcută. Toate discuţiile şi veselia erau superficiale, iar Gisele se bucură când totul se sfârşise. Nathaniel o duse pe sora lui în camera cu privelişte, în timp ce Gisele ieşi la o plimbare. Era o seară plăcută, fără pic de vânt. Se aşeză pe o băncuţă, ciulind urechile la zgomotele de pe fundal. Se auzea mai ales susurul apei, dar şi zumzăitul insectelor, ţipetele pescăruşilor, şi ocazional, behăitul stins al vreunui miel. La un moment dat auzi şi paşi, dar ideea companiei lui Nathaniel n-o încânta deloc.

— Catherine a vrut să te găsesc. Crede că a dat naştere unor neînţelegeri între noi. M-a trimis să repar totul cu un sărut.

Gisele îşi întoarse privirea, dispreţuitoare.

— Cred că-ţi displace acest lucru, se amuză el. Păcat! Era o idee bună.

Se aşeză lângă ea. Nu prea era loc pentru doi, aşa că fură nevoiţi să se înghesuie. Pentru Gisele, contactul dintre ei părea o explozie de sentimente, ce mocneau în ea.

— Catherine m-a certat că nu ţi-am dat un inel de logodnă, zise el. Ar fi bine ca mâine să mergem la Plymouth ca să rezolvăm problema.

Suna ca o afacere importantă, ceea ce o dezgusta.

— Nu e nevoie. Ar fi o risipă de bani.

— Îmi pot permite.

— Cu siguranţă, dar de ce să faci asta? Sau vrei să păstrezi inelul pentru generaţia următoare?

— Îţi place să fii insolentă, domnişoară Latham, o fulgeră el cu privirea.

Dacă stătea să se gândească mai bine, chiar o

elibera. Nu mai vorbise nimănui astfel.

— Acum sunt domnişoara Latham? făcu ea ochii mari. Mă întreb, domnule Oakley, ce va spune Catherine despre asta? Se pare că în loc să avansăm, mergem tot înapoi.

— La naiba! şi-şi încleştă degetele pe marginea băncuţei. O să mi-o plăteşti. Nimeni nu-mi vorbeşte aşa fără să suporte consecinţele!

— Nimeni – până acum, vrei să spui.

Dacă nu-ţi place felul meu de-a fi, de ce n-ai folosit-o pe una din fetele tale?

— Pentru că n-ar fi... la naiba, de ce trebuie să-ţi explic ţie?

Gisele se simţea săgetată în tot corpul de privirea lui; mai bine suferea decât să mai stea în apropierea acestui bărbat detestabil.

— Nici nu e nevoie. E clar că nu s-ar fi potrivit gusturilor Catherinei. În schimb, ar fi fost exact ceea ce cauţi, o partidă care să ajungă repede în patul tău. Cred că e al naibii de rău să n-ai pe nimeni care să-ţi satisfacă... ăăă... nevoile urgente. Nu e păcat că n-ai găsit pe nimeni care să dea câte puţin din amândouă?

Se aştepta ca el să răspundă, în schimb se lăsă tăcere; doar ritmul accelerat al respiraţiei lui demonstra că nu era atât de calm pe cât părea. Pe măsură ce tăcerea se prelungi, Gisele începu să se simtă aiurea. Nu era distractiv să-l tachineze dacă nu primea şi replica. O făcea să pară stupidă; în plus, nu şi-l dorea ca duşman.

— Scuză-mă, zise ea, frământându-şi mâinile, dar neprimind răspuns. N-aveam dreptul să spun asta. Nu vorbeam serios. Dar m-ai enervat aşa de rău, încât nu m-am putut abţine.

— Înţeleg, zise el după un timp. Şi crezi că scuzele rezolvă totul? Că o să trec cu vederea comportamentul tău şi că vom apărea ca doi iubiţi, şi nimeni n-are să-şi dea seama ce scorpie zace în tine?

Gisele rămase cu gura căscată. Nu merita aşa ceva. Ochii lor se întâlniră şi rămaseră blocaţi în tăcerea aceea periculoasă; parcă trecu o veşnicie până când Nathaniel se

ridică. Şi ea făcu aceeaşi mişcare.

— Şi acum? Dacă tu crezi că ar trebui să ne sărutăm şi să ne împăcăm după toate astea, mai gândeşte-te. Nu-mi mai arde de aşa ceva.

Gisele înghiţi în sec. Se umilise degeaba. Îşi încleştă pumnii îndepărtându-se, dar curând realiză că el o urmărea. O prinse de umăr, forţând-o să-i înfrunte privirea.

— Dacă nu era pentru Catherine, te trimiteam la Londra imediat. Dar fericirea ei e mai important decât orice altceva pe lume.

— Poate ţi-ar fi indiferent dac-aş pleca. Sunt sigură că ea nu mai are nevoie de mine, mai ales că-şi poate folosi mâinile.

— Mai are mult până să se refacă complet. Nu cred că te poţi retrage atât de uşor. Mâine mergem la Plymouth pentru inelul acela. Iar acum, ne întoarcem la ea ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ne iubim, da? Şi tocmai ai primit un sărut foarte generos.

— Nu cred că mă pot preface chiar aşa de mult, zise ea inocent.

Ochii lui se întunecară, şi-n momentul imediat următor gura lui o căuta pe-a ei, mâinile îi mângâiau spatele, trăgând-o spre el. Dacă altă dată sărutul lui era dur, de data aceasta era unul calculat în aşa fel încât să trezească în ea pasiune, pentru a apărea cât mai credibilă în faţa Catherinei.

Buzele lui alunecau delicat, senzual, trecând de la gura ei mai jos, înspre gât şi-napoi. Mâinile, de asemenea, îi coborâseră de pe spate spre talie, şi uşor spre şolduri, iar apropierea dintre ei devenea cu atât mai periculoasă cu cât îi putea simţi fiecare muşchi şi fiecare fibră contractându-se. Încă un centimetru, şi-ar fi devenit o singură persoană.

Palmele ei, la început timide, începură a-i mângâia umerii, apoi gâtul şi ceafa, plimbându-şi degetele prin părul lui bogat. îi frământa capul în mâini, dorindu-l doar pentru ea, abandonându-se acelui sărut cu toată fiinţa ei. El îi pătrunsese în suflet fără să-şi dea seama sau fără să-şi

fi dorit acest lucru. Era ca un drogdevenise dependentă după prima încercare.

Dorinţa ei rămase suspendată în aer în momentul în care el se desprinse brusc. Gura ei ardea, picioarele i se muiaseră, şi era conştientă de zâmbetul prostesc pe care-l afişa fără voia ei.

— Cred că e de-ajuns, zise el.

Faptul că îşi satisfăcuse plăcerea fără a ţine seama de ea, o deziluzionă; însă tot mai rămânea căldura interioară şi mâna lui pe talia ei. Trebuia să recunoască – săruturile lui o înnebuneau.

Catherine se arătă mulţumită, cerându-şi scuze pentru comentariile făcute.

— Ar trebui să-mi văd de treburile mele. Sper că nu v-aţi supărat.

— Şi eu aş fi făcut la fel, o linişti Gisele.

Ea şi cu Nathaniel stăteau unul lângă celălalt, ţinându-se de mână.

Se pare că trucul lui funcţionase, iar ea nici măcar n-avea nevoie să se prefacă. Era prima oară când într-adevăr se simţea mulţumită.

Mai târziu, în patul ei, Gisele nu adormi pe loc, cu toate că era foarte obosită. Gândurile îi zburau la camera alăturată unde se afla Nathaniel, atât de aproape de ea. Încercă să asculte, să ghicească dacă şi el stătea în aceeaşi stare de veghe, însă niciun sunet nu răzbătea până la ea, în afară de murmurul mării.

Acum că o întâlnise pe Catherine, îi părea bine că venise şi spera că se va face utilă în curând. Treptat, o cuprinse somnul şi nu se mai trezi decât la auzul bătăilor puternice în uşă şi a vocii care o soma să se trezească.

Îi trebuiră câteva secunde să se dezmeticească şi să-şi dea seama unde se află. Cu siguranţă, însă, Nathaniel nu mai avusese răbdare şi dădu buzna în cameră, fulgerând-o cu privirea.

— Ieşi afară! strigă ea, acoperindu-se repede cu cearşaful. M-am trezit. O să fiu cât mai rapidă.

— Ştii ce oră este? E zece jumătate. Ai dormit prea

mult.

— Am avut o zi foarte încărcată, răspunse ea afectat.

— Şi azi mergem la Plymouth. Ai uitat? Se încruntă el.

Atunci, ea îşi aminti că trebuia să cumpere un inel.

— Scuză-mă, am uitat. Dar de ce nu m-ai trezit mai devreme?

— Pentru că draga mea soră nu m-a lăsat, rânji el. Dacă era după mine te trăgeam afară din pat cu dimineaţa-n cap. Noi nu dormim atât de mult. Poate ai să ţii minte pe viitor. Acum grăbeşte-te, n-am de gând să stau după tine toată ziua.

— De parcă pentru mine cumperi inelul ăla!

Nathaniel înjură în bărbie şi trase cu furie uşa după el. Gisele zâmbi în sinea ei şi începu să se pregătească. îi plăcea să-l vadă nervos din cauza situaţiilor create, mai ales că totul se întâmpla din cauza lui.

Capitolul 8

Inelul era ireal. Chiar şi Catherine se minună de frumuseţea lui. Gisele se aşteptase la ceva simplu, care să nu bată la ochi şi care să nu fie prea scump. Dar Nathaniel insistase pentru acea lucrătură migăloasă cu încrustări de diamante şi cu o piatră mare de smarald în mijloc.

— E fabulos! exclamă Catherine. Cred că a costat o avere. Asta înseamnă că te iubeşte foarte mult, Gisele.

Gisele îl privi tandru pe Nathaniel.

— Era singurul care se potrivea ochilor ei, spuse el la repezeală. Mă duc să înot; dacă vreuna dintre voi vrea să participe.

Gisele o privi întrebătoare pe Catherine.

— Da, pot să înot.

Este singura plăcere pe care accidentul nu mi-a răpit-o. Nat a amenajat piscina special pentru mine. Du-te cu el, Gisele, eu o să apar mai târziu; am nevoie de timp pentru a mă pregăti.

— Pot să te ajut? o întrebă ea prompt.

— Mă ajută Meg. Doar de-aia o plătesc.

Iar ea era la rândul ei plătită s-o ajute pe Catherine,

dar în alt mod! Şi din nou încolţi în ea speranţa de a asculta cât mai curând poveştile Catherinei. Trebuia să găsească o altă ocupaţie; nu se putea ţine după Nathaniel tot timpul, deşi sora lui părea că vrea să-i vadă cât mai mult împreună.

Dimineaţa la Plymouth nu decursese prea bine. Nathaniel nu fusese bine dispus, încât chiar şi bijutierul se arătă mirat de placiditatea lui faţă de presupusa logodnică.

Spre ea o baie în piscină s-o destindă. I se părea o idee minunată să construieşti o piscină în inima stâncilor, aproape de malul mării. Locul era plin de turişti, care se bucurau de vremea plăcută din acea lună de vară.

Gisele urcă în cameră pentru a se schimba. Costumul ei de baie avea cel puţin trei ani, dar era singurul pe care-l adusese. Dacă aveau să mai meargă la piscină, trebuia să-şi mai cumpere vreo două. Materialul îi acoperea strict părţile esenţiale. îl folosise pentru a face plajă pe balcon, nu pentru înot. Se cercetă atent în oglindă, întrebându-se ce va crede Nathaniel.

Costumul dezvelea cam tot ce era de văzut, punându-i în valoare bustul generos, talia îngustă şi picioarele lungi.

Tresări când el bătu la uşă, dar nici n-avu timp să reacţioneze, căci el intră peste ea.

— Poate data viitoare vei fi mai răbdător. Puteam să fiu dezbrăcată.

El zâmbi discret, fără a-şi dezlipi ochii de la pielea ei arămie.

— La cât de puţin acoperă ăsta, nu văd care ar fi diferenţa.

Gisele luă un prosop şi-l înfăşură pe ea.

— N-ai niciun drept să dai buzna aşa!

— De ce? Nu ştiam că... logodnica mea vrea să-mi ascundă o frumuseţe de corp. E chiar mai frumos decât mi-am imaginat.

— Nu sunt logodnica ta, şi bătăile inimii începură a se înteţi. Şi cred că deja ai văzut destule fete în bikini. De ce trebuie să faci atâta caz?

— Mi se pare că tu eşti cea care se agită. Eu sunt

chiar mulţumit de situaţie.

Şi chiar părea. Se sprijini amuzat de tocul uşii, cu mâinile încrucişate pe piept.

Aprinsă cum era din cauza apariţiei lui neaşteptate, Gisele nu-şi dădu seama că şi el era în slip. Acum putea să-i admire corpul în toată splendoarea lui, ceea ce şi făcu.

— Punct ochit, punct lovit, zise el cât ea îşi ridică privirea.

Doar că eu nu mă supăr ca tine.

Ea scutură din mâini exasperată, preferând mai degrabă atitudinea lui rece şi calculată, decât o astfel de ironie.

— Hai să mergem, zise ea şi dădu să iasă, dar el îi blocă drumul.

O domina prin statură. Începea să piardă controlul asupra senzaţiilor ei, şi un fior rece o trecu pe şira spinării. Cu mare greutate îşi desprinse privirea de la el, fixând pieptul său, observându-i contracţiile ritmice ale muşchilor. Nathaniel începu să râdă uşor. Era perfect conştient de efectul pe care-l are asupra ei. Cu o mişcare sigură, îi smulse prosopul şi-şi puse mâna pe talia ei, conducând-o afară din cameră.

Gisele descoperi un coridor placat cu gresie care ducea spre piscină. Aceasta fusese în aşa fel construită, încât să nu se vadă din afara casei. Spaţiul era acoperit cu sticlă, iar pe jos se afla gresie albastră. Totul avea un aer mediteranean, mai ales datorită plantelor exotice şi măsuţelor instalate acolo. Erau şi cabine de schimb, un uscător pentru prosoape şi o saună. Gisele admiră locul în tăcere.

— Ai construit totul pentru Catherine?

— Măcar atât puteam să fac. îi împlinesc orice dorinţă. Adoră să înoate şi-i face foarte bine, ca exerciţiu.

Gisele şi-ar fi dorit să nu se mai simtă atât de vinovat, dar nu prea avea ce să-i spună ca să-l consoleze.

— Hai să înotăm. E atât de ademenitor.

Avu impresia că el îi aruncase o privire pe furiş înainte de a intra în apă. Era un înotător foarte bun,

plutind cu uşurinţă deasupra apei. Ea nu se ridica la nivelul lui, şi credea că se va face de râs. Nici nu începuse bine, că Nathaniel o şi prinse de picioare şi o trase la fund. Ieşiră la suprafaţă împreună, iar ea avu timp să-şi îndepărteze părul de pe faţă.

— Data viitoare să mă avertizezi, râse ea. M-am speriat de moarte.

— Am făcut-o intenţionat. Voiam să văd dacă inima poate să-ţi bată mai tare.

Şi din nou o trase în jos, ţinând-o strâns, cu o mână pe talie, cu alta pe pieptul ei. Inima lui bătea la fel de puternic, iar a ei parcă răspundea. El întinse picioarele, lăsându-se purtat pe spate de apa lină, fără a-i da drumul. Gisele se simţea uşurată, oarecum ameţită, lipsită de orice putere. Nathaniel o dezarma, şi cu cât o ţinea mai mult alături de el, cu atât devenea mai fragilă.

El îi şopti ceva incert, dar senzual, la ureche, şi continuă să-i exploreze corpul. Gisele nu-i mai putea rezista. Senzaţia o înnebuneaalunecau împreună, lin; cel mai erotic gest pe care-l experimentase vreodată.

Când atinseră într-un final fundul piscinei, încă o mai ţinea în braţe. Sărutul lui veni umed şi rece, dar deosebit de incitant, stârnind un nou val de emoţii în ea. Gura lui se desprinse de-a ei, coborând pe pielea fină spre gât, apoi spre deschizătura sânilor, şi înapoi spre buzele ei care-l aşteptau. Gisele nu mai făcuse dragoste în piscină, iar ideea îi surâdea, stârnind-o într-atât încât reacţionă la gestul lui, mişcându-se pe lângă el şi începând propria explorare pe umerii şi pe spatele lui. Sărutul deveni şi mai profund.

— Sunteţi siguri că pot veni şi eu? îi trezi vocea Catherinei.

Gisele tresări şi încercă să se îndepărteze de el. Însă Nathaniel începu să râdă, strângând-o şi mai tare.

— Bineînţeles. Apa e excelentă!

— De parcă ai fost atent la ea, murmură sora lui, intrând şi apropiindu-se de ei.

Gisele se simţea ruşinată, deşi ştia că nu se văzuse

prea mult din ce făcuseră ei.

— Dă-mi drumul! Devii ridicol!

— Dar nu e nimic ruşinos în a-mi săruta logodnica, se amuză el. Ba chiar începe să-mi placă.

— Eşti un porc.

— Dar îţi place şi ţie.

Ar fi minţit să dezmintă replica lui, aşa că se mulţumi să-i arunce o privire nervoasă. El începu să râdă şi o eliberă atât de brusc, încât plonjă în apă ca o piatră. Când ieşi la suprafaţă, el deja vorbea cu sora lui. Următoarea jumătate de oră îi dovedi Giselei că avea în faţă o femeie activă, în ciuda accidentului suferit, ceea ce îngreuna sentimentul de culpabilitate pentru Nathaniel. Iniţial îl crezuse prea insistent când îi lansase chemarea, dar acum îl înţelegea. Faptul că sora lui devenise prizoniera acelui scaun cu rotile, îl termina complet. Dacă într-adevăr putea s-o ajute pentru a-i publica poveştile, va fi un pas înainte pentru ei toţi.

Nathaniel stătea foarte aproape de ea, în orice poziţie s-ar fi aflat; chiar dacă aceste mişcări nu erau calculate, o nelinişteau. Ochii lui o surprindeau din când în când. Deşi în piscină era cald, căci razele soarelui străpungeau tavanul de sticlă, ştia că nu din cauza aceasta ardea ea în interior. La un moment, dat începu a-şi dori să se retragă în camera ei, dar plăcerea surorii lui de a-i avea alături o împiedica. Salvarea veni tot de la Catherine, care părea că obosise.

— O chem pe Meg, se oferi Nathaniel.

— Nu e nevoie. Cred că pregăteşte cina, şi oricum nu mă grăbesc. Du-mă tu, te rog; apoi te poţi întoarce la Gisele. Acum, ea are prioritate.

— Bineînţeles, şi-i aruncă o privire. Cum de uitasem?

Aluzia era foarte clară, dar Catherine n-o putea pătrunde.

— V-am deranjat o dată; acum, vă las singuri până la cină. Du-o pe Gisele la plimbare, dacă vrea, pe la magazinele din Padstow.

După ce termină cu sora lui, Nathaniel se întoarse la

Gisele.

— Deci, ce facem? Pe la magazine? Sau te gândeai la altceva?

Nu-şi dorea s-o ducă nicăieri. Ar fi preferat să se închidă în cameră, departe de tentaţiile la care o ispiteau trupul lui. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că o simplă vedere a acelui corp pe jumătate dezbrăcat o putea excita într-atâta, mai ales că făcuse eforturi mari pentru a se abţine în privinţa aceasta. Se dezamăgise pe sine prin reacţiile pe care le avea, dar îl şi blestema pe el pentru ceea ce era.

Mâinile lui începură a i se plimba prin păr. Ea încercă să-l îndepărteze, dar el îi prinse braţele la spate, astfel încât corpul ei se arcui, accentuând forma sânilor şi a sfârcurilor ce se întrevedeau prin materialul costumului. Nu putu să evite sărutul care urmă. Iar dacă ar fi fost sinceră cu ea însăşi, chiar şi-l dorea. Un iureş de sentimente o învăluia şi o teleporta într-o altă lume. Rămase inertă chiar şi când el îşi strecură degetele prin materialul sutienului, dezmierdându-i şi frământându-i sfârcurile; o tortura, iar la un moment dat nu se mai putu abţine şi gemu de plăcere. El îi răspunse tot cu un geamăt şi o cuprinse în braţele lui viguroase, înfometat, înfruptându-se din dulceaţa corpului ei. Orice gând de a-i mai rezista se risipise. Sărutul lui se prelungea tot mai mult ca şi cum n-ar mai fi vrut să se oprească. O îmbătase precum un vin foarte tare.

Când clipa avea să se consume şi-şi va reveni din beţie, probabil va trăi cu un sentiment de înfrângere şi de ruşine, dar acum nu-i păsa.

Acum, o săruta cu toată fiinţa lui, ca şi cum era singura femeie pe care şi-o dorea. Iar el era cel mai sexy bărbat pe care-l cunoscuse. Trebuia să fie, altminteri n-ar fi reuşit niciodată să-i înfrângă apărarea.

După aventura cu Adrian, devenise foarte vigilentă în privinţa bărbaţilor. Ceea ce trăia acum îi scăpase de sub control. Apropierea de el trezea anumite instincte primare; se simţea complet secată de puteri, dar şi feminină în acelaşi timp. Nathaniel o făcea să se simtă specială, ca şi

cum corpul ei îl înnebunea, fără ca el să se poată abţine.

Într-un final, el fu cel care se smulse, mai palid ca niciodată, tremurând involuntar.

— Scuză-mă. Nu făcea parte din înţelegere. Am să încerc să nu se mai repete, şi o privi răvăşit. Dar eşti al naibii de atrăgătoare.

Şi din nou îi cuprinse faţa şi o sărută delicat pe buze.

Era de admirat faptul că se înfrâna. O dorea cu atâta disperare, încât se înfiora, la fel ca ea. Dar acum, Gisele era cea care abandonă orice regulă şi orice înţelegere.

— Strânge-mă în braţe, Nat, şopti cu o voce care nu era a ei.

El o îmbrăţişă protector, ca pe o floare fragilă.

— Deci, nu eşti „fecioara de gheaţă” de care vorbesc toţi la firmă? Mă bucur.

Cuvintele lui însă nu avură efectul scontat.

Ea înălţă privirea.

— Cum adică „fecioara de gheaţă”? De ce mi se spune aşa?

— Pentru că după acea întâmplare n-ai mai lăsat niciun bărbat să se apropie de tine. În afară de David. Dar mă îndoiesc că aţi ajuns prea departe. N-ar fi trebuit să reacţionezi aşa.

Nu toţi bărbaţii sunt la fel, Gisele.

— Serios? zise ea, puţin deranjată. Vrei să-mi spui că n-ai rănit pe nimeni?

— Din câte ştiu eu, nu. Cele mai multe fete cu care am ieşit sunt o specie aparte. Ele ştiu ce vor, ori tu ispiteşti fără să-ţi dai seama. Nu eşti conştientă de frumuseţea corpului tău. Şi mă simt onorat că sunt primul care îţi atrage atenţia asupra acestui lucru.

Ea se dădu un pas înapoi, adoptând o poziţie defensivă.

— Eşti un mare porc, şi te urăsc pentru asta!

— M-ai fi urât şi mai mult dacă aş fi mers mai departe. Acum, du-te şi te îmbracă. O să mergem să ne plimbăm, ca să ne limpezim gândurile.

Gisele îndeplini porunca lui pentru simplul motiv că

nu mai suporta să stea acolo. Ideea de a face sex doar de dragul sexului o dezgusta. Niciodată nu-şi imaginase că ar putea face dragoste cu cineva pe care nu-l iubea. Cu ură de sine în suflet, nu ştia cum va da din nou ochii cu el. Atitudinea lui fusese una foarte degajată, şi avea tot dreptul să fie aşa. Orice femeie cădea la picioarele lui, însă faptul că reuşise să o dezgheţe pe ea îi era cu totul nou.

Niciodată nu-şi închipuise că o pot porecli astfel. Într-adevăr, se ţinuse departe de bărbaţi, dar nu că n-ar fi putut răspunde cu afecţiune, ci pentru că se temea să mai răspundă. De data asta chiar avea nevoie să-l şteargă pe Nathaniel de pe ea, la propriu. Când el intră în cameră, îl aştepta, pregătită. O durea întreg corpul; o încerca un sentiment de ruşine amestecat cu nervozitatea cu care îşi frecase pielea la duş.

— Eşti gata?

Se purta de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. îi era greu să creadă că şterse totul cu buretele. Chiar nu însemna nimic pentru el? Sau puterea obişnuinţei îl făcuse imun?

Gisele ieşi din cameră cu fruntea sus. Parfumul lui, care-i gâdila nările, îi îngreuna situaţia, deja instabilă. Se îndreptară spre stânci, ca şi cum o forţă nevăzută îi atrăgea în acea direcţie. Vuietul mării răzbătea până la ei, iar câteodată stropii vânturaţi în atmosferă le spălau feţele. Marea era neaşteptat de calmă. Nathaniel, cu mâinile în buzunare, îi înşiră câteva nume de stânci:

Spatele Pisicii, Gura de Foc, Gura de Lumină, Stânca de Marmură. Toate sunau foarte exotic şi misterios.

Se aşezară într-o scobitură mai ferită de briza mării; parcă întreg spaţiul era al lor.

— Ţi-a mai spus Catherine ceva despre poveştile ei? o întrebă Nathaniel, lăsându-se pe spate, cu un fir de iarbă în gură, pe care începu să-l mestece.

— Încă nu, răspunse Gisele, în timp ce smulgea petalele unei flori, dar nu prea am discutat cu ea.

— Cred că în curând are să-şi dea drumul. E plină de idei. Şi mă bucur că te place. Mi-a luat o povară de pe

inimă.

Avea ochii închişi, ca şi cum vorbea numai pentru el. Gisele îl scană atentă, întipărindu-şi în minte figura lui, pentru totdeauna. Efectul pe care îl avusese asupra ei era încă inexplicabil.

— Şi mie-mi place de ea. Nu m-am aşteptat să fie o femeie atât de puternică.

— E trăsătură de familie, dacă nu ţi-ai dat seama, zâmbi el.

— N-avea cum să-mi scape.

— Are privirea mamei, dar caracterul tatălui nostru. Şi eu l-am moştenit. A fost un englez get-beget. Sunt foarte mândru de el.

— Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc.

— Spiritul lui încă bântuie casa. A murit pe mare, făcea parte dintr-un echipaj de salvamari. A fost moartea la care a visat toată viaţa. Mama s-a ţinut foarte tare după aceea, n-a vrut să părăsească locul. Femeile de aici sunt foarte curajoase.

La fel era şi Catherine! Brusc, Gisele se gândi că nu merită să trăiască alături de asemenea persoane nobile.

Problemele cu care se confrunta ea erau de mii de ori mai neînsemnate.

— Mă faci să mă simt umilită, zise ea încet.

— De ce? şi deschise ochii. Eşti de altă natură şi din altă generaţie.

— Eu şi Catherine facem parte din aceeaşi generaţie.

— Dar sora mea e unică. Are o voinţă de fier, mai ales că acum îşi poate folosi şi mâinile. Dar nu te descuraja, Gisele. Te admir aşa cum eşti, şi o mângâie pe obraji.

Pentru câteva clipe, se pierdu în ochii lui. Simţea o nevoie stringentă de a se culca lângă el şi de a fi îmbrăţişată. Corpul ei îl dorea, aşa cum nu mai dorise de mult.

Îngrozită de emoţiile ei, se ridică brusc şi o luă la fugă. îl auzi pe Nathaniel strigând-o şi-i păru că o urmăreşte, dar nu era sigură. Şi nu voia să se uite înapoi. Era dezgustată de faptul că urma aceeaşi cale pe care

toate femeile lui o luaseră înaintea ei. Doar îi împărtăşise lui Ruth tot ce credea despre cele care se complăceau în asemenea situaţie. Iar acum ea era cea care căzuse în capcană!

Făcuse o greşeală acceptând să vină. Trebuia să-şi fi dat seama că nu se va putea ţine departe de el. Astfel de bărbaţi erau întotdeauna capabili să prindă o femeie în mrejele lor. Şi se întâmplase ca ea să fie la-ndemână!

Urcă direct în camera ei, închizând uşa, sprijinindu-se de ea, cu inima aproape să-i sară din piept şi cu obrajii arzând. îi trebuiră câteva minute bune să se liniştească. Apoi auzi un sunet târşâit pe hol. La început crezu că era Nathaniel, dar zgomotul nu venea din camera lui. Deschise puţin uşa, ascultând mai atentă, şi-şi dădu seama că venea din camera Catherinei.

Păşi cu grijă pe hol, cu simţurile încordate. Sunetul se auzea din ce în ce mai distinct şi la intervale regulate. Gisele se întreba ce se întâmplă. Dacă Meg ar fi fost înăuntru, ar fi auzit voci. Poate Catherine avea probleme. Poate căzuse şi se târa prin cameră. Poate că strigase, dar n-o auzise nimeni.

Prinse clanţa uşii, şi deschise. Ceea ce văzu, o lăsă cu gura căscată.

— Catherine! Poţi umbla!

Capitolul 9

Primul ei gând fu acela că îşi bătuse joc de ei. Apoi observă voinţa ce-i brăzda chipul şi urmele efortului pe care-l făcuse. Sora lui Nathaniel mai făcuse un pas în lupta cu viaţa.

Catherine se sprijini de masa de toaletă, cu o urmă de vinovăţie pe faţă.

— Intră şi închide uşa, repede!

Gisele o ascultă, apropiindu-se de ea.

— Nu înţeleg.

— Ajută-mă să mă aşez în scaun, zise Catherine slăbită, sudoarea curgându-i pe lângă tâmple.

Se trânti la locul ei, aşteptând puţin pentru a-şi recăpăta suflarea.

— Nu credeam că vă întoarceţi aşa devreme.

Acesta e secretul meu, Gisele. Promite-mi că n-ai să-i spui lui Nat.

— Bineînţeles. Dar… Am crezut că doctorii nu ţi-au mai dat nicio şansă.

— Se vede că n-au avut dreptate, zise mândră Catherine. N-au auzit de voinţa clanului Oakley! Refuz cu desăvârşire să-mi petrec toată viaţa într-un scaun cu rotile. La fel, au spus că n-am să-mi mai pot folosi mâinile. Le-am dovedit că s-au înşelat, şi-am să fac la fel şi cu picioarele.

— Şi nu vrei ca Nat să ştie până când nu-i vei putea arăta?

— Vreau să-i fac o surpriză. E devastat la ideea că m-a mutilat. Poate pentru că nu vine pe-aici foarte des, în schimb sună. Va fi o adevărată uşurare pentru el să vadă că merg. Doar ai văzut ce mutră a făcut pentru că-mi pot folosi mâinile.

Gisele abia-şi mai stăpânea admiraţia pentru această femeie.

— Dar de ce nu-i spui acum?

— Pentru că l-aş omorî. Dacă mă vede că-mi dau şi sufletul din mine prin efortul pe care-l fac, are să înnebunească. Uneori mă-ntreb dacă într-adevăr merită efortul. Dar imediat mă gândesc la expresia feţei lui când o să mă vadă din nou pe picioare. E un om atât de bun. Iar tu eşti foarte norocoasă că-l vei avea de soţ.

Gisele simţi cum obrajii încep să-i ardă şi, cu siguranţă, vinovăţia i se citea pe chip.

Dar nu putea tulbura entuziasmul Catherinei chiar acum.

— E un om special în felul lui, spuse, conştientă de faptul că cealaltă va înţelege cu totul altceva.

— E minunat. Oricine ar trebui să aibă un frate ca el. Ai fraţi, Gisele?

— Sunt singură la părinţi, şi inima începu să-i bată cu putere observându-l pe Nathaniel apropiindu-se de casă. Şi ambii părinţi au murit, aşa că.

— Aşa că eşti norocoasă că-l ai pe Nat alături. Te va

proteja şi poate te va şi răsfăţa. Cât mi-aş dori să găsesc şi eu unul ca el! Era prima oară când admitea neajunsurile accidentului pe care-l suferise. Dar îşi reveni imediat.

— Ah, uite-l că vine! întâmpină-l tu, Gisele, înainte să apară şi să mă vadă în starea în care sunt.

Cu toată sila pe care o avea de a-i mai vorbi, Gisele coborî. Sora era încă îmbujorată. Iar el avea s-o întrebe ce făcuse.

Se întâlniră în hol. Faţa lui arăta mai aspră, conturată mai bine ca niciodată.

— De ce? se încruntă el.

— Ce anume? încercă ea să tragă de timp.

— La naiba! Ştii foarte bine. De ce-ai fugit?

— Cred că ţi s-a părut.

— Ceva s-a întâmplat, şi-şi înfipse degetele în umerii ei. Iniţial mi-ai răspuns, şi-n clipa următoare ai dispărut ca şi cum eram o fantomă.

— Poate că aşa şi erai! zise ea zbătându-se să scape. Ai o dublă personalitateba eşti cuceritor şi obţii orice femeie vrei, ba eşti un ticălos care-şi bate joc de oricine!

— Şi crezi că asta aveam de gând să fac şi cu tine? o fulgeră cu privirea.

— Nu cred; ştiu, îl înfruntă ea.

— Nu cred că poţi spune asta cu certitudine, mai ales că ne cunoaştem de puţin timp.

— Mie mi se pare mai clar ca lumina zile. Şi ai dreptate, am reacţionat la atingerile tale. Dar mă bucur că mi-am revenit la timp! Trebuie să admit că eşti foarte deştept, continuă pe un ton ostil. Chiar te-am crezut când ai spus că începi să mă placi… dar numai pentru o clipă. Ironic, nu?

— Mă lasă rece, zise el cu un aer de superioritate. Dar pe cine crezi că păcăleşti? Pe mine, nu. Cred că, de fapt, te temi de tine însăţi, de femeia care zace în tine. Spune-mi, Gisele, pentru cine te păstrezi?

Ea rămase perplexă câteva clipe.

— Nu pentru tine, asta e sigur. Dă-mi drumul!

— Dar îţi place să mă tachinezi? rânji el sălbatic.

Poate ai calculat bine mişcareamă laşi să ghicesc că-ţi curge sânge în vine, dar când îţi dai seama că te arzi, te sperii şi fugi, nu?

Gisele simţea că ia foc. Nu era prea departe de adevăr, ceea ce o înverşună şi mai tare.

— Crezi ce vrei, îi aruncă ea.

— Cred că trebuie să te învăţ o lecţie, şi o cuprinse pe la spate, trăgând-o spre el. Nimeni nu se joacă astfel cu focul fără să se ardă. Nu ştiai asta, draga mea?

Era o nebunie să-l lase să meargă mai departe, dar nu se putea abţine. Corpul ei acţiona total opus de ceea ce-i dicta conştiinţa. Treptat, simţi o dorinţă ce se zbătea a fi împlinită.

Palmele ei alunecară uşor pe sub tricoul lui, explorându-i pielea fină a spatelui, arcuindu-se în braţele lui, căutându-l cu buzele ei. El aproape că o strivi în acea îmbrăţişare, cerând mai mult, sălbatic. Când o săltă pe braţe şi-ncepu să urce scările, vru să se zbată, însă puterile o părăsiseră. Era ca o jucărie în mâinile lui.

Soneria telefonului strică toată vraja. Nathaniel mai că se împiedică, dar nu se opri. Gisele nu ştia dacă trebuie să se bucure sau să fie dezamăgită. O auziră pe Meg venind spre ei.

— Nathaniel, e Morwenna!

El se întunecă, tăind cu privirea în carnea vie pe care o ţinea în braţe. O lăsă jos, exasperat.

— Mă întorc; n-am terminat cu tine încă.

Însă Gisele îşi recăpătase deja controlul simţurilor. Oricine ar fi fost Morwenna, ar fi trebuit să-i mulţumească. Urcă în camera ei şi încuie uşa cu cheia, pentru prima oară de când se afla la Stormhaven.

Ideea de a-i răspunde lui Nathaniel era cea mai proastă din câte putea avea. De câte ori avea să-l vadă, de atâtea ori îşi va aminti acesta scenă; nu putea scăpa de sentimentele ei. Trebuia să se întoarcă la Londra înainte ca lucrurile să scape de sub control, dar nu putea s-o dezamăgească pe Catherine. Ea deja îl vedea pe fratele ei distrus. Dacă şi presupusa lui logodnică îl va părăsi, îl va

considera pierdut pentru totdeauna. Astfel că mai avea de suportat încă douăsprezece zile!

Zece minute mai târziu, îi auzi paşii pe scări. Aştepta cu mâna pe clanţă, dar vocea Catherinei răzbătu prin uşa ei. Se interesa cine fusese la telefon. Gisele deschise uşa, şi-i găsi pe amândoi acolo. Catherine se schimbase pentru cină. Nathaniel părea distrat.

— Era Morwenna. A auzit că sunt aici şi s-a autoinvitat la cină.

— Ce bine. Deşi putea să ne anunţe din timp. I-ai spus lui Meg?

El confirmă din cap. N-o scăpa din ochi pe Gisele, nervos că nu-i ieşiseră planurile.

— Stai liniştit, râse Catherine. N-o să fugă.

— Nu? zâmbi el sarcastic. Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am avut timp să mă dezmeticesc.

— Cred că ai face bine să-l iei odată, Gisele, ca să-l scapi de incertitudinea asta!

Gisele nu ştia ce să răspundă. Nici el n-o ajuta prea mult. Ba chiar ridică din umeri, rece, îndreptându-se spre camera lui.

— Am făcut-o şi de data asta. Scuze…

— Nu-i nimic, zise Gisele slab.

Întoarsă în camera ei, gândurile o năpădiră din nou. Unul din ei trebuia să plece; nu erau corecţi faţă de Catherine. Deja începea să-şi dea seama că ceva nu merge bine. Poate că vizita lui Morwenna avea să-i ajute. Dar ideea unei alte femei o făcea geloasă. Oare cine era?

Când coborî, Morwenna deja apăruse. îi auzise vocea piţigăiată încă din capul scărilor.

— Logodit? Cu cine? Eu de ce nu ştiu?

Gisele se îmbărbătă înainte de a intra în sufragerie. Toţi ochii se îndreptară spre ea. Nu era sigură care se păcălise mai mult, ea sau Morwenna. Identitatea fetei se dezvălui imediat părul castaniu şi ochii aceia de abanos aparţineau nimănui altcuiva decât fetei cu care Nathaniel fusese la concert. Nathaniel îşi juca foarte bine rolul. Sări s-o întâmpine, sărutând-o pe obraz; Gisele era singura care

simţi neutralitatea acelui sărut de complezenţă.

— Gisele, draga mea, hai s-o cunoşti pe Morwenna.

Făcu un efort pentru a se deplasa spre musafiră, ştiind că nici acesteia nu-i surâdea situaţia.

— Morwenna locuieşte la Padstow. Probabil o să vă întâlniţi des cât timp o să stăm aici.

Femeile dădură mâna. A Morwennei era rece, încât Gisele şi-o retrase pe-a ei foarte repede.

— Nu e cam bruscă întâlnirea voastră? întrebă ea arogant. Nu te-am văzut oare acum o săptămână la un concert, cu un alt bărbat?

Gisele zâmbi mecanic, urând-o pentru această remarcă. Era tipul de femeie cu care Nathaniel s-ar fi încurcat oricândmică şi rea, arogantă şi egoistă. Se agăţă de braţul lui.

— Dragul meu, chiar nu-ţi pasă că Gisele are alţi prieteni, bărbaţi?

— Asta a fost înainte să ne logodim, zâmbi el şi o bătu pe umăr. Ce făcea atunci, era treaba ei. Acum nu mai e liberă.

Gisele era dezgustată de întreaga situaţie. Luă paharul pe care el i-l oferi, observând-o pe cealaltă cum nu-l slăbea pe Nathaniel nicio clipă.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme că vii? Puteam să venim împreună. E atât de plictisitor să călătoreşti singur.

— Nu ştiam, atunci când ne-am întâlnit ultima oară.

— Şi nici nu mi-ai spus de relaţia ta cu… cealaltă femeie. Credeam că abia ai cunoscut-o. Nu lucrează pentru tine?

Aluzia era mai mult decât evidentă.

Nathaniel zâmbi sec.

— E secretara mea, şi o privi cu ostilitate pe Gisele înainte de a se întoarce din nou către interlocutoarea lui.

— Şi presupun că acum, dacă eşti logodit, n-o să mai ai timp pentru biata de mine.

Gisele simţi un nod în gât. Ei doi se potriveau de minune.

— Întotdeauna o să am timp pentru tine.

Răspunsul lui o făcu să tresară. Cum putea spune aşa ceva? Şi-n faţa Catherinei! O privi în tăcere pe sora lui, care-şi bea liniştită lichiorul. Probabil că o cunoşteau pe Morwenna de prea mult timp pentru ca aceste gesturi să li se pară ciudate. Sau poate că fata nu reprezenta niciun pericol, însă Gisele se îndoia de asta. Iar gândul că Morwenna ar putea fi primită în braţele calde ale lui Nathaniel o făcea să tremure. Era o reacţie stupidă, având în vedere că-l ura, mai ales după scena de mai devreme.

Se îndreptă spre Catherine, ca şi când nimic n-o deranja.

— Presupun că e foarte plăcut să ai companie. Cred că te simţi cam singură.

— Singură? Cornwall este viaţa mea. Stau la fereastră şi văd marea. Câteodată, Meg mă duce la plimbare. Peisajul se schimbă mereu. La Londra m-aş pierde. N-o suport!

— Dar pe timp de iarnă? Nu doreşti să mai vezi şi tu oameni?

— Am gândurile mele, care-mi ţin de urât. Uneori. ah, uite-o pe Meg. Nu ţi-e foame?

Gisele se întreba dacă fusese pe punctul de a scoate ceva de la Catherine. Voia să se facă utilă.

Îşi ocupară locurile, Morwenna lângă Nathaniel, Gisele în faţa lui, lângă Catherine.

— Eşti norocos, îi făcu sora lui cu ochiul.

Înconjurat de trei femeiuna blondă, una brunetă şi una roşcată. Nici că-ţi doreai mai mult!

— Într-adevăr, sunt onorat. Cred că am cele mai frumoase femei din lume, şi ochii lui se opriră mai mult asupra Morwennei.

Era clar pe cine favoriza, chiar dacă ea, Gisele, purta inelul lui. Începu să se joace cu el, aruncând priviri piezişe în partea opusă, gândindu-se cum de-şi putea permite un asemenea comportament. Poate că-i plăcea mai mult de Morwenna, dar deocamdată ar fi trebuit să se preocupe mai mult de ea. Altfel nu-şi putea juca rolul.

În timpul mesei, Nathaniel încercă s-o atragă şi pe ea

în conversaţie, dar Morwenna schimba subiectele foarte repede, vorbind despre oameni pe care ea nu-i cunoştea. Ar fi vrut să se poată scuza pentru a se retrage în camera ei. Şi la cafea, Morwenna monopoliză discuţia, lăsând-o pe Gisele împreună cu Catherine.

— Se înţeleg aşa de bine, zise sora lui. Şi mă bucur, pentru că Morwennei nu-i place aici.

— Atunci, de ce rămâne? sări Gisele.

— Face parte din conducerea hotelului, şi zilele astea are foarte mult de lucru. E foarte ocupată.

Nu atât de ocupată încât să nu-şi găsească timp pentru Nathaniel. Cât despre partea cu hotelul… tipa nu părea genul ospitalier.

Ochii aceia migdalaţi şi râsul acela strident o enervau la culme pe Gisele. Nu mai putea suporta.

— Vă rog să mă scuzaţi. Eu am să mă retrag.

Nathaniel o privi rece, dar se ridică pentru a o ciupi de obraz. Dacă doar atât avea de gând să-i arate, nici măcar nu merita efortul! gândi Gisele. Nathaniel n-avea niciun drept să-i facă aşa ceva. Cu siguranţă, tipa era genul lui, dar nu era nevoie s-o arate cu atâta neruşinare. Se simţea umilită. Se foi încontinuu, aşteptând ca Morwenna să plece. O auzi pe Catherine urcând în camera ei, însă cealaltă încă mai era acolo. Abia după miezul nopţii mai auzi alte mişcări şi tocurile fetei pe gresia din hol. Poate că plecaseră împreună. Curiozitatea o împinse pe Gisele să se uite pe fereastră. Jos se afla o singură maşină a lui Nathaniel, iar aceasta tocmai pleca. Cu siguranţă, Morwenna venise cu taxiul, cu intenţia clară de a fi dusă înapoi de Nathaniel.

Gisele se aşeză pe scaunul de lângă fereastră, analizându-şi sentimentele. Admitea că se simţea atrasă de fizicul lui, dar totul era oarecum involuntar. O neliniştea ideea că ar putea fi geloasă. Asta ar fi însemnat că începea să se îndrăgostească de el, ceea ce nu era cu putinţă. Mai ales ştiind că nici el n-o putea iubi.

Problema era că Nathaniel nu părea deloc tipul de om viclean pe care şi-l imaginase la început. O

impresionase mai ales atitudinea faţă de sora lui. În plus, faptul că-i fugeau ochii după persoanele de sex opus era ceva natural. Iar Morwenna nu ascunsese faptul că vrea să-l seducă. În schimb ea, Gisele, se afla aici pentru a îndeplini o sarcină, dar până atunci i se păruse interesant să iasă puţin din tipare. Atât cât îşi putea permite cu el. Probabil că el fusese atras de ideea „fecioarei de gheaţă” şi, din lipsă de ocupaţie, încercase să o cucerească.

Şi reuşise în mare măsură.

Călătoria până la Padstow nu lua mai mult de câteva minute, dar el se întoarse abia după o oră. Gisele îl aşteptase în dreptul ferestrei în tot acest timp, cu privirile pierdute în negura orizontului.

Îl auzi urcând. Însă nu trecu spre camera lui, ci se opri în dreptul uşii ei şi apăsă uşor mânerul. Gisele tresări, aruncându-şi ochii pe umbra care păşea în cameră.

— Mă gândeam că te găsesc trează. Mă bucur că n-ai uitat de afacerile neîncheiate pe care le avem.

Şi se îndreptă spre pat, descheindu-şi cămaşa.

Capitolul 10

Giselei nu-i venea să creadă că Nathaniel vorbeşte serios. Se grăbi să aprindă lampa de lângă pat.

— Ieşi afară! strigă ea, la început orbită de lumina puternică.

N-avem nimic de discutat.

— Dar cine a vorbit de cuvinte? zâmbi el sarcastic.

Gisele începu să tresară, conştientă de seminuditatea în care se afla. Strânse cu furie cearşaful.

El făcu un pas înainte; ochii îi sclipeau. Faţa îi era parcă brăzdată de cute adânci, făcându-l să pară şi mai arogant. Aura lui virilă se făcea simţită acum mai mult ca oricând, la fel şi agresivitatea masculină şi lipsa de scrupule cu care-şi urmărea prada. Iar acum ea, era victima!

— Nu, Nathaniel! Şi se ascunse sub cearşafuri, lipsită de orice apărare. Ochii lui aveau o lucire ameninţătoare, depăşind cu mult emoţia şi tremurul ei firav.

— Nu, Nathaniel! o imită el în batjocură. Nu asta

voiai mai devreme.

Atunci când te-am dus pe braţe, te-ai abandonat, puteam să fac ce vreau cu tine. Poţi să negi?

— M-ai crede, dacă aş face-o?

El reacţionă sălbatic, trăgând de pe ea cearşafurile.

— Ţi-ai făcut de cap cu mine, acum e rândul meu. Nicio femeie nu-şi bate joc de mine, Gisele.

— Dar eu n-am. se lamentă ea. Nat, n-ai înţeles nimic!

— Şi nici nu vreau, îi aruncă el, scoţându-şi cămaşa şi venind în pat, lângă ea.

Mişcările lui o înspăimântau, deşi, spre disperarea ei, acestea o excitau. O cuprinse imediat de talie cu o mână, strivindu-i carnea. Când buzele lor se întâlniră, îi dădură lacrimile. Cu toate acestea, se lăsă purtată de val. Senzaţiile erau cu atât mai dureroase. Amintindu-şi, însă, de gândurile paşnice pe care le avusese recent, încercă să se zbată, lovindu-l cu pumnii, agitându-şi capul pentru a-i evita sărutul înfometat, chiar muşcându-l de umăr, gustând din plin sângele ce începuse să curgă.

— Nu te mai opune! urlă el. Vrei asta la fel de mult ca şi mine, şi-i prinse tâmplele, ţintuind-o pe pernă cu gura lui.

Gisele se gândea că acesta este începutul sfârşitului şi rămase nemişcată, acceptându-i asaltul.

Era unul delicat, aşa cum şi-l închipuise. Atingerea buzelor sale, căldura palmelor lui ce căutau s-o liniştească; deşi n-avea de gând să-i dezvăluie intensitatea senzaţiilor ei, nu putu ascunde focul ce-i curgea prin fiecare fibră, înfierbântând-o.

O mână de-a lui începu a-i înlătura cămaşa de noapte de pe umeri, dezvelindu-i bustul. Gisele scoase un geamăt şi se arcui involuntar sub el.

Simţi cum şi pe el îl trec fiorii. Gura lui trecea tot mai jos, spre gât. Îşi ridică pentru o clipă ochii pentru a-i privi sânii, după care o muşcă sălbatic de un sfârc.

Deja Gisele nu-i mai putea riposta, ci se cufundă în plăcerea momentului, înfigându-şi degetele în părul lui,

ţinându-i capul la piept, cutremurată de dorinţa pe care o stârnise în ea.

El se întoarse la buzele ei, având în ochi aceeaşi dorinţă.

— Te doresc atât de mult, murmură el, cu muşchii pieptului contractaţi sub bătăile puternice ale inimii. Spune-mi că şi tu mă vrei!

Suna ca şi cum simţea o nevoie urgentă de a o auzi rostind aceste cuvinte, ca şi cum uitase lecţia pe care trebuia s-o înveţe. Însă pentru Gisele nu era uşor să admită că-l dorea cu disperare. Ar fi acţionat împotriva principiilor ei, dacă i-ar fi cedat acum. Închise ochii, fără a-i răspunde, înfruntând lupta ce se dădea în ea.

— Recunoaşte, dragostea mea! şi-i luă capul în mâini. Mă vrei la fel de mult cum te vreau şi eu.

Avea o figură distorsionată de nerăbdare, de emoţia care-i răvăşea pe amândoi, deopotrivă.

— Gisele! o imploră el, sărutând-o din nou, suav, persuasiv, intens, ca şi cum ar fi vrut să stoarcă de la ea acel răspuns.

Tandreţea lui o făcea să-l dorească şi mai intens. Voia ca el să-şi arate masculinitatea, să o frământe, să provoace scântei la atingerea corpurilor lor, să o domine. Gemu din nou, încleştându-şi braţele şi picioarele în jurul lui, simţindu-l cum se încordează. Însă nici acum nu găsea destulă forţă interioară pentru a admite ce dorea el.

— Draga mea, dragostea mea, vrei să te iubesc?

Ea confirmă din cap, fără a-l scăpa din priviri.

— Atunci, spune-mi Gisele, vreau să te aud că o spui.

— Nu pot, şopti ea, agonizând.

— Nu e greu. Eu te vreau, şi o recunosc.

O fixau ochii săi luminoşi, încât îşi călcă pe ultima urmă de regret.

— Te rog, Nat… Fă dragoste cu mine! suspină ea.

Parcă şi lacrimile îi dăduseră când rosti aceste cuvinte, dar după ce o făcuse şi se eliberase, simţi cum o învăluie o căldură interioară şi cum toate barierele ridicate se spulberă. Ştia că avea să regrete a doua zi, dar acum

avea nevoie de Nathaniel, şi doar asta conta.

Ochii lui se luminară şi mai mult, răspunzându-i cu aceeaşi căldură. Apoi, ca şi cum ceva clacase înăuntrul lui, totul se stinse, iar el se retrase.

— Nat? întrebă ea confuză şi înfrigurată. Ce s-a întâmplat? Ţi-am spus că te vreau. Nu e de-ajuns? Ce mai vrei?

Râsul lui sarcastic o biciui, iar ea îngheţă sub privirea lui rece.

— Noapte bună, Gisele! N-am crezut că a te învăţa o lecţie are să-mi placă atât de mult!

Ea rămase mută în urma lui. Nicio clipă nu se îndoise de sinceritatea lui, iar acum descoperise că totul era doar un joc, pentru a o stârni. Cu toate acestea era convinsă că într-adevăr o dorise, deci îşi putea juca propriile sentimente după voia lui. Şi-i reuşise mai mult decât şi-ar fi putut imagina.

Situaţia o umplu de ruşine şi de furie. Nu mai putea rămâne acolo, pentru a fi umilită de el. Va insista s-o ducă înapoi.

Însă a doua zi dimineaţă, Catherine îi comunică faptul că Nathaniel plecase devreme la Morwenna. Gisele deveni palidă.

— Şi cât are să lipsească? o întrebă pe sora lui.

Se pare că făcuse asta special pentru a-i dejuca planurile.

— Nu ştiu. Dar după cât o cunosc pe Morwenna, cred că are să-l ţină toată ziua. îi place foarte mult să-l aibă acolo.

— Dar nu e corect faţă de tine.

— Nu pot să-i pretind să rămână aici toată ziua, răspunse Catherine senină. Păcat că te-a lăsat pe tine aici. De fapt, Morwenna a fost şocată să audă de logodna lui, mai ales că-l consideră proprietatea ei. N-o lua în seamă.

Gisele luă nişte pastile pentru a se calma, după care ieşi să se plimbe. Locurile din jurul casei n-o mai atrăgeau, aşa că se îndreptă spre Padstow, cu gândul de a mai arunca o privire prin oraş înainte de a pleca la Londra.

Admirând priveliştea, încerca să-şi alunge din minte toate imaginile ultimelor zile. Făcuse o greşeală implicându-se în această familie. După ceva timp, zări oraşul chiar în faţa ei, şi grăbi pasul; curând avea să fie absorbită de viaţa intensă a micului port. Petrecu ore bune admirând casele şi clădirile vechi, apoi librăria pitorească din centru. Se desprinse cu greu de Padstow, de bărcile ce pluteau în port, de piaţa de peşte, înţesată de lume.

Ajunse la Stormhaven aproape spre seară; Nathaniel se întorsese şi o întâmpină încruntat.

— Unde naiba ai fost?

— Contează? îl înfruntă ea.

— Bineînţeles. Catherine mi-a spus că ai ieşit să te plimbi de mult. Puteai să fi căzut pe undeva.

— Cred că te-ai fi bucurat să mă vezi aşa.

Îmi cer scuze faţă de sora ta dacă am făcut-o să se îngrijoreze.

Apoi îşi scose inelul de pe deget şi i-l puse în palmă.

— Asta te scuteşte de toată responsabilitatea. Dacă acum am de gând să mă arunc de pe stânci, nu va mai fi problema ta.

— Nu fi ridicolă! Chiar vrei să strici totul?

— Ciudat că mă întrebi. Catherine n-a pomenit nimic de ideea de a scrie. Nu sunt sigură că nu m-ai minţit, şi că ai vrut să mă aduci aici din cine ştie ce motiv.

Cum a fost cel de noaptea trecută, ar mai fi adăugat. Scena fusese prea brutală şi prea dureroasă, dar se potrivea tipului de caracter pe care-l întruchipa.

— Nici n-ai avut timp să-i câştigi încrederea, zise el rece.

— Şi nici n-are să mai fie nevoie, răspunse ea sec. Vreau să mă întorc la Londra. Dacă nu mă duci tu, am să iau un tren.

El o privi nemişcat.

— Intră în casă, nu mai are rost să discutăm prostiile astea, o repezi el.

— Vorbesc serios. Catherine pare să n-aibă nevoie de mine. Şi nu mai pot să mai stau aici, cu tine.

— Nu ai niciun cuvânt de spus aici, spuse el autoritar. Ai să stai cât e nevoie. Nu vreau s-o supăr.

— Chiar nu contează ce simt eu? se miră ea. Trebuie să-ţi suport neruşinarea, de câte ori ai chef. î? De-asta m-ai adus?

Păcat că nu ţi-ai dat seama că şi Morwenna e liberă, poate aşa nu-ţi mai pierdeai timpul cu mine.

— Morwenna te deranjează, nu? o scrută el.

— De ce-ar trebui? ridică ea din sprâncene. E OK, dacă vrei să te culci cu ea.

Nu-şi închipuia că-i va fi atât de greu să-i spună aşa ceva. Corpul ei încă îl dorea, după tot ce îndurase.

El îi ridică bărbia, înfiorând-o.

— Negi că eşti geloasă pe Morwenna?

— Nu sunt gelosă, şi-şi coborî privirea. Cred că ea ar fi mai fericită decât mine să poarte inelul ăla.

El puse bijuteria din nou în mâna ei.

— Rămâne la tine! o repezi. Iar acum, îţi sugerez să intri şi s-o linişteşti pe Catherine. Şi să nu crezi că nu ştiu ce poamă eşti; o luă de braţ, împingând-o înăuntru. O femeie cu temperament puternic devine chiar interesantă pentru mine, rânji el. Să ţii minte asta când mai ai chef de ceartă!

Înainte de cină, Gisele hotărî să facă o baie în piscină. Înotul avea s-o relaxeze. O rugase pe Catherine s-o însoţească, dar ea o refuză pe motiv că mai fusese o dată.

Apa era divin de liniştitoare. În ciuda a ceea ce-i spusese Nathaniel, sora lui nu se îngrijorase prea tare de lipsa Giselei. Îşi cam dăduse seama că o luase spre Padstow. Deci cel care se speriase fusese el.

— Ceea ce e firesc, din moment ce te iubeşte, zise Catherine. Poate că Nathaniel nici nu cunoştea adevăratul sens al acestui cuvântiubire. Îşi iubea sora, dar era o relaţie diferită. Dragostea dintre doi viitori soţi era mai specială, iar el nu mai trecuse printr-un astfel de sentiment.

Începu să înoate fără încetare, pentru a uita de el. Într-un final se decise că era de-ajuns şi ieşi afară; el o

aştepta.

— Nu pleca, îi spuse. Nu e distractiv să înoţi singur.

Inima îi tresări la vederea acelui corp bronzat şi viril.

— Poate nu pentru tine, dar mie mi-a plăcut.

Ochii lui alunecară pe formele dezvăluite de costumul ei de baie. Ea inspiră adânc şi vru să plece, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Nu-mi place să fiu refuzat. Vreau să înotăm împreună.

— Mă doare!

Ea îşi ridică privirea spre a lui, pentru a vedea ostilitatea din ochii ce o priveau. Se cutremură. O speriau şi o înfricoşau, în acelaşi timp. Nathaniel avea un anume fel de a se remarca, iar apărarea ei îl făcea şi mai aprig.

Însă, în mod surprinzător, el o eliberă. Nu pentru mult timp, căci imediat un braţ puternic o cuprinse de talie, şi altul de picioare, aruncând-o în apă. Se petrecu atât de repede, încât nici nu avu timp să reacţioneze. Scoase doar un ţipăt scurt, auzindu-l cum râde. Când ieşi la suprafaţă, el stătea pe marginea piscinei.

— Unele femei nu se învaţă niciodată, rânji el. Hai să ne întrecem, să-ţi mai astâmperi focul ce-ţi curge prin vine.

Gisele nu-i putea ţine piept; nu avea nici forţa fizică şi nici dispoziţia necesară, iar el era conştient de asta.

— Ştiu că e o luptă zadarnică. Înoţi ca un peşte.

— Dar nici tu nu te mişti prea rău pentru o femeie, şi-i blocă ieşirea din piscină cu o mână.

În momentul următor, gura lui rece şi umedă o acoperi pe-a ei, exact aşa cum preconizase, fără a ţine cont de protestele ei. Apoi îi exploră pielea alunecoasă a gâtului şi a umerilor.

— Eşti teribilă. O adevărată felină, dacă te debarasezi de inhibiţii.

— Şi asta te amuză? Pe mine nu! Eşti dezgustător.

Încercă să se strecoare pe sub mâinile lui, dar picioarele i se împleticiră într-ale lui, iar el o trase şi mai aproape.

— Nu e adevărat, zâmbi el. Pur şi simplu n-ai mai

întâlnit pe cineva ca mine şi te mişti pe un teren necunoscut.

— Mai degrabă ostil, completă ea, încercând să ignore impulsurile erotice pe care încleştarea lor le transmitea simţurilor ei.

— Nu sunt nici pe departe ostil. De fapt, sunt cel mai prietenos om pe care l-ai putut întâlni.

— Sigur că da! Nu cumva ai şi o listă cu fetele pe care le-ai fermecat cu astfel de vorbe?

— Acum nu discutăm despre mine, o repezi el. Iar tu ai fost prea marcată de tâmpitul ăla. Nu-ţi acorzi nicio şansă, Gisele. Eşti o femeie al naibii de frumoasă, dar rece la suprafaţă. Chiar nu pot să-mi permit mai mult decât nişte priviri furate?

— Nu te înţeleg! De ce-ţi pasă aşa de mult? Nu-ţi ajunge Morwenna? N-ar fi vrut să amintească de cealaltă, dar acum aşteptă cu nerăbdare răspunsul lui.

Ochii lui luciră sălbatic.

— Dar pe tine ce te interesează?

— Păreţi a vă înţelege aşa de bine, încât poate o să vă căsătoriţi.

— Nu crezi că mă potrivesc cu ea? se încruntă el, dar zâmbetul îi reveni imediat.

— Ba chiar foarte bine! zise ea cu îndrăzneală. Dacă o să faceţi acest pas, o să trăiţi în minciună până la adânci bătrâneţi.

— Meriţi o pedeapsă pentru vorbele astea, se întunecă el.

— De ce? Pentru că am spus adevărul? Vrei să-mi spui că dacă te vei căsători, n-ai să mai vânezi vreo altă femeie, niciodată?

— Ţi se pare chiar aşa de imposibil?

— Lupul îşi schimbă părul, dar năravul. Am început să îngheţ. Dă-mi, te rog, drumul.

— Încă n-am terminat, şi-o opri din nou. De unde ştii că n-am să fac o femeie fericită, când ai avut aşa de puţine legături cu alţi bărbaţi? Nu crezi că experienţa mea e mai grăitoare decât impasibilitatea ta? Măcar eu mi-am trăit

viaţa. Poţi să profiţi că eşti aici.

— Vrei să spui că sunt o târfă? Nu, mulţumesc, prefer să rămân cu ceea ce am.

— E greu fără un bărbat în casă, îi şopti el la ureche.

Buzele lui n-o atingeau, dar senzaţia era una atât de plăcută, de parcă ar fi făcut dragoste. Întreg corpul lui o atrăgea ca un magnet, prin mişcări calculate. El coborî delicat spre gura ei, iar degetele îi atinseră zona sensibilă din spatele urechii. Inima ei aproape sărea din piept.

— Aş putea fi eu acela, îi sugeră cu voce scăzută.

Gisele tresări şi se încordă, privindu-l drept în ochi. De data aceasta, totul suna altfel, părea sincer. Ca şi cum ar fi cerut-o în căsătorie! Dintr-odată, realiză că acesta era ultimul lui cuvânt. Însă era, cu siguranţă, o altă tactică.

În clipa imediat următoare, făcu un efort şi-l plesni cât putu de tare, conştientă de ceea ce face.

— Asta meriţi tu!

Capitolul 11

Nathaniel se retrase jignit, cu muşchii feţei contractaţi.

— Nu te-aş sfătui să mai faci asta încă o dată.

— Iar eu te-aş sfătui să nu mă mai insulţi.

Se aştepta să-i întoarcă palma, dar el se îndepărtă înjurând, plonjând în piscină.

Cu siguranţă era foarte nervos, ceea ce-ar fi trebuit s-o bucure. În schimb, îi părea rău că se ajunsese până aici. Chiar o crezuse capabilă să aibă o aventură? Nu-i era clară atitudinea ei faţă de bărbaţi? Ieşi din piscină cu mare greutate. Picioarele n-o mai ascultau. O luă înspre camera ei, rugându-se să nu mai dea peste Nathaniel.

Imediat ce intră la ea, îl auzi şi pe el alături, închizând uşa şi trăgând obloanele. La cât de nervos era, se întreba dacă va mai coborî la cină. Catherine avea să-şi dea seama că ceva e în neregulă. Poate că Nathaniel se putea preface, însă ea nu.

În ciuda faptului că fusese o zi călduroasă, Gisele era înfrigurată şi se vârî în pat pentru a-şi mai reveni. O măcinau tot felul de gânduri cu privire la ce se întâmplase

mai devreme. Cât de sincer păruse Nathaniel; şi cu toate acestea, o avertizase că de fapt e doar o joacă. Treptat, furia i se risipi, învăluită de căldura aşternuturilor, şi adormi tun, până când o bubuitură se auzi la uşa ei.

— La masă! îl auzi pe Nathaniel de cealaltă parte. Nu e nevoie să te ascunzi. Nu poţi să stai închisă acolo pe veci!

— Nici n-am de gând, răspunse ea. Dormeam.

Se uită la ceas şi realiză că ora cinei cam trecuse.

— Scuze. Cobor în cinci minute.

El tăcu, iar paşii i se auziră coborând scările zgomotos. Încă mai era supărat!

Oare câte femei avuseseră curajul de a-l înfrunta? se întrebă ea.

Se îmbrăcă la repezeală, fără să se mai machieze. Catherine era fermecătoare şi veselă, ca de obicei.

— Uite c-a apărut somnoroasa! zâmbi ea. Cred că e din cauza aerului de aici.

Nathaniel tăcea, cu spatele la ele, uitându-se pe geam. Nu-şi bătea joc de Gisele, dar se întreba dacă sora lui îşi va da seama de tensiunea dintre ei doi.

— Deci, te-ai gândit să ne onorezi cu prezenţa? se întoarse brusc, de parcă abia atunci o observase.

— Nu e vina ei că a adormit, râse Catherine. Nu te mai purta ca un copil răsfăţat doar pentru că a trebuit să aştepţi puţin. Întotdeauna face aşa când îi e foame, spuse apoi către Gisele. Când o să vă căsătoriţi, să ai grijă să-l hrăneşti la ore fixe, altfel face urât!

Gisele zâmbi slab, dorindu-şi să nu mai audă aluzii la relaţia lor.

Era jenant, mai ales că Nathaniel se înroşise. Era cel mai indiferent bărbat pe care-l întâlnise.

Cina fu un moment de încordare pentru toată lumea. Gisele răsuflă uşurată când terminară. Nathaniel dispăru imediat, însă ea rămase până la ora culcării alături de Catherine. Niciuna nu pomeni ceva despre Nathaniel, dar a doua zi dimineaţă, Gisele află că plecase la Londra pentru nişte afaceri urgente.

Lipsa lui o linişti pe Gisele, deşi regreta faptul că nu-şi luase rămas-bun. Petrecu ziua cu Catherine, înotând, ajutând-o să avansese cu mersul, fără însă a pomeni ceva despre scrierile ei. Fără Nathaniel acolo, se simţea ca o impostoare.

— Cred că în curând am să-i arăt lui Nat ce pot să fac, zise Catherine. O să-l bine dispună. E foarte tensionat şi cred că e din cauza mea.

Gisele fu cuprinsă de remuşcări, tentată să i se confeseze, dar ştia că o va răni şi mai tare curajul de care dădea dovadă. Într-o zi, intră pe neaşteptate în camera Catherinei şi o găsi cu ochii în tavan. Se aşeză şi o privi în tăcere, întrebându-se dacă ar trebui s-o trezească pentru a-i spune despre adevărata ei legătură cu Nathaniel.

— Gisele! Nu te-am văzut când ai intrat. Tocmai mi-a venit

O idee genială pentru un roman, şi se uită cu furie la mâinile ei. Aş vrea să pot lua stiloul în mână ca s-o aştern pe hârtie! E atât de dezarmant!

Aceasta era ocazia pe care o aşteptase Gisele. Ritmul inimii

I se acceleră şi tocmai se pregătea să-i propună colaborarea. Însă ceva o înfrâna. Care ar fi fost rostul? Dacă avea să se implice, ar fi trebuit să rămână acolo cine ştie cât timp.

— E ciudat că Nat mi-a spus întotdeauna cât de minunate sunt poveştile mele, continuă Catherine. Spune că aş găsi uşor pe cineva care să mi le publice, asta dacă găsesc şi pe cineva care să le scrie.

Am încercat cu un reportofon, dar n-a mers. Tu ştii să scrii la maşină, nu? Iar de faţă cu tine aş putea vorbi fără rezerve. N-ai vrea, te rog frumos, să mă ajuţi, Gisele?

Gisele nu ştia ce să-i răspundă. Pe de-o parte nu voia s-o dezamăgească, dar pe de altă parte asta ar fi însemnat să-şi compromită cariera şi viaţa. Trebuia să se gândească serios dacă merita efortul.

Oricum, Catherine va fi cândva capabilă să şi le scrie singură. Când Nathaniel o rugase acest lucru, credea că

sora lui va rămâne în acel scaun tot restul vieţii. Poate că poveştile mai puteau aştepta un timp.

— Scuză-mă, începu Catherine, văzând că Gisele ezită, am uitat că eşti aici în vacanţă. N-ar fi trebuit să te rog aşa ceva.

— Catherine, eu… începu Gisele, jenată.

— Nu, te rog, uită totul. Trebuia să-ţi fi spus mai devreme. Nu e nevoie să te amestec în problemele mele. Poate că poveştile astea n-au nicio valoare. Nat e subiectiv, doar pentru că e fratele meu.

Avea aceeaşi determinare specifică familiei Oakley. Era prea târziu pentru Gisele să regrete ezitările ei. Acum nu mai avea niciun rost să insiste, dar avea să deschidă din nou subiectul a doua zi. Şi de data asta, ea va fi cea care se va oferi. O cuprinse un sentiment de culpabilitate aproape insuportabil, mai ales că buna dispoziţie a Catherinei nu dispăru.

Nathaniel se întoarse târziu, în aceeaşi seară. Gisele îl lăsă să discute cu sora lui cât timp urcă să se schimbe pentru cină. El nu părea încântat s-o aibă în faţa ochilor, iar ea se mulţumea că nu trebuia să-i înfrunte privirea.

Voia să apară la cină relaxată şi elegantă; aparenţele nu se potriveau în totalitate cu dispoziţia ei interioară, dar asta nu mai conta acum.

Nathaniel intră val vârtej în camera ei.

— Cum îndrăzneşti s-o insulţi pe sora mea! izbucni el cu o figură rigidă şi cu ochi întunecaţi. Pleacă imediat din casa asta! Acum. Deja ţi-am chemat un taxi – o să vină în cinci minute.

Gisele rămăsese fără cuvinte. Cu ce mai greşise?

— Nu te uita aşa la mine, scrâşni el din dinţi.

Dintr-o mişcare, smulse o valiză de-a ei din dulap şi-ncepu s-o înfunde cu haine.

Gisele îl privea îngrozită, neînţelegându-i furia necontrolată; probabil că totul avea legătură cu discuţia de mai devreme pe care o avusese cu Catherine.

— Nat, se poate să ştiu ce-am mai făcut acum? începu ea.

— Eu să-ţi spun? De parcă n-ai şti! Catherine nu are puterea de a trăda pe cineva. Dar mi-a fost uşor să ghicesc.

Faţa îi era schimonosită din cauza furiei.

— După ce că refuzi pe faţă cererea mea în căsătorie, acum refuzi s-o ajuţi cu poveştile. E cel mai oribil lucru pe care-l puteai face, şi sper că-l vei avea pe conştiinţă toată viaţa!

Gisele rămase cu gura căscată. Se uita la el mută de uimire, nu atât pentru ce-i spusese în legătură cu Catherine, cât mai ales cu prima parte a frazei. Deci, fusese o cerere în căsătorie adevărată! Iar ea i-o întorsese.

— Dumnezeule! bolborosi ea, tremurând, mai şocată de propria reacţie decât de propunerea în sine.

Însă cuvintele nu mai aveau nicio valoare acum.

— Într-adevăr, Dumnezeule! îi trânti el. Presupun că acum n-ai de gând să-mi spui că nu ţi-ai imaginat cât rău poţi face refuzând?

— Ţie? şopti ea. Nat, nu.

— Catherinei, la naiba! ea e motivul pentru care eşti aici, în caz c-ai uitat. E prima oară când aminteşte de ideile ei, iar tu. şi se opri pentru a-şi trage răsuflarea, tu îţi permiţi s-o refuzi!

— Dar n-a fost aşa, protestă ea. Eu.

— Nu mai vreau să aud nicio scuză. Răul a fost făcut. împachetează!

Trase o altă valiză, deschise sertarele, scoţându-i lucrurile; ea însă rămăsese nemişcată privindu-l, întrebându-se cum de-l mai putea suporta, după toate câte îi spusese. Apoi începu încet să-şi adune din lucruri, înfundându-le pe unde apuca.

— Te rog Nat, ascultă-mă. Catherine.

El îi întoarse o privire sălbatică, înflăcărată.

— Taci şi adună! mai bine nu te aduceam. Ce naiba ai avut cu ea?

Sau a fost din cauza mea? Ca să te răzbuni? Ar trebui să te ucid pentru asta!

Lui Gisele îi dădură lacrimile şi scoase un ţipăt scurt.

— Ce vrei să spui?

— Nu mă lua aşa! Şi totuşi, eu sunt cel care nu înţelege de ce ai refuzat-o?

— Dar n-am refuzat-o. Eu… eu… nu-şi găsea cuvintele.

— Ţi-a trebuit atât de mult să-i dai un răspuns, încât şi-a dat seama că nu vrei, dar că n-aveai curaj să i-o spui în faţă.

— Chiar nu vrei să mă asculţi? şi începu să plângă de-a binelea. De ce nu-mi dai o şansă?

— Meriţi? rânji el. Nu cred! Am auzit destule; eşti doar o prefăcută. Şi te avertizez că dacă te mai văd vreodată… nu mai sunt responsabil de ce fac.

Îşi încleştă ameninţător pumnii în faţa ei, iar corpul i se încordă cu furie.

— Te-am cruţat doar de dragul Catherinei.

Gisele se dădu înapoi cutremurată, ameţită. îi venea să leşine. Nathaniel fusese întotdeauna periculos, dar acum era letal.

Prea târziu îşi dădu seama de un lucru de mult evident – îl iubea. De ce nu se trezise mai devreme?

Ceea ce credea că e doar atracţie fizică, se transformase în iubire. De când cu întâmplarea cu Adrian, nu se mai crezuse capabilă de asemenea trăiri. Iar dacă ar fi putut trece peste punctele slabe ale lui Nathaniel, şi ar fi văzut partea plină a paharului, i-ar fi putut deveni soţie! Acum, regreta.

Pentru câteva secunde, se uită la el, încordată, apoi, dintr-un impuls de moment, începu să-şi arunce toate cosmeticele în geantă, pantofii într-alta, convinsă că Nathaniel îşi putea pierde controlul în orice clipă. Nu mai avea rost să-i explice nimic, cel puţin nu acum. Pierduse orice şansă.

— Sunt gata! îl anunţă după ceva timp, cu sufletul sfâşiat, ca şi cum ar fi fost pe patul de moarte.

El o privi rece, iar ochii lor se oglindiră reciproc, pentru ultima dată. Figura lui era distorsionată, emoţiile fiindu-i mai puternice decât voia el să arate. Ochii care o

făcuseră să se topească pe picioare, acum ascundeau o lucire neagră, de ură. Mâinile care o incitaseră, acum îi atârnau îngheţate pe lângă corp. O respingea cu toată fiinţa lui. Iar ea îl iubea!

El îi ridică dintr-o singură mişcare toate valizele. Se ridică şi ea. În momentul acela uşa se deschise şi... Catherine intră!

Gisele ştia prin câte trecuse ca să facă acei paşi. Totuşi, pe faţa ei nu se vedea nici urmă de efort. Mergea încet şi apăsat, însă cu o direcţie precisă, către fratele ei.

Gisele îşi ţinu respiraţia, de frică să nu întrerupă liniştea ce se lăsase în cameră. Nathaniel încă ţinea valizele, dar orice urmă de furie îi dispăruse. În schimb, o privea pe sora lui cu gura deschisă.

Catherine aproape că-l ajunsese, când picioarele începură s-o lase. Mai făcu un pas şi se împiedică. El aruncă bagajul şi o prinse, ducând-o pe scaunul de lângă fereastră. Îngenunche în faţa ei şi-i luă mâinile într-ale sale.

— E un miracol!

Plânseră amândoi şi se îmbrăţişară, murmurând vorbe nedesluşite.

Şi Gisele începu să plângă. Era un moment foarte emoţionant. Tocmai se pregătea să părăsească încăperea când de afară se auzi un claxon – taxiul. Nathaniel se ridică, dar glasul încă îi tremura.

— Nu durează mult, Catherine. Gisele pleacă şi trebuie să o ajut la bagaje.

— Nu! strigă sora lui. Ea rămân!

— Nu înţelegi, scutură el din cap. Îţi explic mai târziu.

— Nu e nevoie, Nat, ridică ea ochii, am ascultat la uşă. Cred că Gisele merită o şansă, pentru a-ţi explica.

— Gisele? izbucni el neîncrezător. Eu am adus-o în casa asta de bună-credinţă. N-am s-o iert niciodată pentru ceea ce ţi-a făcut.

— Dar nu mi-a făcut nimic. Nu ne-am certat, deşi din câte am prins, n-ai adus-o doar ca logodnică a ta.

Muşchii feţei lui tresăriră, iar cei doi fraţi se priviră o clipă în ochi. Claxonul mai sună încă o dată.

— Cred c-ar trebui să-i spui că planurile s-au schimbat, zise Catherine. Între timp, o să discut puţin cu Gisele.

— Nu durează mult, spuse Nathaniel, şi ieşi din cameră, coborând în grabă scările.

— Ia loc, zâmbi Catherine, înainte să cazi de pe picioare. Pari copleşită de emoţie.

Am auzit ceva din motivele pentru care fratele meu te-a adus aici, dar nu totul. Vrei să-mi spui?

— Nu prea avem timp… O să se întoarcă.

— Doar dacă nu vrei să te mai certi cu el. Haide, vreau să aud.

Gisele se aşeză pe marginea patului, căutându-şi o poziţie a mâinilor care să nu-i trădeze sentimentele.

— E o poveste lungă. Ideea e că fratele tău a vrut să te ajut cu scrierea poveştilor, dar nu s-a gândit că tu nu te deschizi la comandă. Zicea că eşti rezervată faţă de oricine nu face parte din familie, şi astfel a venit cu falsa logodnă. Voia ca noi două să ne împrietenim. Iar eu trebuia să aştept propunerea ta.

— Şi de ce-ai ezitat când aceasta a apărut?

— Îmi pare rău, şi-şi coborî ochii în pământ. Mă simţeam îngrozitor pentru tot ce se întâmplase între mine şi Nat şi nu mai voiam să mă compromit cu şederea aici. Chiar mă decisesem să mă întorc la Londra şi să-mi dau demisia. Deşi mă durea sufletul, conştiinţa a fost mai puternică, şi mă hotărâsem, în cele din urmă, să-ţi spun toate astea mâine dimineaţă.

— Dar a intevenit Nat? sugeră Catherine.

— Nu cred că discuţia asta mă va ajuta, continuă Catherine. Nu mai pot rămâne, nu acum.

— Dar ce te-a făcut să te răzgândeşti aşa de repede?

— Nu cred că lui Nat o să-i convină dacă-ţi spun…

— Cui îi pasă de el? o repezi sora lui. Acum, m-ai făcut curioasă.

— Nat m-a cerut în căsătorie, oftă Gisele, dar eu nu

mi-am dat seama că e real, şi… l-am plesnit.

— Nu mi-ar fi plăcut să-l văd! râse cealaltă.

— Acum, crede că l-am respins din cauza prejudecăţilor pe care le am faţă de bărbaţi, mai ales că am trecut prin nişte întâmplări nefericite.

— Şi ţi s-a părut că-şi bate joc de tine? De fapt, e tipic pentru Nat. Ce simţi pentru el?

— M-ai crede dacă-ţi spun că tocmai mi-am dat seama că-l iubesc? zâmbi Gisele. Nu plănuiam să iasă aşa – e o bătaie de cap în plus.

— Ai putea să-i spui asta, sugeră Catherine. Sunt aproape sigură că şi el te iubeşte. Am observat felul în care te priveşte, ca şi cum ai fi cel mai preţios lucru din viaţa lui.

— Dacă ar fi atât de uşor! zise Gisele şi-şi înfundă faţa în palme. Dar te înşeli. Ar fi trebuit să vezi cum m-a privit mai devreme. De parcă voia să mă omoare!

Nu-l auzi pe Nathaniel intrând, dar Catherine o opri.

— Are să-şi revină.

— Nu cred, se înfrigură Gisele. Acum, mă urăşte. Dar aş vrea s-o fi făcut. Nu cred că mai pot continua astfel, Catherine, eu. şi-l văzu acolo. De ce nu m-ai oprit, Catherine?

El o privea copleşit de emoţie, ca şi cum atunci o vedea pentru prima oară.

— Gisele, începu el răguşit, şi se prăbuşi lângă patul ei, îmbrăţişând-o. Ce ţi-am făcut, Gisele?

Ea îşi îngopă capul la pieptul lui, acceptându-i căldura. Trecu mult timp până când amândoi îşi recăpătară forţele şi-şi stăpâniră emoţiile pentru a se privi în ochi.

Părea că îmbătrânise în aceste ultime minute; faţa îi era brăzdată de linii adânci, întunecată de durere, iar pielea i se cutase pe alocuri.

— Te iubesc, Gisele… credeam că ştii. Îmi pară atât de rău. Eu.

Ea îi puse un deget pe buze.

— Nu te învinovăţi, Nat. Amândoi suntem de vină. Nu ştiam nici eu că-ţi pasă de mine, dar. bănuiam că mă

iubeşti.

— Cu toată fiinţa mea, adăugă el. Încă din clipa în care ai păşit în biroul meu, iradiai cu ochii tăi luminoşi şi cu părul tău de foc, şi atunci am ştiut că sunt vrăjit. Am ştiut că eşti femeia pe care am aşteptat-o.

Sărutul lui veni mult mai delicat şi mai pasional decât toate celelalte. Era prima oară când îi oferea iubire adevărată.

— Nat, se auzi de undeva din spate vocea Catherinei, fii drăguţ şi împinge-mi scaunul. Apoi puteţi să vă continuaţi discuţia singuri. Şi, Gisele, îţi mulţumesc.

Nu mai era nevoie de alte cuvinte.

— Poţi să stai, o opri Nat. Oricum, nu era pentru tine; eram pe punctul de a pierde singura femeie pe care am iubit-o cu adevărat.

— Mai bine rămâneţi singuri, insistă ea. Iar dacă nu vrei să mă împingi, am să mă ridic, deşi nu cred că mai pot face paşi astăzi.

O ajută şi se întoarse cât putu de repede. Rămase în faţa Giselei, cu privirea în pământ.

— De ce nu mi-ai spus? E minunat că după atâta timp. O, Doamne, cred c-am să fiu cel mai fericit om din lume!

— E un miracol că sora ta poate să umble; dar e un miracol şi faptul că mă iubeşti.

E adevărat?

— Aşa cum mă vezi şi cum te văd. Chiar nu ţi-ai dat seama la piscină că te cer?

— Credeam că e o altă mişcare de-a ta. Dar e cea mai ciudată cerere în căsătorie pe care-am auzit-o. Mai ales că nici nu ne înţelegeam prea bine.

— Nu ne-am înţeles mai tot timpul, O prinse de talie trăgând-o spre el.

— Aşa de curiozitate.de ce m-ai chemat la tine în birou?

— E curios, zâmbi el. Auzisem poveşti despre tine şi mă întrebam cum de o fată roşcată poate fi atât de frigidă. Voiam să mă conving că într-adevăr eşti „fecioara de

gheaţă”, fără să mă aştept la tot ce-a urmat după aceea.

— Deci, nu plănuiai să mă faci secretara ta sau să mă aduci aici?

— Căutam o altă secretară, răspunse el, dar ideea venirii încoace mi-a încolţit în minte doar după ce am lucrat împreună un timp. Mi s-a părut că şi ea ar începe să ţină la tine, ca şi mine.

— Îmi pare rău că n-am avut încredere în tine, râse ea uşor. Îmi promisesem mie însămi că nu mă voi mai îndrăgosti încă o dată.

Nathaniel o sărută înfometat, căutându-i fiecare părticică din ea faţa, gâtul, urechile; braţele lui o încleştau, zdrobind-o fără milă. Dorinţa ei renăscu, se agăţă de el la început timid, apoi tot mai apăsat, lipindu-se de el, pentru a nu-i mai da drumul niciodată.

— Dacă o să continuăm aşa, se opri el, nu garantez pentru actele mele. Te-am mai înfrânat o dată, îţi aduci amunte? A fost cel mai dificil lucru din viaţa mea; îmi pare rău că te-am rănit. Şi nu cred c-aş mai avea puterea s-o mai fac a doua oară.

— Nu mă supăr. Dacă ne căsătorim. Cred că asta e ideea. şi-ncepu să râdă, n-o să mai conteze.

Pentru actul lui de curaj, îl iubea şi mai mult acum.

— Vreau să ne căsătorim azi, zise el. Sau mâine. Cât îţi ia să anunţi pe cineva? Presupun că trebuie să-ţi inviţi rudele, altfel n-or să ne-o ierte niciodată.

— N-am familie, murmură ea.

El deveni serios.

— Chiar mă întrebam de ce nu pomeneşti niciodată de ea. Ce s-a întâmplat?

— Tata a avut un atac de cord când aveam doisprezece ani. Mama s-a recăsătorit cu un tip care s-a transformat dintr-o bomboană într-un coşmar, purtându-se aşa de rău cu ea, încât a dus-o la groapă.

— Îmi pare rău. N-am ştiut. Credeam că toată teama ta se trage doar de la acel băiat.

— Nu mai contează. Mi-a trecut. Nu cred că tu te mai poţi schimba. Ţi-am văzut toate laturile, şi tot te iubesc.

— Şi eu te iubesc, murmură el. Şi ştiu că o să fim foarte, foarte fericiţi.

Gisele răsuflă adânc, pregătindu-se să-l întrebe ceva ce o măcina de mult.

— Dar Morwenna? Ce rol joacă în toate astea? Sper că n-are să ne strice planurile?

— De ce spui asta? întrebă el sceptic.

— Pentru că te iubeşte!

— Ca pe-un frate, începu el să râdă. E verişoara noastră; nu ţi-a spus Catherine? Deşi, trebuie s-o recunosc, am vrut să te fac geloasă. Ea şi cu unchiul meu au un hotel aici. Aşa e ea, mai sentimentală. Dacă nu ne dă binecuvântarea, înseamnă că e supărată.

— Dar nu mi s-a părut că mă place.

— Crede că nicio femeie nu e potrivită pentru verişorul ei. Ar fi vrut să-mi aleagă şi viitoarea soţie. O, draga mea, nu te teme de Morwenna.

— Atunci, nu mai am de ce să-mi fac griji.

Oftă adânc şi se cuibări la pieptul lui.

Nathaniel o îmbrăţişă cu căldură.

— Catherine s-a refăcut ca printr-un miracol, iar tu vei deveni soţia mea. Ce altceva îşi mai poate dori un bărbat? Cred că sunt cel mai norocos tip din lume.

— Nu la fel ca mine, zâmbi ea. Eu te am pe tine.

Sfârşit